

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 583. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/20 (60) ● 25 Mayıs 2002 ● 3 Euro

İMF ve sermaye uşağı hükümet grev hakkına saldırıyor...

Grev yasağını grevle asalım!

“Sınırsız grev ve genel grev hakkı” için mücadeleyi yükseltelim!

İÇİNDEKİLER

- Sınırsız grev ve genel grev hakkı!... 3-4
- Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun olağanüstü toplantısı..... 5
- Lastikte grev ertelenmesi... 6
- Hükümet bir kez daha grev kısırcılığı yapmazsa grev kapıda 7
- Kazanmanın yolu fiili-meşru mücadeleden geçiyor! 8
- Yeni RTÜK yasası: Hedef ilerici-devrimci basın-yayın... 9
- Filistin halkı emperyalist-siyonist kuşatmaya karşı direniyor! 10-11
- İP'li çete hem suçlu hem güçlü! 12
- Sermaye devletinin terörüne karşı gençlik kararlılığını gösterdi: 13
- Sınıf çalışmasının popüler politik araçları: Bültenler (Orta sayfa)..... 14-16
- Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-IV 17-18
- Berlin'de onbinlerce kişi Bush'u protestolarla karşıladı..... 19
- Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mayıs sayısından... 20
- Esenyurt İşçi Bülteni'nin Mayıs sayısından... 21
- Şehitleri anmak, onları anlamak ve her koşulda mücadele ile yaşatmaktır. . . 22-23
- Bir özgürlük abidesi, bir direniş türkücüsü: Jose Marti... 24
- Halk ozanlığı geleneğinin en büyük temsilcilerinden Mahsuni Şerif'i kaybettik... 25
- Nepal'de Yeni Demokratik Halk İktidarına Selam! 26
- Mücadele Postası 23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/20 (60) • 25 Mayıs 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sayfalarımızda mümkün olduğunca yer vermeye çalıştığımız gibi, sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik saldırılar artarak sürmekte. Dolayısıyla da bu kesimlerin tepkileri giderek daha fazla olmak üzere eylemlerle ifade edilmeye başlanmış durumda.

Geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirilen Türk-İş eyleminin ardından bugün de (25 Mayıs) KESK'e bağlı emekçilerin bir dizi ilde mitingi var.

Merkezi olarak düzenlenen bu eylemler dışında ise sürmekte olan grevler ve her gün bir yenisi patlayan yerel direnişler yaşanıyor. Devlet ve sendikal ihanet cephesinden konan engeller de olmasa, mücadelenin daha çok ve hızlı boyutlanacağı ise çok açık. Buna en yakın örnek lastik sektöründe yaşananlar. Bu sektörde alınmış olan grev kararları önce Bakanlar Kurulu tarafından yasaklandı. Ardından da çok geri bir sözleşmeye imza atılmak suretiyle sendika tarafından bitirildi. Belediye sektöründeki uzlaşmazlıkların nasıl sonuçlanacağı ise henüz netleşmiş değil. Bu sektördeki TİS uzlaşmazlığının yanı sıra, bir takım direniş ve eylemler de yaşanıyor. İşçilerin yanı sıra belediyelerde çalışan kamu emekçileri de bir dizi sorunla karşı karşıya ve sorunların çözümü talebiyle hareketlenmeye başlamış durumda.

Sınıf ve emekçi kitlelerin içine girdiği hareketlilik sürecinin, sınıf devrimcilerini dolaysız biçimde ilgilendirdiği ise çok açıktır. Tüm çalışma bölge ve birimlerimizde, sorunların yoğun yaşandığı dolayısıyla da hareketlenmelerin hızlandığı tüm alan, sektör ve iş yerleriyle ilişkilerin sıkılaştırılması, gelişmelere her türlü araç ve yöntemle müdahale edilmesi zorunlu.

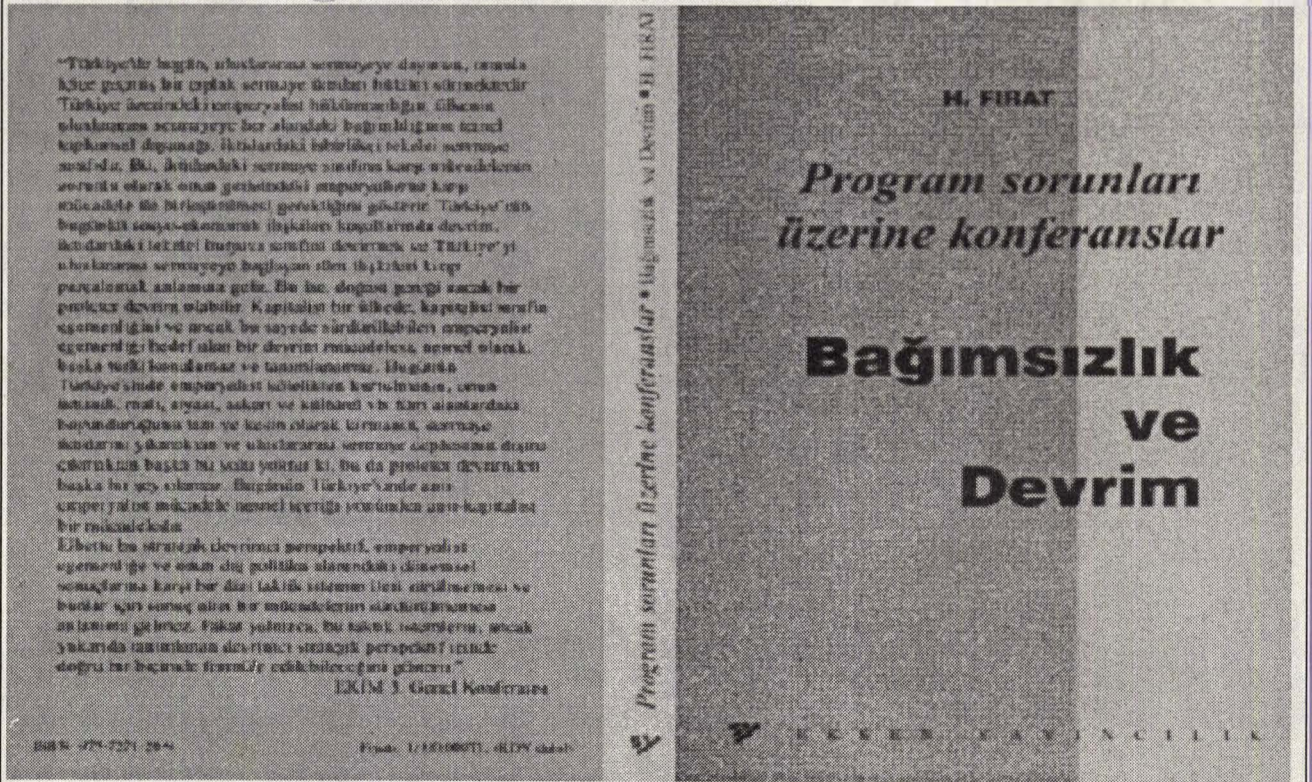
Görevin merkezini harekete müdahale oluşturmakla birlikte, tüm birimlerimiz, sınıf cephesinde yaşananların bilgi, belge, haber ve değerlendirmelerini, günübirlik, gazetemize ulaştırmakla yükümlüdür. Bu yükümlülüğün çoğu kere ikinci planda tutuluyor, hatta zaman zaman unutuluyor olması kabul edilebilir bir durum değildir ve mutlaka aşılmalıdır.

Grev, direniş, miting eylemlerinde eylemci işçi ve emekçilerle iletişim kurmanın araçlarından biri de röportaj yapmaktır. Röportajlarsa, aynı zamanda,

eylemlere ilişkin haberleri zenginleştiren bir işleve sahiptir. Tüm yoldaşlardan ve okurlardan bölgelerinde yaşanan gelişmelere ilişkin haberlerin yanı sıra, işlevli röportajlar da bekliyoruz. Bunların sendika yöneticilerinden çok işçi ve emekçilerle yapılmasının ise ayrı ve özel bir anlamı vardır.

Program sorunları üzerine konferanslar Bağımsızlık ve Devrim

Lastik grevleri ertelendi!..

Sınırsız grev ve genel grev hakkı!

Bugün çok daha açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki; işçi sınıfı ve emekçiler, 12 Eylül'ün hala hüküm süren faşist yasa ve yasaklarına karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadele etmedikçe, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi, en meşru taleplerini dahi elde etmeyi kolay kolay başaramayacaklardır.

O nedenle sendikal örgütlenme, toplusözleşme ve grev haklarına bugün militan bir mücadeleyle sahip çıkılmalıdır. Bugün lastik grevleri ertelendi. Yarın belediye işçilerinin ve SASA işçisinin grevleri de aynı tehditle karşı karşıya kalacak. Bu bile sendikal örgütlenme, toplusözleşme ve grev hakkının korunması için mücadelenin sadece lastik işçilerinin sorunu olmadığını gösteriyor. Sendikal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi bütün bir sınıfın birleşik militan mücadelesini gerektirmektedir. Dişe diş bir sınıf mücadelesi ile kazanılıp korunmayan hakların hiçbir güvencesi yoktur.

Türkiye işçi sınıfı hiçbir zaman "sınırsız grev ve grev hakkı"na sahip olmadı. 1960 Anayasası ve buna bağlı çıkarılan yasalarla işçi sınıfının grev yapma hakkı sermaye tarafından tanınmıştı. Fakat bu birçok yönden sınırlanmış, güdükleştirilmiş bir hak durumundaydı. Gene de 1960-70 döneminde işçi sınıfı bu hakkı kullanarak sayısız grev gerçekleştirdi. Grev kağıt üzerinde tanınmış bir hak olmaktan çıktı, sınıfın geniş kitleleri açısından en meşru hak alma araçlarından biri durumuna geldi.

12 Eylül '80 askeri darbesi tüm hak ve özgürlüklerin üzerinden silindir gibi geçti. Bu arada sendikal özgürlükler ve grev hakkı da rafa kaldırıldı. 1982 Anayasası'nın 54. maddesi işçilerin greve çıkma hakkını kağıt üzerinde tanıyor, fakat toplusözleşme görüşmelerini ve grev sürecini sayısız kurala bağlayarak, bu hakkı neredeyse kullanılamaz hale getiriyordu. Açıktır ki, cunta yönetimi işçi sınıfının elinden bu en etkili silahını almayı, grevi yasalarda yeralan göstermelik bir hak durumuna getirmeyi amaçlıyordu.

Askeri yönetim yeni çıkardığı yasalarda greve çıkmayı zorlaştırmakla kalmadı. Her ihtimale karşı hükümete alınmış bir grev kararını ya da süren bir grevi erteleme (bu gerçekte yasaklamadır) yetkisi de tanıdı. Nitekim 1983'te çıkarılan grev ve toplusözleşme yasası'nın 33. ve 34. maddelerine göre, Bakanlar Kurulu karar verilmiş ya da başlamış bir grevi genel sağlığı ya da ulusal güvenliği bozucu nitelikte görürse, bir kararnameyle 60 gün süre ile erteleyebilmektedir.

Gerçi hükümetin grev erteleme yetkisi 1980'den önce de vardı. Fakat daha önceki yasada hükümete sadece grevi erteleme yetkisi verilmişti ve bu sürenin bitiminde greve kaldığı yerden devam edilebiliyordu. 1982 Anayasası hükümete greve neden olan toplu sözleşme uyuşmazlığını Yüksek Hakem Kurulu'na görürme yetkisi de tanımıştır. Yüksek Hakem Kurulu'nun vereceği karar ise toplusözleşme hükmünde sayılmaktadır. Bunun anlamı, işçilerin elinden zaten güdük olan toplusözleşme yapma ve greve gitme hakkının tümüyle gaspedilmesidir.

Lastik işçisinin grevi ertelendi

Hükümetin grev ve serbest pazarlık hakkını rafa kaldıran bu yetkisini bir kez daha kullandığını ve lastik sektöründe 3 fabrika için alınan grev kararlarını 60 gün süre ile ertelediğini görüyoruz. Üç lastik fabrikasından Brisa'da 23 Mayıs günü greve çıkılacaktı. Fakat hükümet daha grev başlamadan bir

genelge yayınlarak her üç fabrikadaki grevleri de 60 gün süreyle ertelediğini ilan etti. Geçen sayımızda yapılan değerlendirmede, lastik sektöründeki grevlerin hükümetçe ertelenmesinin çok güçlü bir olasılık olduğu vurgulanarak şunlar söylenmişti.

"Hükümetin tıpkı geçen sözleşme döneminde olduğu gibi bu kez de lastik grevini 'milli güvenlik' gerekçesiyle ertelemesi (yani yasaklaması) bekleniyor... Hükümetin grevi yasaklama gerekçesi elbette gene 'milli güvenlik' olacaktır... Böylece lastik işçisini çaresiz bırakmayı, ne verilirse onunla yetinmeye razı etmeyi planlıyorlar."

"Lastik işçisi bu tehdide boyun eğmemelidir. Grev ertelemesi sadece ekonomik ve sosyal hak kayıpları anlamına gelmeyecektir. Daha da kötüsü grev hakkının gaspı söz konusudur. Hükümet sürekli olarak grevleri erteleyerek kağıt üzerinde var görünen grev hakkını gaspetmektedir."

Gerçekten de artık süreklileşen grev ertelemelerinin gerçek hedefi bu hakkın kullanılmasını tümüyle imkansız hale getirmektir. Bu kararı, "3 lastik patronu istedi, hükümet erteledi" şeklinde değerlendirmek sorunu fazlasıyla darlaştırmak, işçi sınıfına yönelen bu büyük saldırıya gözümüzü kapatmak anlamına gelir.

Sermayenin grev hakkının kullanılmasına dönük bu saldırısının birbiriyle bağlantılı iki temel nedeni bulunmaktadır.

Sınıf hareketinin güçlenmesinden korkuyorlar

Bunlardan birincisi, sınıf hareketinin mevcut parçalı ve zayıf yapısının sürmesi, böylelikle İMF patentli sömürü ve yıkım saldırılarının aksamaksızın hayata geçirilmeye devam etmesidir.

Gerçek şu ki, sermayenin son yıllarda giderek yoğunlaşan saldırıları karşısında sınıf hareketi bir çıkış arayışı içerisinde. Bir taraftan hükümetin devreye soktuğu sömürü ve yıkım politikaları, diğer taraftan sendikal ihanet çetesinin sınıfın mücadele istek ve enerjisini etkisizleştiren manevraları nedeniyle sınıf hareketi son dönemlerde bir hayli zayıflamış, yığınlara bir çaresizlik ve umutsuzluk duygusu egemen olmuştur. Fakat diğer taraftan işçi ve emekçi yığınlar içerisinde sermayeye ve sendikal ihanete karşı önemli bir öfke ve tepki birikmesi olduğu, çıkış arayışlarının yer yer belirginleştiği de ortadadır.

Çıkış arayışlarını güçlendirecek, daha hedefli hale getirecek ve mücadele kanallarına akitacak olan ise sınıfın eylemli mücadelesidir. Sınıf hareketinin nefes

alabilmesi ve kendine gelebilmesi için uygun ortamın oluşmasında grevlerin, miting ve sokak gösterilerinin, daha başka türden eylemlerin yaygınlaşmasının önemi tartışılmazdır.

Bu şekilde değerlendirdiğimizde, şu an gündemde olan grev hazırlıklarının sınıf hareketine taze kan taşıyacak (elbette ne kadar değerlendirilebildiğiyle bağlantılı olarak) birer olanak olduğunu görürüz. Lastikte, belediyelerde ve SASA türünden kimi temel işletmelerde grevlerin gündeme gelmesi sınıf hareketi açısından birer olanakken, tersinden sermaye için birer tehlike sinyalidir. O nedenle de sermaye kendisi için birer tehdite, işçi sınıfı içinse “kötü örneğe” dönüşmeden, bu dinamikleri mümkün merteye ortadan kaldırmak için çaba göstermektedir.

Toplusözleşme ve grev hakkımız gaspedilmek isteniyor

Süreklileşen grev yasaklamalarının bir diğer amacı, yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, işçi sınıfının elinden birer tarihsel kazanım olan toplusözleşme ve grev hakkının alınması, bununla da bağlantılı olarak zaten bir hayli daralmış bulunan sendikal örgütlülüğünün dağıtılmasıdır.

Üstelik bu şimdi lastik grevinin ertelenmesiyle gündeme gelen bir saldırı da değildir. Sermayenin işçi sınıfını örgütsüzleştirmek, elindeki tarihsel kazanımları parça parça geri almak için yıllardır uyguladığı kapsamlı bir saldırı planı söz konusudur. Sendikalarda örgütlenmenin zorlaştırılıp bin bir kurala bağlanması, sendikaların toplusözleşme yetkisi almasının bir takım barajlarla sınırlandırılması, kimi sektörlerin grev yasağı kapsamına alınması, kağıt üzerinde bir hak olmasına rağmen sendikaya üye olmanın pratikte işten atılma nedeni sayılması ve burada sayılmayacak pek çok uygulama, bu saldırıların sendikal hak ve özgürlüklerle ilgili boyutunu oluşturmaktadır. Adım adım uygulanan kapsamlı ve sinsici bir plan söz konusudur.

Halen yürürlükte olan 12 Eylül yasaları, hükümete ertelediği grevleri Yüksek Hakem Kurulu'na götürme yetkisi vermektedir.

Yüksek Hakem Kurulu'nun kararları ise toplusözleşme niteliğinde sayılmaktadır. Sermayenin giderek meşrulaştırmak ve toplusözleşme sisteminin yerine oturtmak istediği sistem böyle bir sistemdir. İşçilerin sendikalarda örgütlenmesi, ortak çıkarları için birlikte hareket etmesi ve çıkarları gerektirdiğinde greve gitmesi, bu haklar ne kadar güdükleştirilmiş olsa bile sermayenin gözüne batmaktadır.

Onların istediği örgütlü, hakkını bilen, hakkı için mücadele eden, greve çıkan işçi değildir. Onların istediği örgütsüz, esnek çalışmanın bütün kurallarına uyan, patron istediği zaman çalışan, istemediği zaman sokağa atılan, ne verilirse ona razı olan, hiçbir hak talep etmeyen işçidir.

Hükümet ve patronlar yalan ve ikiyüzlülüğünden medet umuyor

Hükümet önden de bilindiği gibi erteleme kararını “milli güvenlik” gerekçesine dayandırmaktadır.

Bir kere, hükümetin bu gerekçeyle grev

ertelemesinden daha ikiyüzlü ve sahtekarca bir şey olamaz. Çünkü “milli güvenlik”i tehdit edebilecek herşeyi yapan, ülkenin en stratejik kuruluşlarını emperyalist tekellerin yağmasına açan, bu ve bundan önceki hükümetlerdir. Bu ülkenin ordusu Pentagon'a bağlıdır ve bu ordunun herşeyi, Türkiye'nin “milli güvenlik” ihtiyaçları değil ama emperyalizmin Ortadoğu politikaları doğrultusunda şekillendirilmektedir. Emperyalistlerin çıkarlarını koruma amaçlı tahkim kurulları bu ülkenin parlamentosu tarafından tanınmış, anayasaya sokulmuştur. Bu ülkede, ekonomik, siyasi ve askeri anlamda bir bağımsızlıktan, dolayısıyla da “milli” olan ve “güvenlik”te olması gereken bir şeyden söz etmek neredeyse mümkün değildir.

Yanıtlanması gereken bir diğer soru, lastik sektöründeki grevle “milli güvenlik” arasında ne gibi bir bağlantı olduğudur. Geçen yıl cam grevlerini de “milli güvenlik” nedeniyle erteleyen hükümetin bu gerekçesinin tümüyle keyfi olduğu, ertelemenin asıl nedenlerini gözlerden gizleme amacına hizmet ettiği ortadadır.

Tıpkı hükümetin gerekçeleri gibi ondan grevin

ertelenmesini talep eden lastik işverenlerinin bahanelerinin de gerçeklerle hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır. İşverenler gazetelere verdikleri boy boy ilanlarda işçiler tarafından talep edilen ücret artışlarının “bugünkü küresel rekabet ortamında Türk Araç Lastiği Endüstrisi'nin sağlıklı ve sürekli çalışabilmesi imkanını zedeleyeceğini” iddia ediyorlar. Eğer işçiler verdiğimiz ücretle çalışmayı kabul etmez ve daha fazlasını isterlerse, rakiplerimizle rekabet edemeyiz ve lastik fabrikaları kapanır demeye getiriyorlar. Oysa ki bunun gerçeklerle hiçbir ilişkisi yoktur. Lastik sektörü işverenin kâr oranlarının bir hayli yüksek, işçi maliyetlerinin ise buna göre düşük olduğu bir sektördür. Bu sektördeki işçi ücretlerinin diğer sektörlerde göre bir parça yüksek olmasından rahatsız olan patronlar, kâr oranlarının diğer sektörlerde göre katbekat yüksek olmasının ise sözünü bile etmemektedirler.

Daha önemlisi, uyuşmazlıkta temel sorun ücret zammı değildir.

“Bugün varolan uyuşmazlığın temel nedeni, ücret

zammı olmaktan çıkmıştır. İşverenler üyelerimize iş güvencesi sağlayan maddeler olmak üzere, mevcut toplusözleşmenin ücretle ilgili olmayan birçok maddesini değiştirmek istemektedir. İşverenler, spekülasyon ve gerçek dışı yaklaşımlarla konuyla ilgili hükümet organlarını grev erteleme noktasına sürüklemiş ve bunun verdiği rahatlık içerisinde toplu iş sözleşmesinin ücret dışındaki maddelerini 30 yıl öncesine götürmeyi amaçlayan bir politikayı benimsemiştir.”

Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan'ın bu sözleri, lastik işverenlerinin asıl niyetlerini tüm açıklığıyla yansıtmaktadır. Amaçları lastik işçisinin bugüne kadar elde ettiği tüm kazanımları gaspetmek, onları tam anlamıyla köleleştirmektir.

Tarihsel hakların korunması tarihsel bir mücadeleyi gerektiriyor

Bakanlar Kurulu'nun aldığı erteleme kararı yasalarda yer alan toplusözleşme ve grev hakkının tümüyle göstermelik olduğunu bir kez daha ispatlamıştır. İşçi ve emekçiler haklarını korumak ve

yeni haklar kazanmak için mücadele sahnesine her çıktıklarında, en meşru eylemlere dahi kalkıştıklarında, bu yasaların aşılmaz bir barikat olarak önlerine dikildiği görülmektedir.

Bugün çok daha açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki; işçi sınıfı ve emekçiler, 12 Eylül'ün hala hüküm süren faşist yasa ve yasaklarına karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadele etmedikçe, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi, en meşru taleplerini dahi elde etmeyi kolay kolay başaramayacaklardır.

O nedenle sendikal örgütlenme, toplusözleşme ve grev haklarına bugün militan bir mücadeleyle sahip çıkılmalıdır. Bugün lastik grevleri ertelendi. Yarın belediye işçilerinin ve SASA işçisinin grevleri de aynı tehditle karşı karşıya kalacak. Bu bile sendikal örgütlenme, toplusözleşme ve grev hakkının korunması için mücadelenin sadece lastik işçilerinin sorunu

olmadığını gösteriyor. Sendikal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi bütün bir sınıfın birleşik militan mücadelesini gerektirmektedir. Dışa dış bir sınıf mücadelesi ile kazanılıp korunmayan hakların hiçbir güvencesi yoktur.

Grevlerin peş peşe yasaklandığı; kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına mahkum edildiği; sendikaların büyük bir tasfiyeyle yüzyüze olduğu; bunun için sermayenin ve sendikal ihanet çetelerinin el ele verdiği koşullarda mücadele taleplerimizin neler olduğunu bize devrimci sınıf partisinin programı gösteriyor.

Parti programında yer alan, “Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması” talepleri için mücadele etmek, sınıf kitlelerini bu talepler için mücadeleye kazanmak ve eyleme yönlendirmek, önümüzdeki dönemi kazanmanın temel gereklerinden biridir.

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika! Sınırsız grev ve genel grev hakkı!

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun olağanüstü toplantısı...**Bürokratlardan oyalama taktiği**

Türk-İş Başkanlar Kurulu, Güvenpark'taki "işsiz eylem" soytarılığının ardından DSİ toplantı salonunda bir araya gelerek bir durum değerlendirmesi yaptı.

Toplantıda Bayram Meral IMF'ye ve hükümete çatan demagojik konuşmalarından birini yaptı. Bayram Meral'in konuşmasının ardından Türk-İş Genel Sekreteri Hüseyin Karakoç sonuç bildirgesini okudu. Bildirgede "parti temsilcilerinin yasanın çıkması konusunda söz verdiği, böylece eylemlerin ilk aşamasının başarılı olduğu" iddia edildi. Hükümeti, Meclis tatile girmeden İş Güvencesi Yasası'nın çıkarılması ve diğer talepler konusunda uyarıcı bildirgede şunlar söylendi:

"Başkanlar Kurulu'nun bundan sonra yapacağı olağanüstü toplantıda, 87 sayılı ILO sözleşmesinin hak tanıdığı meşru ve demokratik eylemler gündeme gelebilecek, şalter inebilecektir, telefon ve faks haberleşmesi kesilebilecek, bankalardaki çalışma ve demiryollarında ve karayollarında trafik durabilecektir, vapurlar işlemeyebilecek, uçaklar uçmayabilecek, her alanda üretim ve hizmet durabilecektir. Hayat durabilecektir."

Kısaca söylemek gerekirse, yapılan toplantıda ortaya çıkan yeni hiçbir şey yok. Sonuç bildirgesinin Türk-İş'in bundan önceki sayısız açıklamalarından herhangi bir farkı ise bulunmuyor. Daha doğrudan söylemek gerekirse, toplantı Güvenpark'ta sergilenen soytarılığın finali idi. Sonuç bildirgesine gelince. O da dışarıya ve tabana karşı bir şeyler yapıyormuş görüntüsü vermeye yarayan "profesyonelce kaleme alınmış" bir kağıt parçasından başka bir şey değildi.

Güvenpark eylemi sınıftan korkunun sonucu

Türk-İş, sermayenin yoğun saldırıları nedeniyle mücadele edilmesi gerektiğini düşünen ve bu nedenle de sendikacıları alanlara çağıran tabanın enerjisini nasıl boşaltabileceğini uzunca bir zamandır düşünüp taşıyordu. Önce işçileri salonlara hapsedmeyi denediler. Uzun zaman aralıklarıyla yapılan bölgesel salon toplantıları bile işçilerin bürokratlara dönük

yoğun tepkilerine sahne olmuştu. Bu nedenle işçilerin daha büyük tepkilerinden çekinen Türk-İş yönetimi son dönemde alanlarda kitlesel eylemler yapma cesaretini kendinde bulamaz olmuştu. Sürekli sözü edilen "Ankara'da kitlesel miting" in bugüne kadar hep ileriye atılmasının temelinde esas olarak bu kaygı vardı.

Onbinlerce işçi adına üç-beş yüz profesyonel sendikacıyla Ankara'da bir "işsiz eylem" yapma kararı alarak, Bayram Meral ve çetesi bu sorunu çözebileceğini düşündü. Fakat bunun da çözüm olmadığı görüldü. Ziyarete gelen işçiler ve ortaya konan soytarılıktan utanç duyarak tutum geliştiren kimi sendika yöneticileri bir kez daha sendika ağalarının teşhir olmasını sağladılar.

Sermaye istiyor, Türk-İş işçileri oyalıyor

Peki bundan sonra ne olacak? Sonuç bildirgesinde hükümete meclis tatile girinceye kadar süre verildiği, eğer iş güvencesi yasası çıkmaz ve diğer talepler bu zamana kadar yerine getirilmezse "hayatın durabileceği" söyleniyor. Sadece Bayram Meral ve ihanet çetesinin verilen sözleri tutmama konusundaki kabarık sicili bile bu sözlere inanmanın ne kadar imkansız olduğunu gösteriyor. Fakat şu aşamada tek sorun Bayram Meral ve diğerlerinin verdikleri sözlere ne kadar uyup uymadıkları değildir. Bu işin içinde başka iş vardır. Zira bırakalım gerçekten iş güvencesi sağlayacak bir yasa, baştan beri çıkacağı söylenen kırıntı haklar düzeyinde bir yasanın bile bugünkü koşullarda meclisten çıkması mümkün görünmemektedir. Hükümetin ve patronların kıdem tazminatlarının yıllık 15 gün üzerinden hesaplanmasının yolunu açan ve esnek

çalışmanın kabul edilmesini de içeren bir yasa çıkarmak için uğraştığı resmen inkar edilse de bilinmektedir. Yasa taslağının "tarafsız bilim kurulu" tarafından hazırlanmasının ve kamuoyundan gizlenmesinin gerisinde böyle bir tezgah vardır. Bayram Meral ve çetesinin tüm çabası da kendilerini aklamaktan öte bu yasanın önünde kalkan olmaktır. Dolayısıyla toplantı sonuç bildirgesiyle hükümete süre tanınmamakta, tersine işlerini rahatça halletmeleri için süre verilmektedir.

Elbette ki çok uzun bir zaman geçmeden Türk-İş'in başındaki ihanet çetesinin gerçek yüzü tümüyle açığa çıkacaktır. Zira kıdem tazminatının yarı yarıya gaspedilmesini ve esnek çalışmayı içeren bir yasal düzenlemenin milletvekillerinin önüne gelmesi yakındır. Gerçek yüzü ortaya çıkınca Bayram Meral'in utancından kaçıp saklanacağını kimse düşünmesin. O şimdiki kadar yaptığı gibi en yüzüstü bir şekilde sermayeye hizmete devam etmekten geri durmayacaktır.

Toplantıda açıklanan bildirgeyle yaratılan beklentinin tümüyle sermayeye hizmet ettiğini, eylemsiz geçen her günün sermayenin işini kolaylaştırdığını görmemiz gerekiyor. Sahte işgüvencesi yasası meclise indiğinde çok geç kalınmış olabilir. Bu nedenle Türk-İş'in hükümete "verdiği" sürenin ne zaman dolacağına bakmaksızın alanlara inilmesi için çaba sarfetmek, "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi" talebini eylemli bir mücadelenin konusu yapmak gerekiyor.

Başka bahara

(...)

"Türk-İş'in profesyonel yöneticilerinin ilk kez doğrudan gerçekleştirdikleri Güvenpark geceleme eyleminin de sonucu aynı önemli dersin, "iş güvencesi" hakkının öyle gökten zembille gelir gibi alınmayacağını öğrenilmesi dersinin alınması ile noktalandı. Yine de Güvenpark direnişinin bir gece önce kaldırılması kararı aşamasında, dün sabah DSİ salonunda merkez ve şubeler profesyonel yöneticilerinin toplantısında ağızlar kulaklarda, coşkulu bir hava vardı. Herkes kendince çok mutluysa da."

Uzun bir zamandan bu yana Türk-İş Başkanı başta, profesyonel yöneticiler ilk kez yuhalanmadılar. Oltasına her nasılsa bir balık takılmış acemi balık avcısının görgüsüzlüğüne, ilk kez profesyonel yöneticilerin gerçekleştirdikleri bir eylemi yüzlerine gözlerine buluşturmaktan bitirmenin sevincini yaşıyorlardı.

Sonrası mı, sonrası profesyonelce kaleme alınmış ortak açıklama metninde vardı. Hiçbir şey yapmamak, hatta iş güvencesinin savaşımını vermemek niyetinde olanlar için "iş güvencesi için bir daha hiçbir şey yapılmayacak" anlamında okunabilirdi. İş güvencesi için çok anlamlı savaşım vermek gerektiğini algılayanlar için de "iş güvencesi için yapılabilecek herşeye sonuna kadar kapı açan kararlar" olarak algılanabilirdi." (...)

(Şükran Soner, Cumhuriyet, 17 Mayıs '02)

Lastikte grev ertelenmesi...**Yalanlar ve hayal kırıklıkları**

Lastik grevinin ertelenmesi öncesinde işverenler ertelemeyi haklı göstermek için gazetelere tam sayfa ilanlar verdiler ve sendikayı uzlaşmaz bir tutum göstermekle, işletmeleri uluslararası piyasada rekabet etmekten alıkoyacak ücretler talep etmekle suçladılar.

Peşi sıra yaptıkları açıklamaya bakılacak olursa, bu ilanlarda söylenenlerden dolayı Lastik-İş bürokratları "hayret ve üzüntü" içerisine düşmüşler. Haksız sayılmazlar, Lastik-İş bürokratlarının "hayret ve üzüntü"sü yerindedir. İşverenler Lastik-İş'in başındaki sermaye ajanlarına doğrusu hiç de haketmedikleri ithamlarda bulunmuşlardır.

Oysa ki Lastik-İş bürokratları son yıllarda sergiledikleri uzlaşmacı sendikacılığın bir gereği olarak işverenleri sıkıntıya sokacak hiçbir ücret talebinde bulunmamışlardır. Hatta kazanılmış haklardan feragat etmekten dahi kaçınmamışlardır. Krizden sonra işverenle imzaladıkları ve toplu sözleşmeyi geçersiz kılan protokol bunun kanıtıdır. Bu sayede 2001 yılında Sabancı 26 trilyon kâr elde ederken, Brisa işçisi yüzde 38'lik ücret kaybına uğramıştır. İşverenler şundan emin olmalıdır ki, Lastik-İş'in başındaki bürokratların "hayret ve üzüntü"sü son derece samimidir. "Lastik işçisi bu kriz

döneminde açıkça ortaya koyduğu özveriyi önümüzdeki dönemde de sürdürmeye hazırdır" diyerek bu samimiyeti ayrıca göstermektedirler.

Lastik sektöründe ücretlerin yüksek olması kimseyi yanıltmamalıdır. Bu işyerlerinde ücretlerin nispeten yüksek olmasının temel nedeni, sektörde yüksek teknoloji kullanılması ve patronun herbir işçiden elde ettiği kazancın çok yüksek olmasıdır. Ücretlerin görece yüksekliğine rağmen işçi giderlerinin diğer giderlere oranı başka sektörlerde göre düşüktür.

Lastik işverenleri sektörde ücretlerin görece yüksek olmasını abartarak öne çıkarıyor ve sendika üzerinden işçilere yükleniyorlar. Sendikanın açıklamasında doğru olarak değinildiği gibi işverenlerin derdi üzümlük değil bağcıyı dövmektir. Yani ücretlerin yüksekliğinden şikayet sadece bir bahanedir. Onların asıl derdi grev ve toplu pazarlık hakkını ortadan kaldırmaktır.

Lastik-İş'in açıklamasında işverenlerin tutumuna ilişkin şunlar söylenmektedir: "İşverenler üyelerimize iş güvencesi sağlayan maddeler başta olmak üzere, mevcut toplu iş sözleşmesinin ücretle ilgili olmayan birçok maddesini değiştirmek istemektedirler. Aslında

toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başında uzlaşmaya daha istekli ve çözüme niyetli bir işveren tarafı varken, son 1.5 aylık süre içinde işveren tarafının katı bir tutum takındığı görülmüştür. Bu durumun nedeninin, işverenlerin 'grev erteleme' konusunda uzunca bir süredir hükümete yaptıkları görüşmeler olduğu anlaşılmaktadır.(...)

Bugün işverenler, spekülasyon ve gerçek dışı yaklaşımlarla konuyla ilgili hükümet organlarını 'Grev erteleme' noktasına sürüklemiş ve bunun verdiği rahatlık içerisinde toplu iş sözleşmesinin ücret dışındaki maddelerini, 3 yıl öncesine götürmeyi amaçlayan bir politikayı benimsemiştir. Sahip oldukları parasal ve psikolojik güç kaynaklarına dayanarak, emekçilerin onlarca yıllık mücadelesiyle elde edilmiş bulunan hak ve özgürlüklerini yok etmek için basın duyurusunda yer aldığı gibi gerçek dışı ifadelerle başvurarak sonuç almaya çalışmaktadırlar."

Lastik işçisinin şunu çok iyi görmesi gerekir. Toplu pazarlık ve grev hakkına dönük saldırı sermayenin temel politikalarından biridir. Fakat bu saldırıya çanak tutan da bugüne kadar izlediği uzlaşmacı sendikacılık anlayışıyla işçiden çok patronun hakkını korumak için uğraşan Lastik-İş'in tepesinde oturanlardır.

Sendika yöneticileri ve grevci işçilerden bir kısmı gözaltına alındı

Geçtiğimiz yıllarda da defalarca devletin saldırılarıyla karşılaşan Tuzla tersane işçileri ve bu alanda örgütlenme çalışması yürüten Limter-İş sendikası yöneticileri yine gözaltı terörüne maruz kaldı. Çünkü yine tersanelerde grev vardı.

26 Nisan'da başlayan Yonca Tersane grevi, 16 Mayıs günü Limter-İş sendikasına yönelik polis baskını ve sendika başkanı Kazım Bakış'ın gözaltına alınmasıyla yeni bir evreye giriyordu. Çünkü geçmiş süreçlerin deneyimiyle, saldırının bununla sınırlı kalmayacağı biliniyordu. Nitekim, hemen ardından, 17 Mayıs günü de Limter-İş Genel Sekreteri Hacı Yapıcı, Genel Başkanvekili Hakkı Demiral ve Yonca Tersanesi işçisi Şahmettin Yaşa, kelepçelenerek gözaltına alındı. "Saldırıya teşvik" iddiasıyla haklarında giyabi tutuklama kararı çıkarıldı. Evlerinde ve sendika binasında arama yapıldı.

Greve saldırı her yerden tepki topladı

İlk tepki DİSK'ten geldi. Genel Sekreter Musa Çam, yaptığı basın açıklamasında, savcılığın iddianın gerçekliğini ve olabilirliğini araştırma gereği duymadan tutuklama kararı çıkardığını belirterek, sadece iddia üzerine adı, sanı ve adresi belli insanların gözaltına alınmasının olağan bir hukuk olayı sayılmayacağına dikkat çekti.

Saldırının hemen ardından, Limter-İş Sendikası Genel Merkezi önünde, bu sendika tarafından düzenlenen basın açıklamasına ise birçok sendika yöneticisi destek verdi. Basın açıklamasında saldırı, "Baskılar ve gözaltılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla protesto edildi.

Limter-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Barındık, yaptığı açıklamada, saldırının işçi sınıfına yapıldığını belirterek baskılara karşı haklı mücadelelerinden vaçgeçmeyeceklerini söyledi. Basın açıklamasına katılanlar daha sonra 26 Nisan'dan bu yana grevde olan Yonca Tersanesi'ndeki işçileri ziyaret etmek istediler, ancak tersane girişinde polis barikadı ile karşılaştılar. Sendikacılar ile polis arasında yaşanan tartışmanın ardından sadece 10 sendika yöneticisinin, grevdeki işçileri ziyaret etmesine izin verildi.

DİSK Ege Bölge Temsilciliği'nden yapılan açıklamada ise; 16 Mayıs'tan beri gözaltında tutulan sendikacılar için yaptıkları tüm girişimlerin sonuçsuz kaldığını belirten Bölge Temsilcisi Kani Beko, "Sendikamızın binası, yöneticilerin ve üyelerimizin evleri aranmıştır. Savcılık iddianın gerçekliğini ve olabilirliğini araştırma gereği duymamıştır" dedi. Limter-İş yöneticisi ve üyelerinin daha önce de bir işverenin korumaları tarafından kurşunlandığını hatırlatan Beko, bu olaya karışanların ise hemen serbest bırakıldığına dikkat çektikten sonra, "Üç yöneticimizin ve bir üyelerimizin hürriyetlerinin kısıtlanması, evlerinin ve sendika binamızın aranması bölgedeki sendika karşıtı yıldırma operasyonlarının bir devamıdır" dedi.

**Çiğnenen hukuk iade edilmek zorunda kalındı
Sendikacı ve işçiler serbest bırakıldı**

Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kazım Bakış, Genel Başkan Vekili Hakkı Demiral, Genel Sekreter Hacı Yapıcı ile grevci işçiler Şahmettin Yaşa ile Haşim Tan 19 Mayıs günü Tuzla Jandarma Karakolu'ndan Tuzla Savcılığı'na çıkarıldı. Savcılığın hakkında arama kararı çıkardığı grevci işçiler Cengiz Cimiş, Mahmut Aygün ve Akif Taşkın da avukatlarıyla savcılığa geldi. Şaban Sağ adlı işçinin şikayeti üzerine başlatılan soruşturma kapsamında Savcılık, Genel Başkan Kazım Bakış'ın "silahla adam yaralamaya azmettirdiği" iddiasıyla ifadesini aldı.

Sendikacı ve işçiler verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldılar.

Sınıftan kısa kısa...*** Köy-Tür işçileri eylemlerini sürdürüyor**

Elazığ Köy-Tür Entegre Tavukçuluk Sanayi Ve Ticaret AŞ. Müdürlüğü'ne bağlı kesimhane ve yem fabrikasında işten çıkarmalar devam ediyor. Köy-Tür'de son işten çıkarmalarla işten atılan işçi sayısı 37 oldu. İşçiler, işten atılmalarına karşı Köy-Tür idare binası önünde başlattıkları oturma eylemini 1 aydır sürdürüyorlar.

*** Yataş'tan 9 işçi atıldı**

Ankara'nın Hasanoğlan ilçesinde kurulu Yataş Fabrikası'nda çalışan 9 işçi "iş az" gerekçesiyle işten atıldı. İşçiler ise bu gerekçenin kesinlikle doğru olmadığını belirterek, yeni alınan siparişler yetiştirilemediği için geçici işçilerin işbaşı yaptırıldığını kaydettiler. Amacın sendikal örgütlülüğü dağıtmak olduğunu belirten işçiler, bir yandan geçici işçi alınırken, diğer yandan işten atmaların yaşanmasının ve 3 işçinin de ücretsiz izne gönderilmesinin işverenin kötü niyetini gözler önüne serdiğini ifade ettiler.

*** Demir Export işçileri direnişte**

Koç Holding bünyesinde faaliyet gösteren ve Kangal Termik Santrali'nin kömür ihtiyacını karşılayan Demir Export şirketinde kendilerine dayatılan ücretsiz izni kabul etmeyen işçiler, kömür ocaklarında direniş başlattılar. Gece-gündüz ocakları terketmeyen işçilere Kangal halkı da destek veriyor. İlçede düzenlenen halı saha turnuvasında Demir Export'u temsil eden işçilerden kurulu futbol takımı da patronun tutumunu protesto amacıyla turnavadan çekildi.

*** SEKA işçileri işletmelerde bordro yaktı**

Hükümet tarafından özelleştirme kapsamına alınan ve tasfiyesi gündemde olan SEKA işletmelerinde işçiler, bordro yakma eylemi yaptılar. Hükümeti protesto eden işçiler, attıkları sloganlarla tepkilerini dile getirdiler. SEKA Akdeniz Müessesesi İdare Binası önünde toplanan işçiler, SEKA'nın özelleştirme kapsamından çıkarmasını istediler..

TEDAŞ'a borcu nedeniyle elektriği kesilen ve üretimi duran Balıkesir SEKA Kağıt Fabrikası'nda 7 Mayıs'tan beri zorunlu izne çıkarılan işçiler de aynı eylemi yaptı.

*** Şeker işçileri eyleme geçti**

Marmara depremi sonrasında gördüğü hasar nedeniyle faaliyetini durduran Adapazarı Şeker Fabrikası'nın işçileri, fabrikanın tekrar çalışması istemiyle oturma eylemi başlattı. Aileleriyle birlikte sabah saatlerinde fabrika önüne gelen yaklaşık 300 işçi, fabrikanın yeniden faaliyete geçmesi yönündeki taleplerini içeren sloganlar eşliğinde oturma eylemine başladılar.

Belediyelerde uyuşmazlık zaptı tutuldu...

Hükümet bir kez daha grev kırıcılığı yapmazsa grev kapıda

Belediye-İş Sendikası'nın Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana Büyükşehir belediyelerinde çalışan toplam 25 bin işçi adına yürüttüğü toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde yeni bir aşamaya gelindi. Bu belediyelerde sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri tıkanıp ve uyuşmazlığa gidildi.

Ankara Büyükşehir Belediyesi ile ASKİ (Ankara Su ve Kanalizasyon İşleri) işyerlerinde sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde sendika birinci yıl yüzde 80, ikinci yıl ise gerçekleşen enflasyon ve yüzde 20 oranında refah payı zammı talep etti. İşveren ise herhangi bir zam önerisinde bulunmadı. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan işçiler şu an ortalama 400 milyon ücret alıyor.

İstanbul'da ise 12 bin işçi adına yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sendika birinci ve ikinci yıl için gerçekleşen enflasyon oranında zam yapılmasını isterken, işveren birinci yıl için yüzde 20, ikinci yıl ise yüzde 15 oranında zamda ısrar ediyor.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin yanı sıra bağlı işletmeler ve 9 metropol belediyede de toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. Toplam 6 bin işçi adına sendika işçi ücretlerine yüzde 68 oranında zam talep ederken, belediye yönetimi ise yüzde 20'den fazla zam yapmaya yanaşmıyor.

Aynı durum Adana Büyükşehir Belediyesi için de geçerli. Belediye-İş ile Büyükşehir Belediyesi arasında sürdürülen ve 1500 işçiyi ilgilendiren görüşmelerde de ücret zammı konusunda anlaşma sağlanamadı.

Yasaya göre görüşmeler bundan sonra 15 gün süre ile resmi arabulucu gözetiminde sürdürülecek. Bu görüşmelerden de sonuç alınmadığı takdirde sendikaların grev kararı alması gerekiyor.

Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanıp belediyeler bu dört büyükşehirle sınırlı değil elbette. Ülkenin her yanında irili ufaklı birçok belediyede şu anda benzer durumlar yaşanıyor. Anlaşma sağlanan belediye sayısı çok az. Anlaşma sağlanan bu yerlerde genel olarak Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş örgütleri. Buralarda TİS görüşmeleri çoğunlukla satış sözleşmeleriyle bitirilmiş bulunuyor.

Belediye işçisi sefaletle mahkum edilmek isteniyor

Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işverenlerin teklif ettiği zam oranları, işçilere nasıl bir yaşamı reva

gördüklerini de ortaya koyuyor. Geçen yıl yaşanan kriz nedeniyle işçilerin ücretlerinin yüzde 60-70'ler düzeyinde eridiği ortada. Bu yılın ilk dört ayında ortaya çıkan enflasyon rakamları işçilerin ücretlerindeki erimenin devam ettiğini gösteriyor. Zaten resmi enflasyon hedefi bile yüzde 35'ler düzeyinde. Buna rağmen belediye işverenleri toplu sözleşmelerde yüzde 20-30 oranlarının üzerine çıkmaya yanaşmıyor.

Belediye işçisinin yaşadığı sefaletin bir diğer boyutu da birikmiş alacaklar. İşçilerin aylardır maaş alamadığı belediyeler var. Bazı belediyelerde işçilerin kişi başına 3-4 milyar alacağı birikmiş durumda. Maaş ödemeleri söz konusu olduğunda bir türlü eli cebine gitmeyen başkanların, konu başka harcamalar olduğunda son derece bonkör oldukları görülüyor. Bu da işçi ücretlerinin ödenmeyişinin kaynak yetersizliğiyle bir ilgisinin bulunmadığını, bunun bilinçli bir politika olduğunu gösteriyor.

Erteleme tehdidi belediye işçisinin de sorunu

Birçok belediyede uyuşmazlık zaptı tutulmuş durumda. Buralarda ilerleyen günlerde de anlaşma sağlanamaması halinde grevler gündeme gelecek. Sendikaların talep ettiği rakamlarla belediyelerin verdiği rakamlar arasındaki büyük fark ve ücret

dışında da birdizi maddede anlaşılacağı gözönüne alınırsa birçok belediyede greve çıkılmasına kesin gözüyle bakabiliriz. Tabii burada sendikaların tutumu da önem taşıyor. Hiç değilse şu an için özellikle de Belediye-İş'in tutumu taleplerde sonuna kadar diretmekten yana. Bu da grevlerin kapıda olduğunu gösteriyor.

Belediye işçisi geçen sözleşme döneminde grev yasaklamalarıyla karşılaşmıştı. Lastikte yaşanan durum hükümetin bu dönemde de erteleme silahını etkin olarak kullanma eğilimi içinde olduğunu gösteriyor. Belediye grevleri de "toplum sağlığı" gerekçe gösterilerek yasaklanabilir. Özellikle Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana Büyükşehir belediyelerinde bu ihtimal çok daha güçlü.

Greve ve grev ertelenmesine bugünden hazır olmak gerekiyor

Belediye işçisi son iki yıldır uğradığı hak gasplarının önüne geçmek, birikmiş alacaklarını almak, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma belasının önüne geçmek istiyorsa bu sözleşme döneminde işi daha sıkı tutmak durumundadır. Geçen dönemde grev ertelenmesine biraz da hazırlıksız yakalanan belediye işçisi bu dönem hesabını buna göre yapmalıdır.

Belediye işçilerinin en güçlü sendikası durumundaki Belediye-İş son Ankara eyleminde Türk-İş'in düzen partilerini ziyaret soytarılığına prim vermemiş, başka bazı sendikalarla birlikte buna karşı tutum almıştır. Kuşkusuz bu olumlu bir gelişmedir. Fakat sınıf mücadelesinin ihtiyaçları Belediye-İş'in bugün bulunduğu yerden çok daha ileri çekilmesini gerektirmektedir. Bu da tabandaki öncü işçilerin görevidir. Belediye işçisi kendi sorunlarına ne kadar duyarsız kalırsa, tabandaki işçi ne kadar bilinçsiz ve örgütsüz olursa sendikaların durumu da o ölçüde geri olur.

Grevlerin ertelenmesi ihtimalini de hesaba katarak hazırlanmak, bu çerçevede sendika üzerinde örgütlü ve güçlü bir taban denetimi sağlamak öncü belediye işçilerinin omuzlaması gereken güncel bir sorumluluktur. Bu konudaki ilk sınav 5 Haziran'a ertelenmiş bulunan bir günlük iş bırakma eyleminde verilecektir. Öncü belediye işçileri sadece kendi belediyesinde ve sadece kendi işletmesinde değil, tüm belediyelerde ve tüm işletmelerde bu eylemin en güçlü bir şekilde hayata geçirilmesi için seferber olmalıdır.

Seyhan Belediyesi'nde TİS görüşmeleri...

Her yerde aynı oyun tezgahlanıyor

Belediyelerde TİS görüşmeleri devam ederken belediye başkanları TİS'leri kendi istemleri doğrultusunda sonuçlandırabilmek için çeşitli entrika ve ayak oyunlarına başvuruyorlar. En çok kullanılan yöntem, hemen her işverenin başvurduğu "işçi ücretlerini ödeyemiyorum, zam talep edilirse işçi çıkartmak zorunda kalacağım" söylemidir.

İşverenlerin genelde sözleşme öncesi açıklamaları bu tarz oluyor. Böylelikle varolan işsizler ordusunu göstererek işçiler üzerinde bir baskı yaratmaya çalışıyorlar. Sınıfa ihanette sınır tanımayan sendikalar da işverenin bu söylemlerini sınıfa karşı kullanıyorlar. Bunu düşük ücretlere imza atmanın gerekçesi olarak gösteriyorlar. "İşverenin durumu ortada, ücret ödeyemiyor, gelirleri giderlerini karşılayamıyor,

bizlerin de biraz fedakarlık etmesi gerekiyor" diyerek düşük ücretlere imza atmaktadır.

Bir diğer yöntem ise sözleşme görüşmelerini mümkün olabildiğince uzatmak olarak kendini gösteriyor. Bugün Seyhan Belediyesi'nde bu uygulama şu şekilde hayata geçiriliyor. Sözleşmede, üzerinde hiçbir değişiklik olamayan, idari maddeler olarak tanımlanan maddeler olduğu gibi kabul edilmesine rağmen, bunu bir görüşmede bitirmek yerine dört-beş görüşmeye yayarak süreyi uzatıyorlar.

İşveren ücretlerle ilgili maddelere geldiğinde ise bu kez esnek çalışmayı dayatıyor, ücretsiz izni kabul edin, diğer maddelerle ilgili görüşelim diyor. Dolayısıyla görüşmeleri tıkanma noktasına getiriyor. Bu da görüşmeleri uzatmanın vesilesi olarak

kullanılıyor.

Bundan sonra arabulucu süreci başlıyor. Arabulucunun gelme süresinin uzaması da bir diğer faktör. Üçüncü haftasına girmesine rağmen Seyhan Belediyesi'nde arabulucunun gelmeyişini başka türlü tanımlamak mümkün değil.

Ve nihayet, grev kararı alınıp greve çıkılacakken, bu defa da sermaye devleti devreye girerek grev ertelenmesine gidebiliyor.

Geçtiğimiz yıllardan beri sermayenin çeşitli oyunlarına maruz kalan işçi sınıfı bu yaşananlardan sonuç çıkartmak zorundadır. Sermayenin ayak oyunlarına ve işbirlikçi sendika hainlerine karşı sınıf birliğini, bütünlüğünü kurmalı ve korumalıdır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İMF politikalarına ve sosyal yıkım paketlerine karşı iktisadi, sosyal, demokratik hak ve özgürlüklerimizi

Kazanmanın yolu fiili-meşru mücadeleden geçiyor!

Arkadaşlar!

Bir kez daha haklarımız için sokaklardayız. Emperyalist politikalar gereği yürütülen kamuda tasfiye süreçlerine dur demek için, işimizi ve yaşama hakkımızı korumak için mücadeleye giriştik.

Mevcut hükümet, uzun zamandır bir devlet politikası haline getirilmiş bulunan, emperyalist sömürü cenneti bir Türkiye yaratma gayretlerini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Kamuda tasfiye programı da, bilindiği gibi, İMF direktifleri gereği hızlandırılmış bulunuyor. Kamuda ücretlerin ve hizmet kalitesinin düşürülmesi ise aynı yıkım programlarının bir gereği olarak yıllardır sürdürülüyor.

Emperyalistler ve yönetimdeki uşakları, böylesine kapsamlı bir saldırı programının işçi ve emekçilerin örgütlülüğü koşullarında gerektiği gibi uygulanamayacağını bildikleri için, önceliği sınıfın ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğe mahkum edilmesi çalışmalarına verdiler. Biz kamu çalışanlarının elini kolunu bağlayan sahte sendika yasası işte bu hesap gereği, yoğun bir devlet terörü eşliğinde çıkarıldı. Uzun yılların emeği ve dışı dış bir mücadelenin ürünü olarak kazandığımız sendikal haklar bu yasa ile bir çırpıda yok ediliverdi. Böylece grev ve toplu sözleşme hakkımız, bir başka dışı dış mücadele süreciyle kazanılana kadar ertelenmiş, sendikalarımız sendikal işlev ve görevlerinden uzaklaştırılmış, özetle, kamu emekçisi cephesinde mücadele kesintiye uğratılmış olacaktır. Egemenlerin amacı buydu.

Ne var ki, ısrarla sürdürdükleri yıkım programları, tüm bu baskın ve zor tedbirlerine rağmen hedeflerine ulaşmalarını engelleyecek koşulları da beslemektedir. Bir yandan işçi ve emekçileri mücadeleden uzak tutmak istiyorlar. Ama diğer taraftan, tüm iktisadi-sosyal-siyasal uygulamalarıyla onları mücadeleye zorluyorlar. Bu, bu soygun sisteminin kaçınmayacağı bir çıkmazdır. Emperyalist-kapitalist sistem, işçi ve emekçileri kitleler halinde işsizlik ve yoksulluk batağına sürüklemeye mahkumdur. Çünkü sistemin çarkları bu şekilde dönmektedir. Ancak işçi ve emekçilerin de mahkum olduğu, kaçınmayacağı bir

BES'ten ek ücretlerin ödenmesi için eylem

Bağ-Kur ve İş Kur emekçilerinin ek ücret hakkından yararlanabilmeleri için BES İzmir Şubesi ve Memur-Sen İzmir temsilciliği tarafından ortak bir basın açıklaması yapıldı. 22 Mayıs günü Bağ-Kur İzmir İş Müdürlüğü önünde yapılan eylemde çalışanların özlük haklarının düzeltilmesi istendi. "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Sefalet dayatılmasına son!", "Dövizlerinin taşındığı eyleme yaklaşık 150 kamu emekçisi katıldı. "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!", "Memur burada hükümet nerede!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Eylemde okunan basın metninde; ek ücret ödemelerinden Bağ-Kur ve İş Kur çalışanlarının faydalanmamasının aynı işi yapan diğer çalışanlar arasında ayırım yarattığı, ek ödemelerden sadece SSK çalışanları değil tüm çalışanların yararlanması gerektiği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİNİZ!

Kamu emekçileri bülteni

İMF politikalarına ve sosyal yıkım paketlerine karşı iktisadi, sosyal, demokratik hak ve özgürlüklerimizi

Kazanmanın yolu fiili-meşru mücadeleden geçiyor!

Arkadaşlar!
Bir kez daha haklarımız için sokaklardayız. Emperyalist politikalar gereği yürütülen kamuda tasfiye süreçlerine dur demek için, işimizi ve yaşama hakkımızı korumak için mücadeleye giriştik.

Mevcut hükümet, uzun zamandır bir devlet politikası haline getirilmiş bulunan, emperyalist sömürü cenneti bir Türkiye yaratma gayretlerini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Kamuda tasfiye programı da, bilindiği gibi, İMF direktifleri gereği hızlandırılmış bulunuyor. Kamuda ücretlerin ve hizmet kalitesinin düşürülmesi ise aynı yıkım programlarının bir gereği olarak yıllardır sürdürülüyor.

Emperyalistler ve yönetimdeki uşakları, böylesine kapsamlı bir saldırı programının işçi ve emekçilerin örgütlülüğü koşullarında gerektiği gibi uygulanamayacağını bildikleri için, önceliği sınıfın ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğe mahkum edilmesi çalışmalarına verdiler. Biz kamu çalışanlarının elini kolunu bağlayan sahte sendika yasası işte bu hesap gereği, yoğun bir devlet terörü eşliğinde çıkarıldı. Uzun yılların emeği ve dışı dış bir mücadelenin ürünü olarak kazandığımız sendikal haklar bu yasa ile bir çırpıda yok ediliverdi. Böylece grev ve toplu sözleşme hakkımız, bir başka dışı dış mücadele süreciyle kazanılana kadar ertelenmiş, sendikalarımız sendikal işlev ve görevlerinden uzaklaştırılmış, özetle, kamu emekçisi cephesinde mücadele kesintiye uğratılmış olacaktır. Egemenlerin amacı buydu.

Ne var ki, ısrarla sürdürdükleri yıkım programları, tüm bu baskın ve zor tedbirlerine rağmen hedeflerine ulaşmalarını engelleyecek koşulları da beslemektedir. Bir yandan işçi ve emekçileri mücadeleden uzak tutmak istiyorlar. Ama diğer taraftan, tüm iktisadi-sosyal-siyasal uygulamalarıyla onları mücadeleye zorluyorlar. Bu, bu soygun sisteminin kaçınmayacağı bir çıkmazdır. Emperyalist-kapitalist sistem, işçi ve emekçileri kitleler halinde işsizlik ve yoksulluk batağına sürüklemeye mahkumdur. Çünkü sistemin çarkları bu şekilde dönmektedir. Ancak işçi ve emekçilerin de mahkum olduğu, kaçınmayacağı bir

şey var: Sistemin bu saldırılarına göğüs germek ve püskürtmek. Bunun için gerekli olan, birleşik-örgütlü mücadeleyi geliştirmek.

Arkadaşlar!
Aslında bizler, hak kazanmanın yolunu çok iyi bilen bir kesimi oluşturuyoruz. Son 10-12 yıllık mücadelemiz bunun en yakın tanığıdır. Bu yol, fiili-meşru mücadele yoludur. Sendika kurma hakkını ve daha pek çok hakkı bu yolla kazandık. Sendikalarımızı kurmak için yasal düzenlemenin yapılmasını beklemedik. Sendikalarımızı kurduk ve bu örgütlülükle hem sendikalarımızın yasal olarak tanınması için, hem de diğer hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye giriştik.

Ne zaman ki örgütlülüğümüzde gevşeklikler, mücadelemizde aksaklıklar başladı, kazanılmış haklarımızı da bir bir kaybetmeye başladık. Sahte sendika yasasının çıkarılabilmesi, biraz da bu koşullarda gerçekleşti.

Demek ki, hak almanın bildiğimiz yolundan sapmamak gerekiyor.

Sendika hakkı sendika kurarak kazanıldı. Grev hakkı da grev yaparak, toplu sözleşme hakkı da yine işvereni toplu sözleşmeye zorlayarak kazanılabilecektir. Bu haklarımız ve bu haklar için savaştığımız bir sendikal örgütlülüğümüz olmadan, diğer tüm haklar için mücadele edebilmek ve onları kazanabilmek mümkün değildir.

Bir düşünün; sendikal mücadelemizin güçlü olduğu dönemlerde, yılda iki kez yapılan ve oranı %30-40'larda seyreden ücret zamlarına karşı "Sadaka zam değil, toplu sözleşme!" şiarlarıyla iş bırakıyor, sokakları, meydanları dolduruyorduk. Ne zaman ki bu mücadele geri çekildi, ücret zamları %2'lere kadar geriletildi. Artık sadakadan bahsetmenin bile imkanı yok. Ücretlere elle tutulur bir zam şöyle dursun, şimdi bir de kamuda toplu tasfiyeleri çıkardılar karşımıza. Yani, işsizler ordusu bundan böyle sadece işçilerle

değil, kamu emekçileriyle de büyütülecektir.

Saymakla bitmeyecek bu saldırıları hepimiz her gün yaşayarak tanıyoruz. Bu nedenle mesele saldırıları sayıp-dökmekte değil, onları nasıl püskürteceğimize karar vermekte ve bunun gereklerini yerine getirmektedir.

Arkadaşlar!

Açık ki, çözüm yeniden fiili-meşru mücadele yolunu tutmaktadır. Sahte sendika yasasıyla örgütlerimizin elinin-kolunun bağlanmasına izin vermeyelim. Büyük bedeller ödeyerek kurduğumuz sendikalarımızı yeniden mücadelemizin araçları haline getirmek için harekete geçelim. Hak ve özgürlüklerimize yönelik pervasız saldırılara dur diyelim.

Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için birleşelim, mücadele edelim ve kazanalım!

- ✓ Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavt yasaklansın!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik ve laik eğitim!
- ✓ Her türlü dolaylı vergi kaldırılansın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük!
- ✓ İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
- ✓ Dış borç ödemeleri durdurulsun! Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli antlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!
- ✓ Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!

Yeni RTÜK yasası: Hedef ilerici-devrimci basın-yayın...**Sınırsız söz ve basın özgürlüğü!**

Egemenler tarih boyunca ezilen sınıfların gerçekleri öğrenme, görüş ve düşüncelerini açıklama haklarını hep kısıtlama, mümkün olduğunda tümünden ortadan kaldırma yoluna gitmişlerdir. Günümüzde de basın, söz ve düşünce özgürlüğü üzerindeki kısıtlama, baskı ve ceza yasaları, burjuvazinin, egemenler tarihinin bu geleneğini sürdürdüğünün göstergesidir.

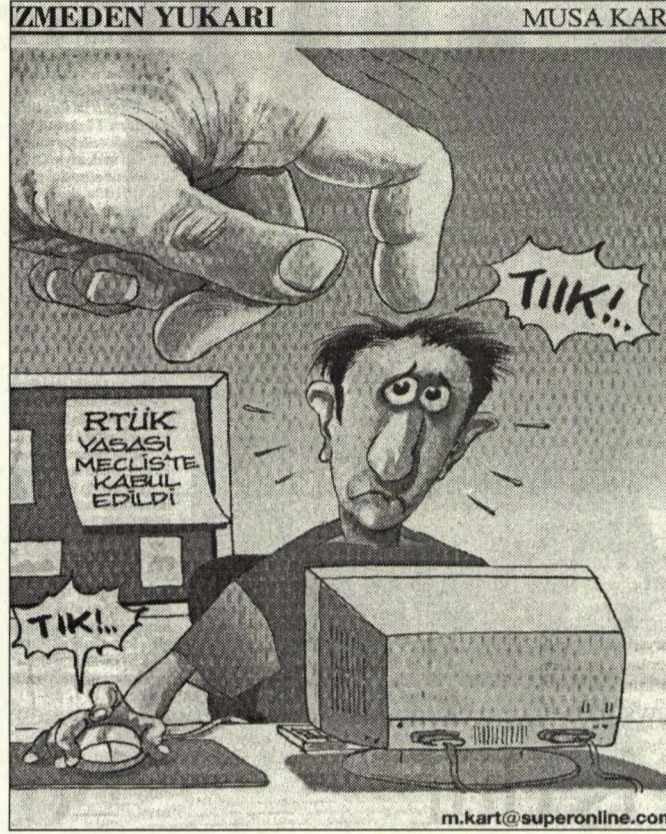
Meclisten ikinci kez geçen ve Cumhurbaşkanı tarafından imzalandıktan sonra Anayasa Mahkemesi'ne gönderilen RTÜK yasası da, tıpkı ötekiler gibi, Türkiye'deki egemenlerin konuya ilişkin bakış ve yaklaşımının aynası konumundadır.

Egemen sınıflar ve onların temsilcileri, ezilen sınıflar olarak işçi sınıfı ve emekçilerin görüş ve düşüncelerini açıklamalarını, yaymalarını istemiyorlar. Çünkü, daha açıklanmadan çok iyi biliyorlar ki, bu görüş ve düşünceler burjuva egemenliğinin her türlü uygulamasına şiddetle muhaliftir. Burjuva medyanın aksine, gerçeklerin tüm çıplaklığıyla ortaya serilmesini ister; çünkü gerçekler, adeta egemen sınıfın suç listesi gibidir. Suçların açığa çıkması ise, mağdurlar için büyük bir ihtiyaçken, suçlu için kesinlikle kaçınılması, mümkün merteye engellenmesi gereken bir eylemdir. Yani, her konuda olduğu gibi bu konuda da sınıfsal çıkarlar konuşmaktadır. Burjuvazi, kendi sınıfsal çıkarları gereği söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünün karşısında, işçi sınıfı da yine kendi sınıfsal çıkarları gereği "sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü"nü peşindedir.

Aslında, iletişim sektörünün ulaştığı teknolojik aşama, basın tekelleri aracılığıyla burjuvaziye sınırsız imkanlar sunmakta, ezilen sınıf kitlelerini bu temel haklardan fiilen yoksun bırakabilmesini sağlamaktadır. Dünya çapında yaşanan pek çok gelişme, burjuva medyanın yalan makinasını nasıl çalıştırdığını, kitleleri nasıl yanlış yönlendirdiğini, böylece de emperyalist hedefleri nasıl ulaştırırdığını göstermiş bulunuyor. Bugün bunlardan en fazla örnek gösterilen, Körfez Savaşı döneminde kullanılan zavallı deniz kuşu figürüdür. Hatırlanacağı gibi, petrole bulanmış bu kuş figürü Irak'a karşı kullanıldı. Yarın kimbilir hangi basit yalan bir başka ülkeyi emperyalizmin hedef tahtası haline getirecek?

Ancak burjuvazi, görüldüğü kadarıyla, elindeki dev medya tekelinin imkanlarıyla yetinmek niyetinde değildir. Kendisi tüm dünyayı aldatma ve yanlış yönlendirme imkanlarını elinde tutarken, işçi ve emekçilerin, bir toplantıda 3-5 bin kişiye sözlü, yerel basın araçlarıyla 10-15 bin kişiye yazılı hitabına tahammül edemediğini/edemeyeceğini gösteriyor. Yaptığı her yeni değişiklikle, yasaları daha da baskıcı-yasakçı maddelerle yüklüyor. Yeni RTÜK yasasıyla, muhalif basına yönelik cezalar kat kat artırılmış durumda. Aslında bu ceza yasaları sistemin muhalif basına karşı tek ve en etkili tedbiri de değil. Hatta, en etkisizi denilebilir. Çünkü devrimci ve muhalif basın yasal engellerden daha fazla fiili baskı ve engellerle yüzüzedir. Son derece zor koşullarda ve sınırlı sayılarda basılabilen gazete ve dergiler, basın savcı ve mahkemelerinden önce polis zoruyla engellenmekte, dağıtım ve satışı fiilen yasaklanabilmektedir. Devrimci basın çalışanlarının bu zora karşı koyabilmesi de sorunu çözmez. Çünkü dağıtım ve satış sürecine ticari şirket ve kişiler dahil olduğu oranda, polis baskısı kolayından amacına ulaşabiliyor. Dahası, devrimci basın çalışanları üzerindeki fiili baskı ve zor, sık sık gözaltı ve işkence, zaman zaman da ölümlere varan uygulamalar içeriyor.

Kimi burjuva basın organlarında, yeni RTÜK yasası vesilesiyle, "büyük" basın ve onun "adı büyük" köşe yazarlarının tepki göstermeyişi yine eleştiri

konusu yapıldı. Konuyu gündeme getiren yazarlar şaşkınlıklarını da ifade ediyorlar. Demek ki, bu medya çalışanlarının medyanın sistem içindeki yeri ve işlevi konusunda gözleri kör-kulakları sağırdır. Sistemin bir tekeller sistemi olduğu, medyanın da sistemin sahibi bu tekellerden bir ya da birkaçının elinde bulunduğunu

görmezden/anlamazdan geliyorlar. Oysa Ankara, tekellere rağmen ve tekeller aleyhine ne bir yasa çıkarabilir, ne de uygulayabilir. Hele de bugünkü gibi, tekellerin hizmetinde olduğunu açıktan ifade eden bir yönetici kliği eliyle.

Demek ki, diğer tüm yasalar gibi RTÜK yasası da, medya tekellerine karşı değil, tersine onların çıkarı için, devrimci ve muhalif basına karşı kullanılmak üzere hazırlanmıştır. Açıklanan bir düşünce, ister sözlü ister yazılı veya görsel basın aracılığıyla olsun, düzene muhalifse cezalandırılacaktır. Peki siz hiç, sahibinin sesi medyadan kendine, kendi çıkarlarına aykırı bir ses, bir soluk duydunuz mu? Duymanız mümkün mü? Böyle bir şeye, devletten ve devletin yasalarından önce, o medya organının sahibi tekel izin verecek midir? Diğer yandan, hiç Aydın Doğan'ın veya Dinç Bilgin'in herhangi bir toplantı veya mitingte kalkıp da tekelci düzen aleyhine konuşma yaptığı, kitleleri "kışkırttığı" görülmüş, duyulmuş mudur?

Açıktır ki, düzenin suçlarını, yalanlarını ortaya çıkarmak, kitleleri uyarmak, devrimci ve sosyalistlerin, devrimci-sosyalist basının, işçi ve emekçi örgütlerinin, ilerici aydınların görevidir. Düzenin sahipleri de, bunu engelleyebilmek için yasalarını yeniden yeniden düzenleme ihtiyacı duymaktadırlar. Çelişki şuradadır ki, her çıkan yasa, hak ve özgürlüklere daha da kısıtlama getirdiği halde, ironik bir tarzda, "AB'ye uyum" ve "demokrasi paketleri" olarak adlandırılıyor. Tıpkı sansür yasalarına "basın özgürlüğünü düzenleyen yasa" denildiği gibi... Tıpkı, kanlı bir katliama "hayat dönüş operasyonu" denildiği gibi...

Kamu emekçilerinden kısa kısa...*** KESK'ten 5 bölgede miting**

KESK, hükümetin yetki ve toplu sözleşme sürecinde tarafsız olması, bölge müdürlüklerinin kapatılması kararının geri çekilmesi, sürgün ve soruşturmaların durdurulması talepleriyle 5 bölgede miting düzenliyor. 25 Mayıs Cumartesi günü yapılacak mitinglere KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra çeşitli kitle örgütleri, meslek odaları ve siyasi partiler de destek verecek. KESK miting düzenleme talebiyle İstanbul, Mersin, Samsun, İzmir ve Diyarbakır'da başvuruda bulundu. Diyarbakır'daki başvuruya izin verilmedi.

*** BES'ten İşkur yasadışıya tepki**

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) Ankara 1 No'lu Şube üyeleri ve Türkiye İş Kurumu (İşkur) çalışanları yaptıkları eylemde, yasadışı ve işlevsiz olan İşkur için bir an önce yasal bir düzenleme yapılmasını talep ederek, talepleri kabul edilmediği takdirde işbirliklerini ilan ettiler. BES üyeleri Kızılay'daki İşkur önünde, "Karşılığı ödenmeyen fazla çalışmaya hayır!" sloganları ile toplandılar. Burada, alkış ve ıslıklarla tepkilerini dile getiren emekçiler, BES pankartı arkasında Kızılay Postanesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca, "Yasa yoksa iş de yok!", "IMF uşağı hükümet istifa!" ve "Söz bitti sıra eylemde!" sloganlarını attılar. Postane önünde bir basın açıklaması yapan emekçiler, Meclis ve Başbakanlık taleplerini içeren faksları gönderdikten sonra eylemi bitirdiler.

*** Belediye emekçisine polis barikatı**

Tüm Bel-Sen üyesi belediye emekçilerinin, işkollarında yaşanan sorunlara dikkat çekmek ve sendikaların üzerindeki baskı ve sürgün uygulamalarının sona erdirilmesi isteğiyle İçişleri Bakanlığı'na yapacağı yürüyüş polis barikatıyla engellendi. Sakarya Caddesi'nde toplanan Tüm Bel-Sen üyelerinin yaklaşık 1 saatlik direnişi, Çankaya Belediyesi önünde yapılan basın açıklamasıyla sonuçlandı. Emekçiler polis barikatını "Barikat açılın, yürüyüş başlasın!", "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarıyla protesto ettiler.

*** Rize Haber-Sen'den sürgünlere protesto**

Haber-Sen Rize Şubesi Başkanı Emrullah Taşçı'nın, görev yaptığı Rize'den, Şırnak'a sürüldüğünü dile getiren sendika üyeleri, protesto gösterisi düzenledi. Rize Cumhuriyet Meydanı'na toplanan haber emekçileri, başkanları Emrullah Taşçı'nın görev yaptığı Rize Telekom Başmüdürlüğü'nden Şırnak'a sürüldüğünü ifade ederek, haklarını aramak için meydana indiklerini söylediler. Burada bir basın açıklaması yapan sendika üyeleri PTT Başmüdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Polisin yoğun önlem aldığı yürüyüşün ardından PTT Başmüdürlüğü önünde toplanan kalabalık, sendikalarına ait pankartı müdürlüğün önüne bıraktı.

Filistin halkı emperyalist-siyonist kuşatmaya karşı direniyor!

Siyonist İsrail, Filistin işgaline, Filistin halkına yönelik katliamlarına devam ediyor. Biçimsel bazı değişiklikler dışında sorun bütün yakıcılığıyla varlığını koruyor. İşgalde yeni aşama olarak tanımlanan siyonist taktik, birçok Filistin kent ve kasabasında devreye girmiş bulunuyor. Bu taktik; “kenti kuşatma altında bulundur, istediğin zaman kente gir, cinayetlerini işle, aradıklarını tutukla, yıkmak istediğini yık ve sonra kentten çekil” şeklindedir. İşgalin görünürde hız kesmesinden sonra yıkım, tutuklama ve cinayetler sürüyor. Ancak buna rağmen medya tekelleri işgali bitmiş gibi yansıtmaya devam ediyorlar. Bir intihar saldırısı olduğunda ise, bunu barış sürecine vurulmuş bir darbe olduğu çığırkanlıkları ortalığı kaplıyor.

Gazze Şeridi'nin fiilen işgal edilmemesi, siyonistlerin bir politika değişikliğinden dolayı değil, onları bekleyen güçlü bir direnişten korktukları içindir. İsrail kabinesi “birliklerimiz Gazze'deki terör altyapısına müdahale edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdir” açıklamasının ardından müdahale ertelendi. “Gazze'nin kalabalık nüfusa sahip olduğu, bundan dolayı çok sayıda sivilin ölebileceği hesaba katılarak saldırının ertelendiği” şeklindeki açıklamanın hiçbir inandırıcılığı yok. Başta Cenin mülteci kampı olmak üzere, işgal edilen kentlerde sivil Filistinliler tüm dünyanın gözleri önünde acımasızca katledildiler. Koşullar uygun olduğu anda, siyonist İsrail ordusunun Gazze Şeridi'ne saldıracağı açıktır. “Ölümüne bir direnişe hazır olduklarını”, bu kez “iyi kurban” olmayacaklarını açıklayan Filistinli direnişçilerin kararlılığı şimdilik siyonist orduyu frenlemiş bulunuyor.

Siyonistlerin amacı bütün Filistin topraklarını işgal etmektir

Şaron-Netanyahu gibi eli kanlı katillerin partisi Likud, bağımsız bir Filistin devletini hiçbir koşulda kabul etmeyeceklerini, parti kararı olarak ilan etti. Şaron'u bile geride bırakan açıklamalarıyla Netanyahu, yaptığı konuşmada, “Arafat'ın rejimini tamamen ezmeli ve onu devre dışı bırakmalıyız. Eğer barış arıyorsak Arafat'ı devirmekten başka seçeneğimiz yok” şeklinde konuştu. Netanyahu, “Bir Filistin devleti; Filistin'e giren tank ve uçaklara karşı saldırıya geçebilir, başka devletlerle ilişkiler geliştirebilir, diğer Arap devletleriyle ittifak kurabilir. Bu ise İsrail ordusunun ellerini zincirlemek anlamına gelir. Dolayısıyla bir Filistin devletini ne Arafat'la ne de Arafat'sız, ne bugün ne de yarın kabul etmeyeceğiz” sözleriyle asıl niyetlerinin bütün Filistin topraklarını işgal etmek olduğunu açıkça dile getirdi.

Kasap Şaron ise Netanyahu'dan geri kalmayarak “Çürümüş, rüşvetçi ve diktatör bir terörist rejimle barış yapamayız. Farklı bir Filistin yönetimi kurulmalıdır. Bugün Filistin devleti sorunu gündemde değil, bugün terörü ezmek ve Filistin Yönetimi'nin terörist

altyapısıyla savaşmakla ilgileniyoruz” açıklamasıyla, niyetlerinin Filistin'de işbirlikçi bir yönetimi işbaşına geçirip, bağımsız onurlu bir Filistin devletinin kurulmasını engellemek olduğunu doğrudan dillendirdi.

Şaron, Netanyahu gibi katillerin ve onun faşist partisi Likud'un barış diye bir derdi olmadığı sır değil. Ancak son açıklamalarla, maske takma gereği duymadan siyonist hedeflerini yalın bir şekilde dile getirdiler.

ABD emperyalizmi Filistin'de işbirlikçi bir rejim istiyor

Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'yu tam hakimiyet altına alma planını hayata geçirebilmek için Arafat'ı tümüyle işbirlikçi konuma düşürmek istiyor. Şaron'un Arafat'ı fiziki ya da siyasi olarak tasfiye etme planı Bush'tan onay görmedi. Ancak Bush ve ekibi Arafat'a çok yönlü baskı uygulayarak istedikleri çizgiye çekmeye çalışıyorlar. ABD yönetimi tarafından yapılan açıklamalarda, Arafat'la Filistin Yönetimi'nin lideri olarak görüşmeye devam edileceği, ancak Arafat'ın barışa ulaşmak için lafta değil eylemde bulunmasının beklendiği dile getiriliyor. Amerikan emperyalizmi Filistin Yönetimi'ne, seçime gidilmesi ve “reformlar” yapılması konusunda baskı uyguluyor. Bu yönlü açıklamaların ardından Arafat, Filistin'de seçime gidileceğinden söz etmeye başladı. Bir süre önce Bush'u ziyaret eden Şaron da, emperyalistlerden Filistin'e bir hükümet atamalarını talep etmişti.

Siyonist işgale destek, Filistin halkının katledilmesine onay vermek amacıyla İsrail'i ziyaret eden Amerikan Kongresi'nden bir heyet, küstahça bir üslupla, Filistin'de kukla bir yönetimi başa geçirme niyetinde olduklarını açıkladı: “Amerika, Filistin halkına başka bir lider arıyor. Amerika için tam da Filistin'deki yönetimi değiştirme vaktidir.” Bu

açıklamayı yapan heyet, İsrail'in katliamlarını desteklemekten gurur duyduğunu da dile getirmekten kaçınmadı. Aynı konuda açıklama yapan Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice ise, “mevcut Filistin Yönetimi, ihtiyacımız olan Filistin devletinin kurulmasını sağlayabilecek türden bir yönetim değil” ifadelerini kullandı.

Bu arada, ABD'nin Filistin'e ilişkin planları doğrultusunda, CIA şefi Tenet'i bölgeye gönderip Filistin güvenlik örgütünü yeniden yapılandıracağı da açıklandı. Ayrıca ABD emperyalizminin bölgedeki uşaklarıyla birlikte bir Ortadoğu konferansı düzenlemeyi planladığı ve bu konferansın Türkiye'de yapılabileceği üstünde duruluyor. Tüm bunlar Amerikan emperyalizminin

Filistin'le ilgili kirli planlarına işaret ediyor.

Bush-Şaron ve işbirlikçi Arap rejimleri “reform” için Arafat'a baskı yapıyorlar

ABD ve İsrail, Filistin Yönetimi'nin bugünkü haliyle yürümeyeceğini ileri sürüyor. Bir süreden beri Suudi Arabistan'daki Amerikan uşakı krallık rejimi de aynı çizgiyi benimsedi. Gündeme getirilen “reform” projesine göre; Filistin Yönetimi'nde önce demokratikleşme, şeffaflık, iyi yönetim yaratılmalı, yolsuzluklara son verilmeli ve piyasa ekonomisi kurulmalı. Bir başkanlık kurumu getirilerek, Arafat sembolik ve etkisiz bir konuma itilmeli. Bu plan, emperyalizme ve siyonizme uşaklık edecek bir kukla yönetimin Filistin halkının başına bela edilmesinden başka bir anlam taşımıyor.

Bir işbirlikçi yönetim kurulmadığı durumda, Arafat'a yüklenip onu bu noktaya çekerek tamamen onursuzlaştırmak istiyorlar. Ancak Arafat onların istediği düzeye istese de düşemez. Zira bu onun intiharı anlamına gelir. Filistin halkı yükselttiği direnişle, satılmış bir liderliği kabul edecek bir halk olmadığını kanıtlamış bulunuyor.

Elli yılı aşkın bir süreden beri Filistin halkını katleden, mülteciğe mahkum eden bu zorbarların Filistin halkı adına “reform” istemeleri yalnızca bir arsızlık değil, Filistin halkıyla alay etmektir. Aynı zamanda amaçları, “reform” vb. ile halkın dikkatini başka yönlere çekmek, Cenin'de işledikleri toplu kıyımı unutturmak, halen devam eden işgal ve katliamları geri plana itmektir. Ayrıca bu yapay sorunlarla Filistinlileri birbirine düşürmek de kirli hedefleri arasındadır. Bölgedeki Amerikan işbirlikçisi gerici Arap yönetimlerinin bir kısmının Arafat'tan kurtulma planına destek olmaları da emperyalist-siyonist güçlerin işini kolaylaştırıyor.

Arafat'ın kuşatmadan kurtulduktan sonra attığı geri

adımlar, gittikçe sıkıştığının bir göstergesi. Cenin mülteci kampında incelemelerde bulunmaktan kaçınması, Nativitas Kilisesi'nden çıkan Filistinli direnişçilerin 13'ünün sürgüne, 26'sının cezaevine gönderilmesi, ardından Hamas'ın eylemlerini kınaması ve Hamas militanlarının tutuklanması vb., Arafat'ın gittikçe uzlaşma batağına saplandığını gösteriyor. Filistin Yönetimi'nin hatalı olduğu, bu hataları düzeltmek için gerekli reformları yapmanın zamanının geldiği açıklamaları, Arafat'ın kendini kabul ettirme çabalarıdır. Ancak emperyalist-siyonist çizgi için bu kadarı yeterli değil. Zira onlar ısrarla onursuz bir teslimiyeti dayatıyorlar. Bu gelişmelerin ardından açıklama yapan Filistinli örgütler, Arafat'ın ABD ve İsrail'e taviz verdiğini ve yaptığı anlaşmaların utanç verici ve kabul edilemez olduğunu dile getirdiler.

Filistin'i gettolara ayırarak direnişi tecrit etme planı devrede

Siyonist şefler tarafından sık sık gündeme getirilen Filistin kentleri ile İsrail arasında tampon bölgelerin oluşturulması, işgal sonrasında fiilen uygulanmaya başlandı. Ülkenin pek çok yerine çitlerin çakıldığı, bunların Filistin yerleşim bölgelerini salt İsrail'den değil, fakat her yerden yalıtıldığı açıklanıyor. Kapsamlı bir tecrit planı olan bu uygulama ile Filistin yarı açık bir hapisaneye çevrilecek. Batı Şeria kent ve kasabalarında yaşayan Filistinliler, bir yerden bir diğerine, özel izin olmadan seyahat edemeyecek.

Bu uygulama ile Batı Şeria kapalı gettolardan oluşan bir ağa dönüştürülecek. Bu tecrit Filistin ekonomisi ve sosyal yaşamına da ağır bir darbe vuracak. Ramallah, Beytüllahin, Cenin, Nablus, Eriha, El Halil, Tulkarem ve Halkiye kentlerinde oturan Filistinliler hiçbir şekilde Kudüs'e sokulmayacak. Özel izne tabi seyahatler ise 19:00 ile 05:00 saatleri arasında yasaklanmış bulunuyor. Siyonist ordunun kuşatması altında bulunan bu yerleşim yerleri her an tankların, bombardıman uçaklarının saldırısına maruz kalabilecek. Kuşatma yardım konvoyları ve mal taşımaya da kapsayacağı için, bu durum günlük yaşamı olağanüstü zorlaştıracak.

Bu kuşatma ile Filistin direnişinin etkisizleştirilmesi hesabı yapılıyor. Bunu başarabildikleri durumda, emperyalist-siyonist planların önündeki önemli bir engelin ortadan kalkacağı varsayılıyor. Böylesi bir başarı, Filistin'de işbirlikçi bir yönetimi başa getirmenin de zemini olabilecek. Tecrit içinde yaşamaya mahkum edilen Filistin halkının bu aşamadan kurtulmak için Filistin'i terk ederek, siyonistlerin "Araplardan arınmış Filistin" düşlerinin gerçekleştirilmesi bir başka amaç.

Tabii bunlar siyonistlerin beklentileri. Filistin halkı özgür bir vatandan hiçbir koşulda vazgeçmeyeceğini defalarca kanıtlamıştır.

Siyonistler Filistin topraklarını yağmalamaya devam ediyor

Filistin halkı gettolara hapsedilirken, Filistin topraklarının yağmalanması tüm hızıyla devam ediyor. Oslo Anlaşmasından sonra, ırkçı yerleşimcilerin Filistin topraklarını yağmalamaya son verecekleri İsrail tarafından taahhüt edilmişti. Ancak siyonistler verdikleri bu söze hiçbir zaman uymadılar. Filistin topraklarının işgali kesintisiz bir şekilde devam etti. Mülteci milyonlarca Filistinlinin dönmesi ise hep reddedildi.

Siyonistler son aylarda toprak yağmasını özendirerek, geçen yıla oranla iki katına çıkmasını sağladılar. Geçen yıl yerleşimciler için açılan toplam inşaat ihale sayısı 810 iken, bu yılın ilk beş ayında bu sayı 957'ye

ulaşmıştır. Yerleşime açılan Yahudi birimlerince "güvenliği sağlamak" gerekçesiyle kontrol edilen toprak oranı yerleşim alanlarının çok üstündedir. Örneğin Batı Şeria'da Yahudi yerleşimcilerin kontrol ettiği toprak miktarı yüzde 41.9'a ulaşmıştır. Yaygın olan bu toprak yağmasından dolayı, Filistin yerleşim alanları birbirinden ayrılmış, bütünlüğünü yitirmiştir. Böylece İsrail siyonizmi Filistin topraklarını asıl sahiplerinden arındırma planını hızla hayata geçirmektedir.

Emperyalizmin planları Filistin halkının direnişine çarpacaktır!

Saldırı, katliam ve tecritle emperyalist-siyonist haydutlar planlarını hayata geçirmeye çalışmaktadırlar. Ancak bu planların başarı kazanması sadece onlara bağlı değildir. Saldırının asıl hedefi Filistin halkı olmakla beraber, bu sorun bütün Ortadoğu'nun ve dünya halklarının kaderiyle ilgilidir. Filistin halkının maruz kaldığı vahşet bütün halkların tepkisini çekmiş, bu tepkiler eylemlerle ortaya konulmuştur. Buna rağmen en ağır faturayı bu yiğit halk ödemektedir. Karşısında, askeri yönden yüzlerce kat daha güçlü ve bir o kadar zalim düşmanlar bulunmaktadır. Ama güçler dengesindeki bu uçuruma rağmen, Filistin halkının özgürlük özlemi ve direnişi kırılmamıştır. Emperyalist gerici planlar Filistin halkının direnişine çarpacaktır. Bu direnişçi kimliğin korunup güçlendirilmesi, her anti-emperyalist gücün temel sorumluluğudur.

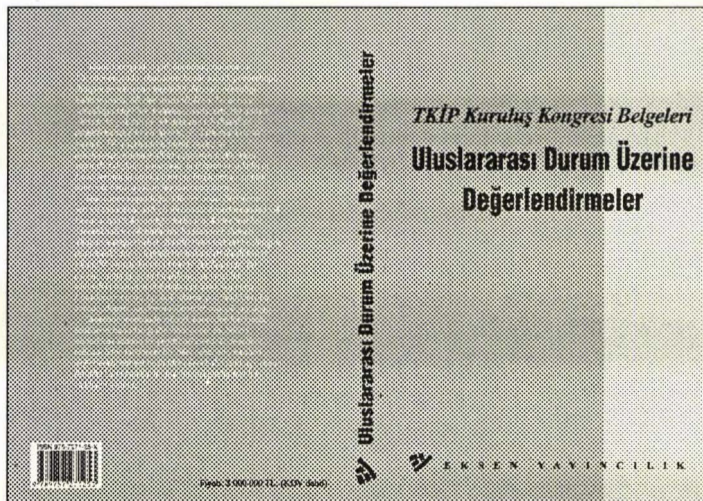
Halen Filistin halkının en temel sorunu devrimci önderlik alanında yaşanan boşluktur. Arafat'ı aşan bir önderliğe duyulan ihtiyaç açıktır. Ama bunun ne emperyalist zorbaların ne de siyonist katillerin istedikleri doğrultuda olmayacağı da... Yüzünü İsraili işçi-emekçilere, Filistin'inin işgale karşı çıkan güçlere çeviren, devrimci bir önderlik ihtiyacıdır söz konusu olan. Yıllardır iflas üstüne iflas yaşayan uzlaşmacı Arafat çizgisinin bir çıkış olamayacağı defalarca kanıtlanmıştır. İslami gericiğin bir halkı özgürlüğüne kavuşturamayacağı da, ibret verici bir örnek olarak Afganistan'da görülmüştür. Tek gerçek çözüm, devrimci önderliğin direniş içinde yaratılmasıdır.

Filistin halkıyla dayanışma eylemleri devam ediyor. Sonuncusu Londra'da yapılan elli bini aşkın insanın katıldığı eylemde Bush-Şaron ikilisi katil ilan edildi, Filistin halkının direnişi sahiplenildi. Daha önce sol parti ve sendikaların Roma'da gerçekleştirdiği, ağırlığı işçi ve emekçilerden oluşan eylem de 80 bini aşkın insan katılmıştı. Bu eylemlerin en anlamlısı, Tel Aviv'de yapılan ve 100 bine yakın barışçının katıldığı gösteri oldu.

Son derece anlamlı bu dayanışma eylemlerinin daha da geliştirilmesi apayrı bir önem taşımaktadır. Enternasyonal dayanışma daha da yaygınlaştırılmalıdır ki, bu haydutların vahşi planlarının önüne geçilebilsin. Başta Türkiyeli emekçiler olmak üzere, tüm bölge halklarının bu konudaki duyarlılığının politik eylemlerle kendini ifade etmesi, her zamankinden daha acil bir önem kazanmıştır.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Ulusal Sorun Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci Taktiğin Sorunları	5.000.000 TL.
41-	Sınıf Çalışmasının Sorunları	4.500.000 TL.

Sırtını devlete dayadıkça saldırganlaşıyor...

İP'li çete hem suçlu hem güçlü!

Komple teorilerinden tanıdığımız devlet uzantısı İP çetesi yalan ve manipülasyon kampanyasını şimdi de öğrenci gençlik üzerinden sürdürüyor. Ankara İl Başkanlığı adına yapılan son açıklama, her zaman olduğu gibi devrimcileri en rezil bir tutumla hedef alan bir içerik taşımaktadır. Amaç en kaba yalan ve iftiralarla devrimcileri karalamak, onları uzantısı bulunduğu devletin hedefi haline getirmektir. Bu onun eski bir alışkanlığıdır, daha doğrusu solda üstlendiği misyonun bir parçasıdır. Aslı çetecilik olan bu grup '70'li yıllarda da yayın organı *Aydınlık*'ta devrimcilerin isim ve adreslerinden oluşan listeler yayınlamış, gelmekte olan 12 Eylül'e önden önemli hizmetlerde bulunmuştu. Bunu bilinçli bir misyon olarak yerine getirdiğini ise, bizzat Perinçek'in 12 Eylül mahkemelerindeki rezil savunmaları tüm açıklığı ile ortaya koymuştu. Perinçek bu yayınları da kanıt göstererek, zamanında "teröre karşı" nasıl da devletle omuz omuza mücadele ettiklerini vurgulamış, böylece kendilerinin haksız yere yargılandığını anlatmaya çalışmıştı.

Bugün izlenen çizgi ve tutum da özünde aynıdır.

Bahsi geçen açıklamada "son zamanlarda üniversitelerde çıkan öğrenci olayları", iddia edilenin tam aksine, bizzat İP tarafından kışkırtılmakta, büyütülmekte ve çatışma yine bu grubun yoğun çabası sonucu kaçınılmaz hale gelmektedir. Yaşananlara daha yakından bakalım.

Bu çetenin mensubu olarak tanınan birkaç öğrenci yıllardan beridir en küçük bir sorun ve rahatsızlıkla karşılaşmaksızın, Beytepe'de eğitimlerini sürdürmekteydiler. Ancak Nisan ayı başlarında Cebeci Kampüsü'nde İP'lilerce düzenlenen ve birçok devrimci-demokrat öğrencinin ağır yaralandığı saldırı yaşandı. Yani olayların başlangıcında bizzat bu çetenin

saldırganlığı var. (Yıllar önce ve bizzat devletin gözyummasıyla kendi gençliği için özel eğitim kamplar kuran bu çete, buradaki özel eğitimin ne işe yaradığını ve yarayacağını da böylece göstermiş oldu. *Aydınlık* dergisi konuya ilişkin yazısında, saldırıda zorbalara öğrencileri yaralama "başarısı"ndan övgüyle söz etti).

Sözü edilen İP'li öğrenciler, bu saldırılarda aktif olmalarının sonucu olsa gerek, Cebeci olayı sonrasında okula gelmemeye başladılar. 1 Mayıs'ı önceleyen günlerde, çoğu farklı okullardan kalabalık bir grup halinde sopa vb. silahlarla okula gelen (ki bu '70'li yıllardaki faşist çetelerin davranış tarzının bir benzeridir) bu İP'lilere provokasyon olmaması için bir müdahalede bulunulmamıştır. Ancak okulda sürekli çalışma yürüten ve bir kısmı Cebeci'deki saldırıda yaralanan devrimci-demokrat öğrencilerle durumu konuşmak yerine aynı tarzda kampüse gelmekte ısrar eden bu grupla bazı devrimci öğrenciler arasında kısa süreli bir çatışma yaşanmıştır. Ekim Gençliği taraftarları herhangi bir biçimde bu olayda yer almamışlardır.

Bu olaydan birkaç gün sonra, 6 Mayıs Pazartesi günü, yine çantalarında görülebilir bir biçimde taşıdıkları sopalarla okula gelen 25-30 kişilik İP'li çeteyle çatışma çıkmasını engellemek üzere bir arkadaşımız bizzat konuşmuş; kendilerine, *Ekim Gençliği*'nin okulda bu türden olaylar istemediği, ancak kendileri eğer toplantı yapmayı kabul etmezler veya okul u terketmezlerse çıkabilecek bir çatışmanın da sorumlusu olacakları söylenmiştir. Bunun üzerine yapılan toplantıyla sorun çözülmüş, İP'liler derslerine serbestçe devam edebilmişlerdir.

Şimdi olayların aslı buyken ve bizim tavrımız daha

çok öncesinden ortadayken, kalkıp *Kızıl Bayrak* okurlarını da hedef alan provokatif açıklamalar yapmak, olsa olsa bu grubun provokatif geleneği ve buna dayalı güncel hesapları ile açıklanabilir. Devlete ve onun vurucu gücü orduya sırtını dayamış olmanın rahatlığı ve şımarıklığı ile bu çete ortalığı karıştırmaktan ne yarar umuyor, bunu şu an tam bilemiyoruz. Fakat bununla devletin zirvesindeki ağababalarına yeni güven mesajları yollamayı hesapladıkları herkesin görebileceği açıklıkta ve ortadadır. Devrimcileri bu denli rezilce karalamanın, onlara bu türden çirkin iftiraları bu denli kolay atmanın bir sadakat gösterme tarzı olduğuna kuşku yok. Batağa boğazlarına kadar batmış olanların daha derinlere inmelerine sınır yok artık.

Komünistlerin devlet uzantısı ve generallerin yalakası bu çeteye karşı tavrı bilinmektedir: Bizim bu çeteye karşı tavrımız ideolojik ve siyasal teşhir ve mücadele çerçevesindedir. Bu çerçeve bizim yönümüzden bugün için şiddeti hiçbir biçimde içermemektedir. Onların fiili saldırılarda bulunmadıkları koşullarda, dolayısıyla meşru savunma kapsamına giren durumlar dışında, biz asla şiddet yoluna başvurmayız. Bu güne kadar da vurmadık. Başka devrimci çevrelerin buna eğilim duymasını da onaylamayız.

Fakat yineliyoruz; halihazırdaki saldırıların ve dolayısıyla onu izleyen olayların sorumlusu bizzat bu çetenin kendisidir. Buna rağmen onun kalkıp kamuoyu önünde sorumluluğu üzerinden atmakla kalmayıp daha bir de devrimcileri ağır karalama ve iftiralarla suçlaması, olsa olsa onun ilkesizliği ve karaktersizliği ile açıklanabilir.

Ekim Gençliği/Ankara

“Örgüt paranoyası yaratmaya çalışan güçler bir kez daha devredeler”

Ülkemizde yaşanan sosyal-siyasal-ekonomik çöküntünün karşısında duran, ülkenin tam bağımsızlığı ve emekten yana koyduğu tavrıyla İMF'ye, üniversitelerde baskıcı, anti-bilimsel, anti-demokratik uygulamaların merkezinde bulunan YÖK'e, insanca bir yaşam için topluma dayatılan tecrite, Afganistan, Filistin gibi yoksul ülkeler üzerinde uygulanan emperyalist savaş politikalarına karşı çıkan biz devrimci, demokrat, ilerici, muhalif kesimler olarak, bu duruşumuzdan kaynaklı soruşturma, kaçırma, gözaltı gibi birçok baskı ile karşı karşıya kaldık.

Üniversitelilerin demokratik, akademik mücadelesini engellemek adına birçok üniversitede yaşama geçirilen "örgüt var", "bunları örgüt adına yapıyorlar" ve benzeri söylemlerle örgüt paranoyası yaratmaya çalışan güçler bugün bir kez daha devredeler. Trakya Üniversitesi'nde 21 Mayıs 2002 Salı günü sabahı iki örgüt adına küçük el ilanları ve bildiriler dağıtılarak, biz devrimci, demokrat, ilerici, muhalif kesimler hedef gösterilmek istenmektedir. TKP (ML) adına küçük el ilanları, DHKP/C adına bildiriler dağıtılmıştır. Yapılmak istenenin bir komplotu olduğu açıktır, böylece üniversitemizde yaratılan atmosferi farklı yönler çekip var olan muhalefeti bastırmak amaçlanmaktadır. Örgüt isimleri ile yapılan bu propagandalarla hiçbir ilgimiz olmadığını belirtir, geçmişte yaşanan tecrübelerden yola çıkarak can güvenliğimizin tehlikede olduğunu basına ve kamuoyuna duyururuz.

Trakya Üniversitesi Öğrencileri

Sınıftan kısa kısa...

* Modkar'da direniş sürüyor

Selüloz-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Çorlu Modkar işçilerinin direnişi devam ediyor. Sendikal örgütlülüğü kabul etmeyen Eren Holding patronları, 26 Nisan 2002'de işçileri işten çıkarmıştı. Fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçilere, fabrikada çalışan diğer işçilerin desteği de devam ediyor. Selüloz-İş Sendikası da direnişe destek için bir dayanışma kampanyası başlattı. Sendikanın talebine rağmen, Eren Holding patronları görüşmeye yanaşmıyorlar.

* Gökçesu'daki madencinin direnişi

Bolu'nun Mengen ilçesi Gökçesu beldesindeki Kuzey Anadolu Madencilik AŞ'de çalışan 58 işçi, Dev Maden-Sen'e üye oldukları gerekçesiyle ücretsiz izne çıkarıldı. 7 Aralık'ta direniş başlatan ve eylemlerini 48 gündür işletme önüne kurdukları çadırlara taşıyan işçiler, haklarını almaya kararlı olduklarını söylediler.

* Birecik Belediye işçileri yine eylemde

Urfa'nın Birecik İlçesi'nde çalışan belediye işçileri, 15 aydır ödenmeyen ücretleri için yine eyleme başladılar. Sosyal hakları ve ücretleri için 2 Nisan'da oturma eylemi yapan işçiler Birecik'in MHP'li belediye başkanının söz vermesi üzerine eylemi bitirmişlerdi. Ancak aradan geçen süreye rağmen ücretler ödenmeyince işçiler tekrar oturma eylemine başladılar. Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Urfa Şube Başkanı Adem Şiltak, eylemin bütün alacakların ödenmesine kadar devam edeceğini söyledi.

* İzmir'de arabulucu süresi tamamlandı

Belediye-İş Sendikası İzmir 2 No'lu Şube Başkanı Basri Çavuşoğlu, Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZBELKOM A.Ş'deki toplu sözleşme görüşmelerinde, arabulucu aşamasının, taraflar arasında anlaşmaya varılmadan tamamlandığını söyledi. Çavuşoğlu, "İZBELKOM'daki arabulucu aşamasında taraflar arasında bir anlaşmaya varılmadı. Arabulucu üç gün içinde raporunu hazırlayıp bunu Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne ve sendikanın genel merkezine gönderecek. Sendika da 6 iş günü içinde yasal prosedür uyarınca grev kararı alacak" diye konuştu.

* Haklara "yerel" saldırı

Belediye-İş Sendikası, TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülmeyi bekleyen Yerel Yönetim "Reform" Tasarısı'nın bu haliyle tam bir vesayet tasarısı olduğunu vurguladı. Tasarıyı, gerek istihdam, gerekse ücret politikası açısından da "vahim" bulan Belediye-İş, yerel yönetimler üzerindeki denetimin merkezi yönetime bırakılmasını "vesayet denetiminin tüm ağırlığıyla korunması" olarak değerlendirdi.

Tasarı bir bütün olarak, belediyelere ek görevler getirirken, bir yandan da belediye bütçesi içindeki personel giderlerine sınırlama getiriyor, sendikal örgütsüzlüğü teşvik ediyor. Tasarıyla geçici işçi kavramı da yasalaşarak, belediyelerin hizmetlerini geçici işçiler aracılığıyla gördürülmesinin önü açılıyor. Belediyelerde istihdam edilecek memur ve daimi işçi sayısının en aza indirilmesini getiren tasarı, geçici işçilik ve sözleşmeli personel uygulamasını yaygınlaştırıyor.

Sermaye devletinin terörüne karşı gençlik kararlılığını gösterdi:**“Bu yasa meclisten geçmeyecek!”**

Sermaye devletinin okul kapılarını emekçi çocuklarına kapatmak ve sermayenin yağmasını tamamen meşrulaştırmak için hazırladığı yeni YÖK yasa tasarısına karşı aylardır yürütülen mücadele, okulların kapanmasının yaklaştığı bu dönemde merkezi bir eylemde somutlandı. *Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Emek Gençliği, Serüven, Genç Kurtuluş, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Demokratik Üniversite Komiteleri, AÜ Öğrenci Koordinasyonu*'nun çağrısıyla 18 Mayıs'ta Kızılay'da YÖK yasa tasarısı gündemli bir eylem düzenlendi. Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelen üniversite öğrencilerinin katıldığı eylemde “Bu yasa meclisten geçmeyecek!” ortak şiarı yükseltildi.

Polisin terörize etme çabalarına karşı gerçekleştirilen eylem Zafer Çarşısı önünden “Bu yasa meclisten geçmeyecek!” şiarının yer aldığı imzasız ortak pankartın açılmasıyla başladı. Bu pankartın açılmasının ardından diğer gençlik grupları ve çeşitli okullardan platformlar da yerlerini alarak Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtiler.

Bu esnada polis yolu kapatarak kitlenin Kızılay'a girişini engellemeye çalıştı.

Yasanan kısa süreli çatışmanın ardından kitle barikadı aşarak Güvenpark'a girmeyi başardı. Polisin sözlü ve fiziki tacizi sürerken oldukça coşkulu bir biçimde Güvenpark'a giren kitle ile polis arasında yaşanan gerilim devam etti.

Eylem komitesinde olmalarına rağmen eylemin başlama yerine gelmeyerek Güvenpark'a önceden giden ve öğrencilerin yaralanmasını seyretmekle yetinen EMEP ve *Emek Gençliği*'nin tavrı eylemci öğrenciler tarafından tepkiyle karşılandı. Öte yandan, A.Ü. Öğrenci Koordinasyonu'nun gerginliği sürekli artıran tavrı ve polisin kitleyi taşlaması üzerine küçük bir çatışma daha yaşandı. Bu çatışmanın ardından polis barikadı bir miktar geri çekildi ve böylece basın açıklamasının okunmasına geçildi.

Açıklamanın okunmasının ardından gözaltına

alınanların serbest bırakılmasının beklenmesi ve eylemin sürdürülmesi yolunda genel bir eğilim vardı. Fakat polisin anonslara başlaması üzerine EMEP'liler paniğe kapıldılar ve eylem komitesinde yer almayan İl Örgütü yöneticileri, pankartların indirilerek dağılınması yolunda kitleye çağrıda bulundular. Hiçbir ahlaki gerekçesi olmayan bu tutum bir kez daha kitlenin tepkisine neden oldu. Eylem komitesinin gösterdiği güzergâh doğrultusunda kitle GMK Bulvarı yönünde dağılmak üzere yürümeye başladı. EMEP'lilerin ve bazı grupların buradan ayrılmasının ardından, eylemci kitle İzmir Caddesi boyunca sloganlarla yürümeye devam etti.

Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde dağılma kararı alan eylem komitesinin bu kararına uymayarak kitlenin önüne geçen ve eylemi burada sürdüren Koordinasyon ve DPG, polisin saldırısı üzerine

arkalarındaki kitleyi de ezerek kaçma yolunu tuttular. Ucuz keskinlik ve faydacılık arayışı bir anda paniğe dönüşmüştü.

Böylece noktalanmış eylemden sonra hangi gruptan olduğu bilinmeyen kişilerce Necatibey Caddesi'ndeki Ülkü Ocağı'nın camları kırıldı.

Eylem başlamadan ve eylemin sonunda gözaltına alınan 19 kişiden 5'i Ankara Asliye Ceza Mahkemesi Yedek Hakimliği'nce tutuklandı.

Yine bu yazı hazırlandığı saatlerde DGM Savcılığı'nın emriyle 7 öğrencinin evleri basılarak gözaltına alındıkları öğrenildi.

Çeşitli illerden maddi sıkıntıların ve polisin günler öncesinden başlattığı kampanyanın katılımı azaltan etkisine rağmen, uzun zamandan sonra Kızılay'da yapılan ilk eylem olma özelliği taşıyan eyleme binin üzerinde öğrencinin katılması son derece anlamlıydı. Ayrıca eylemde YÖK karşıtı sloganların yanı sıra hücrelere, emperyalist savaşa ve siyonist işgale karşı atılan sloganlar genç güçlerin politizasyonunu da göstermekteydi.

Eyleme taşradan katılım büyük illere oranla daha yüksekti. Sivas'tan, Kırşehir'den, Adana'dan, Zonguldak'tan anlamlı katılımlar olduğu gözlemlendi. Ankara il girişinde Trabzon'dan gelen öğrencilerin yarısı eylem öncesinde gözaltına alındı.

Eylemde etkin bir rol oynayan genç komünistler “Ya barbarlık ya sosyalizm/Ekim Gençliği” imzalı pankartlarıyla alanda yerlerini aldılar. Bu katılım biçiminin yanı sıra, çeşitli il ve üniversitelerden YÖK Karşıtı Öğrenci Platformları ve Paralı Eğitime Hayır Platformları da pankartlarıyla ve kitlesel olarak eyleme katıldılar.

Emek Gençliği ve Koordinasyon'un bazı sorumsuzlukları sayılmazsa, genelde eylem boyunca bir birliktelik ruhu hakimdi.

Üniversiteleri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmayı hedefleyenlere tok bir yanıt olan bu eylemin ardından aylardır sürmekte olan yasa tasarısı karşıtı çalışmalarımıza hız vereceğiz.

Sivas'ta öğrencilere gözaltı terörü...**2 öğrenci keyfi biçimde tutuklandı...****Baskılar bizi yıldırılmaz!**

20 Mayıs Pazartesi günü akşamı Sivas'ta öğrencilere yönelik bir toplu gözaltı terörü gerçekleştirildi. Bu terör 18 Mayıs'ta Ankara'da yapılan gençlik eylemine Sivas'tan gerçekleşen katılıma polisin yıldırıcı bir yanıtıydı. Eylem dönüşü gecesi evleri basılan 17 kişiden 15'i serbest bırakılırken, okullarımız **Veyis Sami Selek** ve **Seyhan Eryılmaz** tutuklandılar. 4 gün gözaltında kalan arkadaşlarımız, sözde “yasadışı yayın bulundurmamak ve örgüte üyelik” suçlamalarıyla Sivas Cezaevi'ne gönderildiler.

Bu gelişmelerin ardından arkadaşlarımızın yalnız olmadıklarını göstermek ve onlarla dayanışma içinde olmak amacıyla bir basın açıklaması yapılmasını kararlaştırdık. Bu çerçevede yasal sol partilere ve kitle örgütlerine giderek açıklamaya destek vermelerini talep ettik.

Ancak EMEP, ÖDP ve CHP gibi reformist partilerin yanısıra SES ve KESK'e bağlı diğer sendikalar da kapılarını biz öğrencilere kapattılar.

Bunun üzerine öğrenciler arasında ortak bir platform oluşturuldu. 23 Mayıs Perşembe günü saat 12:30'da üniversitede basın açıklaması yapıldı. Eyleme 100 kişiyi aşkın öğrenci kitlesi katıldı. Eylem alkışlı bir şekilde başladı ve daha sonra basın açıklaması yapıldı. “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Eylem başladığı gibi alkışlar eşliğinde sona erdi.

Arkadaşlarımız Seyhan Eryılmaz ve Veyis Sami Selek uydurma ve keyfi gerekçelerle tutuklanmışlardır. Keyfi olarak tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

Ekim Gençliği okurları/Sivas

Ekim Gençliği/Ankara

Sınıf çalışmasının popüle

Platform ve platform çalışmasının araçları

Öncü bir müdahalenin ürünü olarak devreye soktuğumuz platform çalışmasında, tam anlamıyla işlevine uygun araçlar olarak kullanılması ve istikrarlı bir gelişme düzeyi tutturulabilmesi gibi iki temel sorun var önümüzde. Sınıf tabanına oturması hedefi, herşeyden önce bu iki temel sorunun çözümünde alınacak mesafeye bağlı.

Peki bu sorunlar nasıl aşılacak? Gözetilmesi gereken öncelikler hangileridir? Müdahale yöntemi ve araçları nelerdir? İzlenecek yol ve yöntem aynı zamanda sorunların çözücü halkası olduğuna göre buradan başlamak gerekir. Bu soruları sınıf çalışmasının araçları ve müdahale yöntemleri çerçevesinde mümkün olduğunca somutlayarak ele almaya çalışacağız.

Önce bir hatırlatma yapalım. Platformlar, sınıf ve bölge çalışmamızın yalnızca bir parçası ve önemli araçlarından biridir. Bunu, platformların sınıf çalışmasında karşılaştığımız tüm olanakların içinde değerlendirileceği bir araç ve yöntem olarak düşünme darlığına ve başka bir dizi sakat anlayışa düşmemek için akılda tutulması gereken bir not olarak hatırlatıyoruz. Sınıf çalışmamızın bütün sorularını platformlar bağlamında ele almak da, aynı şekilde başka yönden sağlıklı sonuçlara yol açar. Böyle bir kavrayış herşeyden önce sınıf çalışmasını sürdürmenin imkanlarını daraltıcı bir rol oynar. Sınıfı örgütlenme ve mücadelesini yükseltme sorunu, herhangi bir örgütlenme biçimine/müdahale aracına indirgenemeyecek kadar geniş ve derin köklere sahip bir konu. "Kayayı delen damlaların sürekliliğidir" özdeyişinde ifade edildiği gibi, asıl önemli olan sınıf çalışmasının sürekliliği ve bu ekseninde devrimci müdahale düzeyinin güçlendirilip kapsamının genişletilmesidir. Bir takım mevziler ve daha ileri kazanımlar bu yöndeki ısrarlı çabanın sonucu olarak elde edilebilir ancak. Çalışmamıza bu temel doğrultuda yön vermeliyiz.

İşlevine uygunluk, platformların sistemli ve sürekli bir politik faaliyetin, daha özcesi, sınıfa öncü devrimci müdahalenin araçları olması niteliğini anlatıyor. İşin bu cephesinde sorunun esasa ilişkin kısmı artık geride bırakılmış bulunuyor. Bunu, kurulu platformlar şahsında bu niteliğin bütünüyle kazanıldığı anlamında değil, görev ve sorumlulukların, temel hedeflerin bilince çıkarılması ve araçların gündeme sokulması çerçevesinde anlamak gerekir. Daha ilk adımlarında platformlar bu iddia ve misyonla hareket ediyorlar. Zira yılların deneyimine dayanan bir ortak kavrayış düzeyimiz var.

Yeni dönemde artık tanımlanmış bu işlevini yerine getirebilmesi için platformların daha etkin araçlar olarak kullanılması göreviyle karşı karşıyayız. Kazanılmış bu düzey üzerinden somutlarsak, platformların işlevli olması, herşeyden önce belirlenen hedefler doğrultusunda bir takım araçların içeriğine

uygun, daha etkin ve isabetli olarak kullanılması, sınıfa müdahalenin güçlendirilmesi demek. Bu da esas olarak yoğunlaşmış pratik bir çaba, bilinçli ve ısrarlı bir yöneliş sorunudur. Önümüzdeki dönemde platformlar, belirlenen hedefler doğrultusunda etkili araçlar olarak kullanılması ölçüsünde işlevlerini istenilen düzeyde yerine getireceklerdir. Gerçek işlevlerine de bu düzeyi kazanarak kavuşacaklardır.

Tam anlamıyla işlevsel kılınması, aynı zamanda platformların istikrarlı bir gelişme düzeyi tutturması sorunuyla ve bu sorunun çözümüyle yakından bağlantılıdır. Öncü müdahale rolünü yerine getirmesinin yanı sıra platformların istikrarlı bir gelişme düzeyi kazanması, asgari bir örgütsel işleyiş düzeyine ve gücüne kavuşturulmasını da gerektiriyor. Burada, çalışmada politik bir düzey tutturmanın ve kapasiteyi tam olarak kullanmanın oynadığı belirleyici role bir kez daha vurgu yapalım. Fakat bu da yeterli değil. Bu nedenle daha işin başında öncü inisiyatifin

yaptığımız örgütlenme ve mücadele çağrılarını ve çalışmanın kendisini bizzat platformların örgütlenmesi ve güçlendirilmesi hedefi doğrultusunda etkin biçimde kullanmaksızın, kazanılan güç ve imkanları değerlendirmeksizin sonuç almak mümkün değildir.

Platform çalışmasını yalnızca propaganda-ajitasyon araçlarının kullanımıyla sınırlamak, onu sınıfın örgütsel vb. diğer ihtiyaçlarını karşılayan bir araç olarak gelişmesinden de alıkoyar. Bu nedenle, platform çalışmasının güç kazanması, her düzeyde etkili olan bir dizi başka aracın kullanılmasını gerektiriyor.

Önemle altını çizmeliyiz ki, bir bülten kendi başına bir platform demek değildir. Bültenler politik bir platformun ifadesi olabilirler. Bu anlamda işlevsel de olabilirler. Fakat buna rağmen bu işlevsellik kendi başına ve kendi içinde bir değer taşımaz. Onlar sınıfın mücadelesi ve örgütlenmesi amacına hizmet ettikleri ölçüde gerçek işlevlerini yerine getirmiş olurlar. Bu

anlamıyla, platformlar hem politik hem örgütsel karşılığı olan canlı araçlardır. Aslıyan bir dizi araçla bu canlı, çok yönlü örgütsel düzeyi ve bu düzeyden gerçekleşecek müdahale kapasitesini yakalamaktır. Bültenler böylesi bir adımı kolaylaştırmanın bir aracı, politik öncü müdahaleyi gerçekleştirmenin taşıyıcısıdır. Bir bülten çıkarmış olmakla sınıfa çok yönlü müdahale; konumuz açısından, öncü işçilerin kazanılacağı bir platform inşası görevi yerine getirilmiş olmaz. Kısaca, bültenler sınıfa politik

Toparlarsak; sınıfa çok yönlü seslenmek için etkili olabilecek her araç ve yöntem mutlaka zorlanmalı ve bir arada kullanılmalıdır. Bu amaçla kullanıma sokulan bültenler her açıdan amaç ve işlevlerine uygun hale getirilmelidir. Etkili ve işlevli bültenler, gözetilen hedefler doğrultusunda müdahale aracı olarak sürekli bir tazda kullanılan; siyasal propaganda çalışmasını dil, üslup ve biçim olarak en etkili bir düzeyde yerine getiren; işçilerin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi, sınıfa gelişmeler konusunda tutum aldırılması hedefine kilitlenerek bunu kolaylaştıran; giderek sınıfın ileri kesimlerini ve onların dolaysız katkılarını örgütlemeyi başaran bültenlerdir. Sınıf çalışmasında yeni bir düzey yakalamak için, platformlara ve bültenlere bu bütünlük üzerinden bakılmalı, eksikler bir an önce giderilmelidir. Bunu sağlayacak olan, çalışmayı yürüten sınıf devrimcilerinin bizzat kendileridir.

kendisi ve dolayısıyla kullandığı yöntem ve araçlar can alıcı bir yer tutuyor. Platform çalışmasını temel hedeflere yaklaştıracak olan, politik müdahale araçları ve yöntemlerinin ne ölçüde amaca uygun, etkili ve yaygın kullanıldığıdır.

Zengin araç ve yöntemlerle sınıfa seslenmenin önemi

Platform çalışmasının temel araçları olduğu için, esas olarak bültenlerin bu çalışmada oynadıkları rolü ve yerine getirdikleri işlevi, bugünkü bülten pratiği çerçevesinde ele alacağız. Fakat önce platform çalışmasının araçlarından ne anlamak gerektiğini açıklığa kavuşturalım.

Öncü işçi platformları yalnızca öncü müdahalenin basit birer propagandif politik araçları değil, aynı zamanda, bugünkü koşullar dikkate alınarak gündeme sokulan sendikalara alternatif olmayan, ama onları da aşan esnek örgütsel biçimlerdir. Hem işlevleri hem de nitelikleri itibarıyla sınıfa devrimci müdahale ve sınıfın örgütlenmesi sorunlarının içiçe olması gerçeğine, her iki alandaki görevlerin birarada yerine getirilmesine uygun düşmektedirler. Sınıfa dönük politik propaganda çalışması, bu anlamıyla, platformların inşası ve onların sınıf karşısında cazibe merkezleri haline getirilmesi hedefleri gözetilerek yapılabilir. Genel düzeyde propagandasını

müdahaleyi sürdürmenin ve güçlendirmenin, platform çalışmasını oturtmanın en önde gelen, vazgeçilmez araçlarından yalnızca bir tanesidir.

Bültenlerle birlikte kullanılacak başka bir dizi araç, yöntem ve etkinlik mutlaka vardır. Sınıfa her cepheden seslenmek ve bütünlüklü bir sınıf çalışması yürütmek için, bunları bulup kullanmaya ihtiyacımız var. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına ve sınıfın düzeyine bağlı olarak başka ne türden araçların kullanılabileceği bütünüyle mevcut duruma bu kaygıyla bakan gözler tarafından bulunup yaratılabilir ancak.

Sınıfın temel sorunları ve siyasal gelişmeler konusunda düzenli seminer, panel, işçi toplantıları/kurultayları, eğitim ve tartışma etkinlikleri ilk akla gelenler. Yerel radyolarda sınıfın sorunları konusunda düzenli programlar yapmak yine bir başka araç ve yöntem. Yine, grev ve direnişlerdeki işçilerle dayanışma kampanyaları örgütlenip süreklileştirilebilir. Fiili direnişlerin olduğu durumlarda direnişe destek komitelerini örgütlemek, hem bir görev hem de platformun sınıf nezdinde meşrulaşık kök bulmasının başka olanaklarını sunar bize. Dönem dönem belli konularda kampanyalar örgütlemeyi her koşulda başarmamız gerektiği için burada ayrıca üzerinde durmuyoruz. Kuşkusuz, bu tür girişimler ve başka araçların kullanımı yarının değil bugünün, yalnızca platformların değil, toplamında bölge çalışmasının önündeki bir sorun ve

politik araçları: Bültenler

sorumluluktur. Çok fazla olmasa da geçmiş dönemde örnek alabileceğimiz deneyimlerimiz var. Kendi deneyimlerimize ve başka bazı deneyimlere bu gözle bakabilmeliyiz.

Bunlar bugünün koşullarında güç, fakat başarılması imkansız olmayan bazı örnekler. Başarıldığında, daha uzun bir vadeye yayılan gelişme düzeyi çok daha erken yakalanmış olacaktır. Bu türden araçları kullanan, farklı etkinliklerin altına imza atan platformlar, çok daha geniş bir kesime çok daha etkili yollarla ulaşmış olur. Kendisini tanıtmamanın, etkisini genişletmenin yanı sıra, genel etkisini güçlendirmenin getirdiği sonuçları ve başka kazanımları bizzat platformun alternatif bir güç olarak örgütlenmesinde değerlendirme imkanlarını da böylece yaratmış olur.

Bülten pratiğimiz üzerine güncelliğini yitirmeyen geçmiş değerlendirmeler

“Bültenler politik müdahale araçlarıdır. Siyasal çalışmamızın bugünkü hedefi, sınıf mücadelesinin siyasal, ekonomik-sendikal, sosyal, kültürel vb. cephelerini kullanarak, bulunduğumuz alanlarda kökleşmektir...”

“Ancak bültenlerin ‘politik müdahalenin aracı’ olması gerektiği vurgusu da doğru anlaşılmalıdır. Burada aslanan somut sorunlar üzerinden politik müdahaleyi kolaylaştırması, buna uygun bir biçimde sahip olmasıdır. Yoksa bültenlerin ağırlıklı olarak politik sorunları işleme, içeriğinin bu zeminde genelleşmesi değildir. Genel olanla özel olanı başarılı bir biçimde birleştiremeyen bir bülten, politik yayın organının bir kopyasına dönüşür...”

“Bültenleri yalnızca belli sorunların işlendiği araçlar olarak ele almak yanlıştır. Bültenler, temel sorun ve gerçekler ile somut, özgül sorun ve gerçeklerin başarılı bir biçimde içiçe işlenebildiği popüler propaganda, ajitasyon ve teşhir araçlarıdır. Bültenleri özel kalıplara sığdırmaya çalışmak ya da bu anlama gelebilecek tanımlamalar yapmak, bu aracın peşinen işlevini yerine getirememesine ya da politik işlevinin sınırlandırılmasına yol açar...”

“... Bülten, bir yönüyle, işte bu sömürü ve baskıyı somutla teşhir etmenin, her türlü haksızlık ve zalimce davranışın sistemle bağını kurarak işçileri aydınlatmanın, sınıf kinini geliştirmenin, öfkeyi örgütleyerek eyleme geçirmenin yerel aracıdır. Bu, bültenlerin yalnızca aylık periyodik yayınlar olarak değil, işlevsel oldukları, gerekli hale geldikleri her durumda kullanılması gerektiği anlamına gelir...”

“Bülten kitle çalışmasının aracı olduğuna göre, hitap edilen kitlenin durumu, düzeyi, sorunları, eğilimleri, algılayış biçimleri vb. gözetilmek durumundadır. Bu bülteni bülten yapan hususlardan biridir. Kitleye yakın bir dil, açık, anlaşılır ve dolaysız bir anlatım, etkileyici ve vurucu bir üslup seçilmelidir. Teorik soyutlamaların ürünü kavramlarla anlatımdan mümkün merteye kaçınılmalıdır. Felsefi kavram ve tanımlamalar yerine güncel gelişme ve sorunların ortaya çıkarttığı olgular hareket noktası olmalıdır. Bir işçi okuduğunda kendine yabancı hissetmemelidir. Bu düzeyi tutturmanın bazı basit asgari gerekleri var. Sınıfın içine girmek. Hareketin süreçlerine hakim olmak. Sorunlarını, hayal dünyalarını anlamak. Ve toplumsal siyasal süreçleri iyi izlemek. Kısacası işçi sınıfı devrimcisi olmak.”

“Bültenlere tanımlanan çerçeveden öte misyonlar

yüklememeliyiz. Bugünün işlevsel araçları olduğunu unutmamalı ama hiçbir biçimde de amaçlaştırmamalıyız. Moda bir eğilime dönüşmesi riskini mutlaka gözetmeli ve bundan kaçınmalıyız. Çünkü sınıf çalışması ya da genel planda siyasal

faaliyet, çok çeşitli araç ve yöntemleri birarada kullanmayı gerektirir. Aslanan bu araç ve yöntemleri bulup kullanmak ve bunu ustalıklı yapabilmektir. Tek bir araca takılıp kalmak, çalışmanın monotonlaşmasına, üretkenliğinin sınırlandırılmasına yol açar...” (Ekim, sayı: 177, 15 Eylül '97)

Hedef: Etkin, düzeyli ve amacına uygun işlevli bültenler

Yukardaki değerlendirmeler beş yıl öncesine ait. O günün koşullarında (henüz açık çalışmanın araçları olmadıkları dikkate alınmalıdır) çıkarılan başarılı bülten örnekleri üzerinden yapılan bu değerlendirmeler, yeni dönem bülten pratiği için de esas olarak güncel önemini koruyor. O zaman konulan ölçüler bugün de geçerlidir. Bültenlerin çıkarılma amacına bağlı olarak düşünüldüğünde, bu tek bir şeyi anlatıyor. Alınan belli bir mesafeye rağmen, yeni dönem bültenleri için hala da aşılması gereken sorunlar; yakalaması gereken bir düzey, işlevini tam olarak yerine getirebilmesi için pratikte katedilmesi gereken bir mesafe var. Bu yalnızca biçime ilişkin değil, çok daha önemli bir sorun olan bültenin kullanımına/tarza ilişkin bir değerlendirmedir.

Birçok bölge ve alanda bir kısmının “yeni” çıkıyor olması nedeniyle, erken ya da ölçüsüz/insafsız bir tespit sayılmamalıdır bu. Çünkü belli bir düzeyin ve deneyimin, başarılı örneklerin ardından çıkıyor olmak anlamında, bütün yeni dönem bültenleri için artık bir “yeni”likten söz edilemez. Gelişmenin kuralıdır; her deneyimin ardından çitayı yükseltmek, hedefi büyütme gerekir. Yeni bir araç tanımlıyor değilsek, belli bir deneyimden de bahsediyorsak, bu nedenle

söylenenler ölçüsüz sayılmamalıdır. Yayın nasıl kurar, hangi ölçüde gerer ve hedefe ne ölçüde kitlenirsen, ok da hedefe o ölçüde yaklaşır. Ok hedefi bulmuyorsa, bu, ne okun ne de yayın suçudur. Sorunlar öncelikle buradan doğru kavranmalıdır. Onu kullananların inisiyatifi ve iradesi dışında, araçlar ile hedefler arasında

kurulacak/tanımlanacak ilişki soyut kalmaya mahkumdur. Sorun, bültenleri sınıf çalışmasının, daha dar anlamda bölgelerin/platformların, etkili ve işlevsel araçları olarak

kullanmak, onlara bu niteliği

kazandırmaksa, daha geniş bir tartışmaya bir başlangıç ve bir katkı olması

açısından ilk elden şunları söyleyebiliriz.

Biçim yönünden hemen hemen bütün bültenler için yakalanmış bir düzey söz konusu. Görsel malzemelerin kullanımına özen gösterilmesi (resim, figür, desen vb.) hem

ilgiyi artırıyor hem daha rahat okunmalarını sağlıyor. Daha çarpıcı görsel malzemelerle bu düzeyi geliştirmek mümkün. Uzun yazılardan kaçınarak daha rahat anlaşılması sağlanabilir. Gündemlere, konulara ve ihtiyaçlara göre sayfa sayısı artsa da, mümkün olduğunca az sayfalı bültenler tercih edilmelidir.

İçerik açısından başarılı sayılabilecek örneklerin yanı sıra zayıf kalan bültenler de var. İçerikle doğrudan bağlantılı olduğu için, tarz ve işleyiş sorununu öne almakta, asıl dikkati buraya yoğunlaştırmakta fayda var. Zira, kendi başına bir içerik tartışmasıyla bir çözüme varılamaz.

Tarz, işleyiş ve tempo sorunu

Toplamda henüz bültenin işleyiş tarzını ve çalışma temposunu tutturabilmek gibi ortak bir sorunla karşı karşıyayız. Bu sorun, bültenlerin henüz hem genel siyasal gelişmeler hem de yerel gelişmeler karşısında etkili, hedefli ve sistemli birer müdahale aracı olarak kullanılamamasından geliyor. Hem genel siyasal gelişmeleri hem de yerel düzeydeki gelişmeleri çalışmaya/müdahaleye konu etmek ve yansıtmak bakımından bir tarzı ve işleyişi dengeli bir şekilde bir arada tutturmak gerekiyor. Sınıf çalışmasının yerel araçları oldukları ölçüde yerel gelişmelere, siyasal bir işlev taşıdıkları ölçüde ise en azından yakıcı siyasal gelişmelere karşı duyarsız olamayacaklarına ve bu

anlamda yayın çerçevesinde sınırları belli olduğuna göre, başka bir yol bulunmalıdır.

Yukarda tanımlanan "genel olanla özel olanı başarılı biçimde birleştirme"yi başarmak çözümün esasını verir bize. Ayrıca, özellikle genel siyasal gelişmelerin yoğunlaştığı dönemlerde ve konularda özel sayılar biçiminde ayrı bir bülten sayısı çıkarmak yoluna gidilebilir. Filistin ve Afganistan örneklerinde olduğu gibi, emperyalist saldırganlık yeni bir gelişme üzerinden gündemleşiyorsa ya da biz bunu gündemleştireceksek, yalnızca bu konuyu işleyen daha kısa bir bülten sayısını tercih edebiliriz, etmeliyiz de. Bu aynı zamanda bu tür gelişmeleri daha hızlı, daha bütünlüklü ve etkili biçimde işlememize ve dahası müdahale etmemize de olanak sağlar. Kaldı ki çok önemli konularda (seçim, savaş, 1 Mayıs, 8 Mart, genel bir eylemlilik ya da çok önemli bir mevzi/yerel direniş, katliamlar, bazı önemli olayların yıl dönümleri vb.) bu ayrıca ve özellikle tercih edilmelidir. Böyle bir esneklik göstermeyip belli gündemleri kendi rutin periyoduna göre işleyen ve sonra da dağıtılan bültenler, hem gelişmelerin hem de gelişmelere müdahale etmenin görev ve sağlayacağı olanaklardan geri kalır. Bültenler, gündemleri, gelişmeleri izleyen/aktaran yayınlar değil, müdahale eden araçlar olacaklarsa, bu işleyiş tarzını ve temposunu mutlaka tutturmalıdırlar. Şu ya da bu şekilde biten bir yerel grevi/direniş sonradan anlatan bir bülten ya da yazı ne ölçüde işlevsel olur, ne kadar başarılı işlenebilir, bu kimin ilgisini çeker?

Sonuçta bu tür sorunların çözülmesinin gelip bağlandığı halka, bültenlerin yalnızca kendi başına çıkan yayınlar olarak değil, etkili müdahale araçları olarak planlanıp kullanılmalıdır. Halihazırda bültenler propagandif araçlar olma sınırını henüz aşılabilmemiş değiller. Müdahalenin ve çalışmanın etkili aracı kılınmamış, genel bir propagandayla sınırlı kalmış bir bülten, içerik olarak ne kadar başarılı, çekici ve düzeyli olursa olsun işlevli olamaz. Kaldı ki, bu tarz ve işleyişten bağımsız bir bültenin içerik yönünden ne kadar başarılı olacağı da tartışılır.

Bununla bağlantılı olarak, bültenlerin siyasal sınıf çalışmasının etkili birer yerel müdahale aracı olarak kullanılamamasının önündeki bir diğer engel, sınıfla ve yerelerde gelişen sınıf hareketiyle yeterince güçlü bağlara sahip olunamamasıdır. Yerelerdeki bazı gelişmeleri yansıtmak noktasındaki zorluklar doğrudan bültenlere de yansıyor. Elbette istenen bir tür habercilik yapmak değil. Ancak bölgedeki gelişmelerle hakim olunamadan, bölgelerde gelişen sınıf hareketinin nabzı tutulmadan bir öncü inisiyatif de olunamaz. Bölgelerin çok büyük ve geniş, güçlerin çok sınırlı olması elbette temelli bir problem. Sorun, bu güçlüklerin bülten ve başka araçlarla nasıl aşılabacağıdır. Burada birkaç şey gözetilmelidir.

Birincisi, bölgeye ilişkin bir çalışma planına, hedeflere sahip olmak. İkincisi, temel önemdeki işletmelere ve ortaya çıkan gelişmelere özel bir önem vermek. Üçüncüsü, belirlenen hedefler öncelikli olmak üzere, bültenlerin mümkün olduğunca yaygın dağıtımını sağlamak. Dördüncüsü, bülteni yalnızca propaganda aracı olarak değil, işçilerle bağ kurmanın bir vesilesi ve aracı olarak da kullanmak.

Platformlar ve bültenler arasında yukarda anlatmaya çalıştığımız ilişki tarzını kurmak bunun için önemli. Yalnızca bülten dağıtmakla yetinmeyiz.

Bülten dağıtımını, işçileri platformlara katılmaya, kendi buldukları alanlarda destek olmaya da çağırarak tarzda bir propaganda çalışmasıyla bütünleştirebilmeliyiz. Bültenlerin içeriği ve hitap biçimi de bu bağ dikkate alınarak kurulmalıdır. Gerek sözlü, gerekse bülten yazılarıyla, "Öncü, devrimci işçiler, öncü işçi platformu sizi şu konuda tutum almaya,

platformumuza destek olmaya ve örgütlenmeye çağırıyor" denilmelidir. Yani bültenler, logolarında taşıdıkları platformlar adına şu ya da bu vesileyle daha açıktan ve daha tok seslenmelidirler. Yalnızca politik ve propagandif bir platformla değil, aynı zamanda esnek, katılıma açık, bağ kurma olanakları taşıyan örgütsel bir tutum ve duruşla sınıfın karşısına çıkmak gerekir. Sınıfın daha geniş kesimleriyle bağ kurmak ve onlara müdahale etmek, politik bir çalışma götürmek için bültenler ve benzeri araçları daha yaygın ve etkili olarak kullanmak; bültenler vb. araçlarla sürdürülen çalışmanın etkilerini toplamak ve örgütlemek için platformları daha yoğun bir çalışmanın araçları haline getirmek... Ve güçlerimizi buna seferber etmek... Sorunlar bu temel yönelim içinde çözülecektir.

Dil ve üslup sorunu

Sınıf çalışmasının temel araçlarından birisi oldukları için, bültenlerin içerik olarak güçlü olması, çalışmanın hızla gelişme katetmesi açısından canalıcı bir önem taşıyor. Yeni dönemin bültenlerinin dil, üslup ve anlatım olarak daha etkili bir düzey tutturmaya ihtiyaçları var. Bu sorunun diğer tüm sorunları kesen, bu anlamda çok da zamana bırakılmayacak ve çözülmesi görece daha kolay bir yanı var. Çözüm, etkili bir ajitatif ve propagandif dili kullanmayı başarmaktır. Bu yazının sınırları içinde meselenin teknik boyutlarına girmek gerekmiyor. Yukardaki açıklamalara ek olarak birkaç noktayı peşpeşe

sıralamakla yetineceğiz. Fakat, en kısa zamanda bu meseleyi bütün yönleriyle canlı bir tartışmaya konu etmek durumundayız.

En karmaşık sorunları en etkili biçimde anlatmanın yolu, yalın ve sade bir dil kullanmaktır. Ve bu dil kitapların değil, mücadelenin, hayatın içinde kullanılan ve konuşulan dildir. Kuşkusuz, bu tarz ve dil özel bir çaba ve dikkat göstererek kazanılabilir ancak. Bunu sınıfın içine girerek, onlarla diyalog kurarak, onların dünyalarını anlayarak yapabiliriz. Bugün düzeyleri ne kadar geri olursa olsun, işçilerin kullandıkları dil, canlı ve teşhir için önemli bir zenginlik taşımaktadır. Geçmiş bültenlerde bazı teşhir ve propaganda yazıları tam da bunu yapabildikleri için etkili ve başarılı oldular. Bu tür örneklerden de yararlanmalıyız. Ajitasyon ve teşhir dili, yalın, çarpıcı, akıcı ve sade bir dildir. Bunun için soyutlamalar yerine çarpıcı örneklere, güncel olgulara başvurmalıyız. Öğretici, bilgilendirici değil, uyarıcı ve yönlendirici bir üslup ajitasyonun etkisini artırır. Etkili teşhir için çeşitli ve çarpıcı malzemelerden yararlanılmalıdır. Türkiye bu açıdan oldukça zengin olayların hergün yaşandığı, en temel çelişkilerin bile en yalın ve çıplak biçimde sergilendiği bir ülkedir. Özellikle güncel gelişmeler bu gözle de izlenmelidir.

Uzun cümleler derdimizi anlatmakta zorlandığımızı gösterir ve propagandanın etkisini azaltır. Derdini anlatmakta zorlanan bir yazı ise anlaşılabilir ve o ölçüde etkisiz kalır. Yazılarda gereksiz ve uzun ön açıklamalardan, bazı kalıplara sıkça ve kolayca başvurmadan kaçınılmalıdır. Bunun için konuya hakim olmak ve doğrudan girmek, sorunu açık haliyle tanımlamak en uygun yöntemdir. Bazen tek bir soru ya da çarpıcı bir özdeyiş meramımızı anlatmak için yeterlidir. Neyi anlatacağımızı biliyorsak, geriye bunu nasıl yapacağımız üzerine düşünmek kalıyor.

Tek bir yazıda herşeyi anlatmaya çalışmak, her konuya girmek yazıyı hantallaştırır, verilmek istenen mesajı bulanıklaştırır. Yazıları belli konularda yoğunlaştırmak için sınırlarını iyi çizmek gerekir. Tek bir teşhir ve ajitasyon yazısında konuyu çok yönlü işlemek, yerinde ve geçerli bir kaygı değildir. Teşhir ve ajitasyon yazıları çok yönlü olmalı, ancak bu farklı yazılara konu edilmeli ve sürekli zenginleşen çeşitli malzemelerle yapılmalıdır. Siyasal gündemin konuları, propagandanın esasları bir bültenden diğerine çok fazla bir değişme göstermeyeceğine göre, yapılacak şey aynı konuları farklı farklı yönleriyle sürekli işlemektir.

Toparlarsak; sınıfa çok yönlü seslenmek için etkili olabilecek her araç ve yöntem mutlaka zorlanmalı ve bir arada kullanılmalıdır. Bu amaçla kullanıma sokulan bültenler her açıdan amaç ve işlevlerine uygun hale getirilmelidir. Etkili ve işlevli bültenler, gözetilen hedefler doğrultusunda müdahale aracı olarak sürekli bir tazda kullanılan; siyasal propaganda çalışmasını dil, üslup ve biçim olarak en etkili bir düzeyde yerine getiren; işçilerin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi, sınıfa gelişmeler konusunda tutum aldırılması hedefine kilitlenerek bunu kolaylaştıran; giderek sınıfın ileri kesimlerini ve onların dolaysız katkılarını örgütlemeyi başaran bültenlerdir. Sınıf çalışmasında yeni bir düzey yakalamak için, platformlara ve bültenlere bu bütünlük üzerinden bakılmalı, eksikler bir an önce giderilmelidir. Bunu sağlayacak olan, çalışmayı yürüten sınıf devrimcilerinin bizzat kendileridir.

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-IV**Metropol Kürtleri: Birleşik mücadeleye köprü****Serhat Ararat****VI.**

Reel sosyalizm deneyiminin de kanıtladığı gibi, devrim ve sosyalizm davasında samimi ve tutarlı olanlar, sosyalizmi nihai zafere taşımak istiyorlarsa, devrim ve sosyalizm mücadelelerini ulusal sınırlara hapsedmemek, tersine dünya çapında düşünmek ve dünya devrimi perspektifine oturtmak zorundadırlar. Bu, hem ilkesel olarak böyledir, hem de yüzyılı aşkın süre boyunca yaşanan tarihsel deneyimler tarafından kanıtlanan bir gerçekliktir. Reel sosyalizmin çöküşü, aslında bir bakıma "ulusal sosyalizm" anlayışı ve pratiklerinin de kesin çöküşü ve ölümüdür.

Özellikle emperyalist globalizmin gemi azıya aldığı günümüzde, proletarya enternasyonalizmi ve onun ana fikri olan dünya devrim anlayışı kendisini çok daha yakıcı bir tarzda vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Enternasyonalizm ve dünya devrimi konusu, kapsamlı bir konudur ve ayrı bir çalışmayı gerektirmektedir. Burada biz, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferinin de, kendisini ulusal sınırlara hapsedmekten değil, tersine uluslararası düzleme taşımaktan, daha doğru bir ifade ile, ezilen halklar ve emekçilerin devrimci mücadeleleriyle birleştirmekten geçeceğini vurgulamak isteriz. Başarının yolu buradan geçer. Çünkü kendisi de uluslararası bir sorundur. Enternasyonalizm, uluslararası emekçi ve ezilen halkların mücadeleleriyle bütünleşme ihtiyacı, Kürdistan devrimi açısından kaçınılmazdır. Zorunluluklar ortadadır.

Bir: Kürdistan, devletler arası bir sömürgeci devrimdir. Bu statü, emperyalist devletlerin ve sömürgeci bölge devletlerinin uzlaştıkları ve devamında stratejik ittifak yaptıkları bir statüdür. Bu statü, emperyalist politikaların bir ürünüdür ve I. Dünya Savaşı'ndan bu yana kurulan Ortadoğu statükosunun en önemli ve şimdiki dek yerinden oynatılmayan ayaklarından biridir. Bu statü, bugün de bölge statükosunun göbeği konumundadır.

İki: Kürdistan'ın parçalanmış devletler arası sömürge statüsü, halkların çıkarına değildir, bölgedeki her türlü gericiğin en önemli kaynaklarından biridir.

Üç: Dolayısıyla bu statünün parçalanması halkların çıkarınadır, halk devrimlerinin gelişmesinin de önünü açacaktır...

Bu kaba ve katı gerçekler karşısında Kürdistan'ın özgürlüğünden ve bağımsızlığından yana olan Kürtler, dostlarını ve düşmanlarını çok net bir biçimde tanımak ve stratejik duruşlarını kesin bir biçimde belirlemek durumundadırlar. Sadece bu da değil, bir de ikiyüz yıla yakın bir süredir yaşadıkları deneyimler var. Parçalanmış Kürdistan'ı sürdürmeyi kendisi için stratejik bir ilke edinen, taktiklerini de bu bağlama oturtan egemen bölge devletleri ve emperyalist güçlerle geliştirilen ilişkilerin getirip götürdükleri, yararları ve zararları ortadadır. Hem de çok trajik boyutları ve sonuçlarıyla...

Emperyalist sistem ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler, Kürdistan halkının düşmanlarıdır. Bu, tartışma götürmez bir gerçekliktir. Adı geçen bu güçlerin Kürdistan'a ve Kürdistanlı güçlere yaklaşımı, yeri geldiğinde ve gerektiğinde bölgesel politikalarında bir kart olarak kullanma ve sürekli egemenlik altında tutma taktik yaklaşımından başka bir şey değildir. Emperyalist devletlerin ve sömürgeci devletlerin temel Kürdistan politikalarını kavramayan ve umudunu bu güçlerin yaklaşımına bağlayanların sonu hep hüsrana olmuştur. 1975 Cezayir Anlaşması ve Molla Mustafa Barzani bu konuda somut bir örnektir.

En yakın somut örnek ise Öcalan siteminin izlediği ittifaklar politikasıdır. 1990'lardan bu yana bölge devletlerinin ve emperyalist devletlerin istihbarat güçleriyle geliştirilen ilişkiler ne kazandırdı? Bu ilişkinin baş mimarı ve yürütücüsü Öcalan'ı bile kurtaramadı. Halkına, halklara güvensizliğin ve düzene bel bağlamanın geldiği nokta İmralı'dır!

Kuşkusuz bu, bizim için değişmez bir kader değildir. Özgüce güvenen ve dayanan, özgücünü halkların ve emekçilerin uluslararası mücadelesiyle birleştiren Kürdistan halkının bu kör ve trajik kaderini yenmemesi için hiç bir neden yoktur.

Toparlayacak olursak; hem ilkesel açıdan, hem de somut gerçeklikler ve zorunluluklardan dolayı, Kürdistan devrimi kendisini ulusal sınırlara hapsedemez; tersine, kendisini dünya devrimi sürecine bağlamak ve onunla bütünleşmek durumundadır. Bunun anlamı çok açıktır: Bölge ve dünya çapında emperyalist ve gerici sistemlere cepheden tavır almak, yüzünü emekçi sınıflara ve ezilen halklara dönmek, kendi mücadelesini onların enternasyonal mücadeleleriyle bütünleştirmek! Bağımsızlık ve özgürlüğün yolu bu ilkesel ve stratejik duruştan geçer!

Tutarlı ve samimi yurtseverliğin özü bundan başkası değildir. Kürdistan yurtseverliği devrimci olmak zorundadır derken, aslında, bu gerçekliğe işaret etmek istiyoruz.

Kürdistan devrimi ile Türkiye devriminin ilişkileri de bu genel çerçeveye oturuyor ve anlam kazanıyor. Ancak bu ilişkiyi anlamlı kılan, başka etkenler ve zorunluluklar da var. Bunlara ana çizgileriyle de olsa bakmakta yarar var.

İki ülkenin ve halklarımızın kaderi ve tarihi birbiriyle sıkı sıkıya bağlanmıştır. Tarihsel süreç içinde oluşan bu olgunun sayısız nedeni var. Bunlar üzerinde ayrıntılı durmayacağız. Şu kadarını belirtmekle yetinelim: Kürdistan üzerinde uygulanan sömürgeci ulusal imha sistemi ve özel savaş politikaları, Türkiye emekçilerine de ağır bir fatura yaşatmıştır. Baskının, sömürünün, her türlü geriliğin ve sefaletin temelinde sömürgeci özel imha sistemi vardır. Türkiye emekçilerinin sömürgeciliğin sürdürülmesinde herhangi bir yararının olması şurada dursun, tersine onlar, bu sistemin tanımlanamaz boyutlarda tahribatlarını, yıkıcı etkilerini yaşamak durumunda kalmışlardır. Dolayısıyla sömürgeci sisteme karşı tavır almak, salt Kürdistan halkına sunulmuş bir destek değil, daha çok da kendi toplumsal çıkarlarının bir gereğidir.

Aynı şekilde Türkiye toplumu üzerinde kurulan baskı ve sömürü sistemi katlanarak Kürdistan'a yansımıştır. 1960 ve 1971 darbelerinin ilk planda yönelimi Türkiye içine dönük olmakla birlikte Kürdistan'a yansımaları çok daha kanlı olmuştur. Toplumsal yaşamları ve aynı zamanda gelecekleri bu kadar yakından birbirine bağlı halklarımızın geleceklerine kayıtsız kalmaları düşünülemez. Gelecekleri ulusal sınırları aşarak enternasyonal bir zeminde kucaklaşmalarından geçiyor. Ancak bu zeminin yaratılması için tarihsel süreç içinde oluşan önyargıların, güvensizliklerin aşılması, tarihsel ve fiili eşitsizlikleri giderici düşünsel, politik ve örgütsel anlayışların geliştirilmesi gerekir. Bu noktada sorumluluğun büyüğü ezen ulus devrimcilerine ve emekçi hareketine düşmektedir.

Bu bağlamda iki ülke devrimini koşullayan başka temel gerçekler de var. İzlenen sömürgeci özel savaş ve ulusal imha politikalarının bir sonucu olarak iki

ülke ve halklarımız arasındaki ilişkiler yeni boyutlar kazanmıştır. Geline aşamada Kürtlerin önemli bir bölümü ülkelerinin dışında yaşamak zorunda kalıyorlar. Mecburi iskan, zorla göçertme politikasının bir sonucu olarak binlerce köy yakılıp yıkıldı, milyonlar yerini yurdunu terk etmek, önemli bir bölümü metropollerin varoşlarında yaşama savaşına tutuşmak durumunda kaldı. Özellikle 1990'lı yılların başında bu nüfus hareketi en dramatik boyutlara kavuştu. Kuşkusuz Kürtlerin göçertilmesi çok daha eskilere dayanır, bunu 19. yüzyıla dek götürmek mümkün. Ancak son on, on beş yıl içinde köylerin yakılıp yıkılması, zorla göçertme ve görülmemiş boyutlardaki baskılar ve var olan ülke ekonomisinin çökertilmesi sonucu milyonlar metropollere aktı... Son üç yılda bu nüfus hareketi hızından bir şey kaybetmedi, tersine izlenen politikalarla bu daha da derinleştiriliyor.

Kökleri son iki yüz yıla kadar uzanan bu göçertme hareketi ile ilgili ilk planda saptanması gereken bazı gerçekler var.

Bir: Bu nüfus hareketi TC'nin ulusal imha, Kürtleri ulusal başkalaşıma uğratma ve Türkleştirme, Kürdistan'ı boşaltma, ülkemizin nüfus bileşimini tümenden değiştirme, başka bir ifadeyle Kürdistan'ı Türkiyeleştirme hedefine dönüktür. Dolayısıyla her açıdan haksız, gerici, gayri meşru ve soykırımcı bir politikadır; karşı çıkılması, mücadele edilmesi gereken temel stratejik bir politikadır. İki ülke devriminin ilişkileri ve görevleri belirlenirken bu gerçekliği hesaba katmayan anlayışların başarı şansları yoktur, bunlar, daha işin başında yenilgiye mahkumdurlar.

İki: Bu nüfus hareketi, nihai şeklini almaktan, istikrar kazanmaktan uzak, devam eden, değişken ve dinamik bir süreçtir.

Üç: Bu nüfus hareketi, Türkiye ve Kürdistan halkları ile iki ülke devrimleri arasındaki ilişkilere yeni boyutlar kazandırmıştır, yeni olanaklar getirmiştir.

Elbette bu, yeni bir durumdur, yeni sorunlar, yeni ilişkiler getirecek, dolayısıyla politikada yeni yaklaşımları kaçınılmaz kılacaktır. Göçertme politikasının kısa ve uzun vadeli hedefleri vardı. Kısa vadede gerillayı halk tabanından yoksun bırakmayı, uzun vadede ise ülkeyi boşaltıp Türkleştirmeyi ve böylece Kürt sorununu nihai olarak tarihin karanlıklarına gömmeyi hedefliyorlar. Başka bir ifadeyle göçertme uygulaması, soykırım politikasının en etkili ve en tehlikeli araçlarından biridir.

Bu noktada Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri, bu gerçekliği boşa çıkaracak bir kavrayışa, bu politikayı kısa ve uzun vadede boşa çıkaracak yeterlikte ve nitelikte politikalar geliştirmek göreviyle karşı karşıyadırlar.

Türkiye devrim güçleri, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını ve bu uğurda verdikleri ulusal bağımsızlık mücadelelerini etkin bir biçimde desteklemek, daha doğrusu bu mücadeleyi kendi öz mücadelesi olarak algılamak; göçertme ve Kürdistan'ın Türkiyeleştirme politikalarına karşı somut bir mücadele çizgisine sahip olmak durumundadırlar. Bu noktayı açmak mümkün, ama konumuz bu olmadığı için kısaca dokunmakla yetiniyoruz.

Öte yandan, metropollere göçertilen Kürtlerin görevleri daha karmaşık özelliklere sahiptir. Metropol Kürtleri'nin toplumsal ve ulusal gerçeklikleri onları iki ülke devrimi arasındaki ilişkilerde kilit bir konuma,

deyim yerinde ise tam bir köprü konumuna getirmiştir.

Bu alandaki Kürtler'in ikili bir durumu ve ikili görevi var: Biri yurtseverlik, diğeri emekçi olmaktan kaynaklanan sınıf hareketi içinde yüklenmek durumunda kaldığı görevlerdir. Yurtseverlik ve emek görevleri, birleşik bir bütünlüğü ifade ediyor. Bu iki yönü karşı karşıya koymak, ya da bunlardan birini ihmal etmek devrim açısından önemli handikaplar getirir. Salt genel devrim çizgisi bakımından değil, aynı zamanda güncel taktikler ve politik başarılar açısından da anılan handikap aşılacak durumundadır. Bu açıdan da metropol Kürtler'inin emekçi boyutunu ve bundan kaynaklanan sorunlarını gündemleştirmek, kısa ve uzun vadeli politikalara ulaştırmak, bunları da devrimci bir programın bir parçası olarak algılamak, artık ertelenmemesi gereken bir görevdir.

Özel aygıt, göçertmeyi devrimci yurtsever mücadeleyi bastırmada önemli bir araç olarak kullandı. Oysa bu politika tersine çevrilebilirdi, milyonlarla özel savaş cephelerinde kuşatılmak mümkündü. Yine bu cephede örgütlenmiş Kürtler, Türkiye devrimci emekçi hareketini canlandırmada çok önemli bir dinamik olabilirdi. Bu olanaklıydı ve böyle bir gelişmenin olması durumunda özel aygıtın daha fazla soluklanması mümkün olmazdı. Bu alandaki Kürtlerin istenilen düzeyde örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi, devrimin Türkiye devrimi ile ortak dalgada daha güçlü buluşması çizgisine de çok büyük bir katkı sunacak, onun çok güçlü bir ayağı olacaktır.

Eğer Öcalan sistemi, yüzünü düzene değil, halklara, en başta da Kürt halkının öz dinamiklerine dönsüydi dünyanın dört bir yanına dağıtılan Kürtler halklarla mücadele ilişkilerinde bulunmaz bir köprü vesilesi olabilirdi. Eğer metropollerde yaşayan Kürtlerin somut gerçekliğine denk düşen, başka bir

ifadeyle sosyal, ekonomik, sağlık, konut vd. ihtiyaçlarına yanıt verecek politikalar geliştirilseydi, tamamına yakını emekçi olan bu Kürtler aynı zamanda emek hareketi içinde örgütlenilebilseydi, gelişmeler çok farklı olabilirdi. Hem Türkiye işçi ve emekçi hareketinin gelişimi ivme kazanır ve hem de böylece özel savaş "cephe gerisinde" kuşatılmış olurdu.

Ama daha önceki bölümlerde de kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi metropol Kürtleri ne doğru dürüst yurtseverlik temelinde, ne de emek hareketi temelinde örgütlenilip harekete geçirilmedi. Savaşçı ve maddi destek kaynağı olarak değerlendirildi. Hepsisi o kadar! Hatta kendilerine verilen zararlar, yapılan tahribatlar da işin cabası...

Çarpıcı olduğu için bir örnek vermekte yarar var. Şu nokta ilginç ve düşündürücüdür: Daha önce yapılan genel ve yerel seçimlerde HADEP Kürdistan'da önemli bir başarı kazanırken metropollerde istenilen başarı çizgisini yakalayamadı. Neden? Nedenleri çok, tek bir nedenle açıklamak mümkün değil. Ama metropol Kürtlerini mevcut gerçekliği ile çözümleyip bu yeni durumlarını hesaba katan politikaların üretilmemesi bu başarısızlıkta önemli bir etkidir. Gerçi HADEP'in Kürdistan'daki başarısı daha çok gerillanın etkisiyledir, yoksa kendilerinin bir başarısı değildir.

Burada anlatmak istediğimiz şu: Metropol Kürtlerini, ulusal gerçekliklerinden kaynaklanan taleplerinin yanı sıra emekçi oluşlarından kaynaklanan talepleri programlaştırılırsa ve bu da Türkiye emekçileriyle ortak mücadele perspektifine oturtulsa, başka bir deyişle metropol Kürtlerine oynamaları gereken rol oynatılırsa, gelişmeler çok daha farklı boyutlarda olurdu. Özellikle Türkiye devrimine olan etkileri, özel savaşın cephe gerisinden kuşatılması noktasında önemli bir başarı

yakalanabilirdi. Ama ne yazık ki yapılmadı...

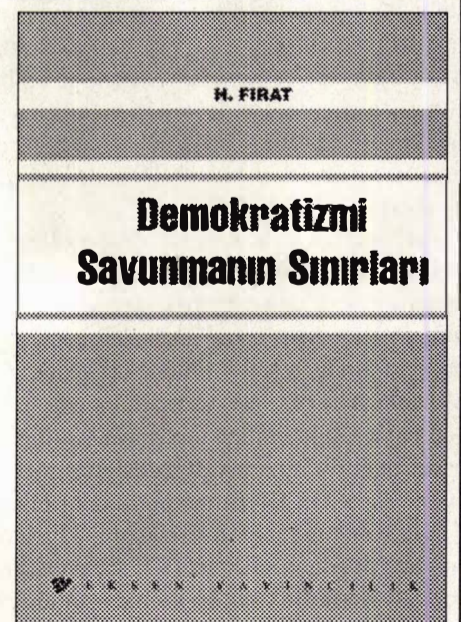
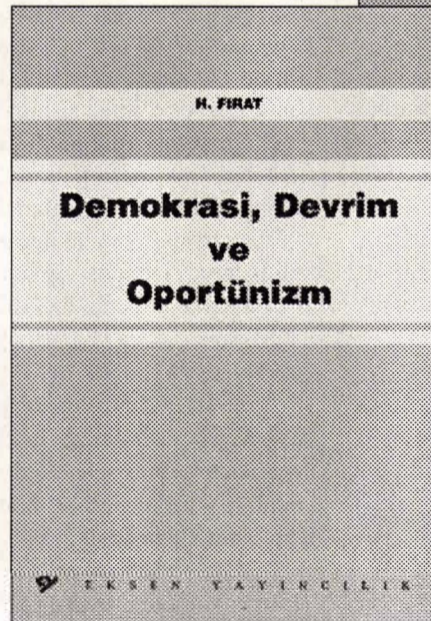
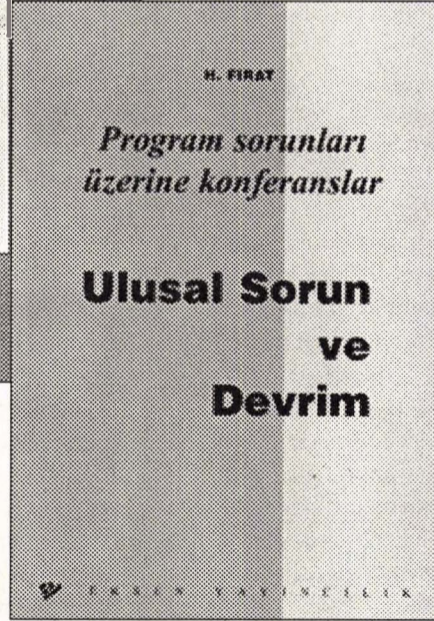
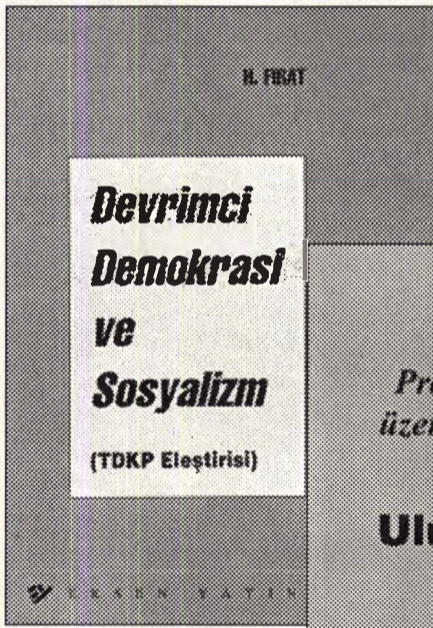
Bu yenilgi ve tasfiye koşullarında dün yapılamayanı saptamak, nedenlerini bilince çıkarmak ve bugün ve gelecek açısından doğru sonuçlar çıkarmak, doğru ve sonuç alıcı çizginin ne olduğunu kavramak çok önemlidir.

Kuşkusuz metropollerde yaşayan Kürtlerin tümünün sosyal durumları aynı değildir. Kendi içinde belli bir sosyal farklılaşmayı da yaşamaktadırlar. Bunları kapsamlı ve bilimsel çözümlere tabi tutmak, somut taleplerini de bu somut çözümlerden çıkarmak gerekir. En genel bir çözümlene bile bu alandaki Kürtlerin aynı zamanda çok temel ekonomik ve sosyal sorunlar yaşadıklarını bilmek ve bunları devrimci görevlerin saptanmasında mutlaka hesaba katmak kaçınılmazdır. Sosyal ve ekonomik çelişkilerin tespiti, bunun bir mücadele programına ulaştırılması, kaçınılmaz olarak Türkiye emek hareketiyle daha sıkı bir dayanışma ve ortak hareket etme düşüncesine götürecektir.

Metropol Kürtlerinin yurtseverlik ve emekçi talepleri üzerinde yeniden değerlendirilmeleri ve bu temelde örgütlenilmeleri devrimci yurtsever mücadeleye olduğu kadar, Türkiye emek hareketine, devrimci sosyalizm mücadelesine sayısız olanak sunacak, bir çok gelişmenin önünü açabilecek, Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik mücadelelerinin pratikte güçlü bir ayağa ulaşmasını sağlayacaktır.

İki ülke devrimleri arasındaki ilişkiler konusunu tartışırken, Kuzey Kürdistan'ın diğer parçalarla ilişkisine ve bu noktada ortaya çıkan ve çıkabilecek sorunlara da kısa bakmamız gerekir. Bunu da önümüzdeki yazıda tartışmaya çalışacağız.

Yayınlarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Berlin'de onbinlerce kişi Bush'u protestolarla karşıladı...**Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı öfke her yerde büyüyor...**

"Sizin savaşınızı istemiyoruz bay Başkan! Biz savaş istemiyoruz!" ABD emperyalizminin şefi Berlin sokaklarında bu şiarlarla karşılandı. Emperyalist şef Bush 22-23 Mayıs tarihlerinde müttefiklerini Irak'a karşı başlatacağı savaşa ikna etmek için çıktığı gezinin ilk durağı Berlin'de yüzbinin üzerinde yerli ve yabancı tarafından gerçekleştirilen gösterilerle sokaklarda protesto edildi.

11 Eylül sonrasında tüm dünyaya karşı "uzun süreli" bir savaş ilan eden ve Afganistan'a karşı başlattığı savaşa binlerce kişiyi katlederek tüm ülkeyi çöle çeviren ABD emperyalizmi, daha sonra gerici işbirlikçi hükümetleri destekleyerek Kolombiya, Filipinler ve Filistin'de savaşı bir üst aşamaya tırmandırmıştı. Şimdi ise asıl hedefi Ortadoğu'ya yönelerek Irak'a karşı başlatacağını ilan ettiği savaşa destek arayışına çıktı.

İlk durağı Berlin'e hareketinden önce verdiği demeçlerde "Irak'ın dünyada özgürlüklerin düşmanı olduğu, ciddiye alınması gerektiğini" söylerken dostlarından bütçe ve kapasitelerini yeni tehlikelere karşı hazırlamalarını istiyordu. Geziye katılan Dışişleri Bakanı Powell ise, ABD'nin temel sorunlarda izlediği çizgi konusunda Avrupalıları iknada başarılı olamaması durumunda kendi yolunu yürüyeceğini vurgulayarak, Amerikan emperyalizminin saldırganlıktaki kararlılığını dile getirdi.

Alman devleti medya aracılığı ile Berlin'de 1 Mayıs'ta çıkan çatışmaları örnek göstererek haftalardır hem 1 Mayıs'ı hem de Bush'u protesto eylemlerine gölge düşürmeye, kitlelerde karamsarlığı hakim kılmaya çalıştı. Savaş sonrası alınan en yoğun güvenlik önlemleri çerçevesinde kanalizasyonlar, kanallar tek tek kontrol edildi. Bush'un geleceği gün tüm uçuşlar iptal edildi, hükümet binası çevresindeki alan zırhlı araçlarla abluka altına alındı. Kısacası Berlin havadan ve karadan kuşatılmış bir kent görünümüne büründürüldü.

Ama Alman emperyalistlerinin tüm bu önlemleri, yanısıra Alman halkının Amerikan dostu olduğu telkinleri, işçi ve emekçilerin Amerikan emperyalizmine karşı öfkesini sokağa taşımasını engelleyemedi.

Daha haftalar öncesi emperyalist Bush'un ziyaretine karşı yüzlerce örgüt ve gruptan oluşan bir "barış eksenini" oluşturuldu. Çağrı yapanlar arasında devrimci ve sol örgütler, emperyalist küreselleşmeye karşı gruplar, sendikalar, barış inisiyatifleri bulunuyordu.

21 Mayıs'ta Bush'un ziyareti öncesi gerçekleşen yürüyüşe 100 bin kişi katıldı. Büyük yürüyüş öncesi bazı gruplar ayrı meydanlarda kendi mitinglerini gerçekleştirdiler. Bunlardan Berlin eyalet hükümeti ortağı PDS, yalnızca 200 kişiyi bir araya getirmekle yetinerek, tabanının savaş karşıtı basıncı ile hükümetten gelen gerici basınç karşısında güya orta yol buldu, Bush'un ziyaretine değil savaşa karşı olduklarını açıkladı. Yine 23 Mayıs günü bir hükümet ve savaş partisi olan Yeşiller partisinin yaptığı miting devrimci ve solcu grupların saldırısına uğradı, böylece eylem doğru dürüst başlamadan bitti.

Saat 16:00'da ise ilerici-devrimci gruplarca düzenlenen asıl büyük yürüyüş vardı. Yürüyüşün başında barış hareketi pankartı ve savaş karşıtı kimlikleriyle tanınmış şahsiyetler yer aldı. Yürüyüş kolunda ATTAC'ın yanında Alman ve yabancı sol parti ve örgütler, Filistin ve Kübalı örgütler, Mumia Abu Jamal İnisiyatifi, orta öğrenim öğrencileri yer aldı. Emperyalist savaşı, tekelleri, Filistin halkına karşı sürdürülen kirli savaşı protesto eden, anti-Amerikancı pankartlar, dövizler taşındı, şiarlar haykırıldı, konuşmalar yapıldı. Amerikan emperyalizminin, saldırgan politikaları, bu politikalara destek veren Alman devleti protesto edildi.

İkinci gün Berlin'de yerli ve yabancı işçi ve emekçiler daha coşkulu daha militan bir duruşla yine sokaklardaydı. Yine onbinler Bush'u protesto ediyorlardı. Bush'a karşı davullar çalındı. Bununla sembolik olarak tüm halk uyarılıyordu. Davul sesleri tüm Almanya'da yankı buldu. Ve 100'ün üzerinde kentte onbinlerin davul sesleri ve şiarları Berlin'deki onbinlerin sesine katıldı.

Köln'de Bush protestosu

Emperyalist saldırganlığın ve savaşın başını çeken ABD emperyalizminin elebaşısı Bush, Almanya ziyareti dolayısıyla başta başkent Berlin olmak üzere yaklaşık 100'ün üzerinde Alman kentinde protesto edildi. Emperyalist savaşı ve Bush'u protesto gösterilerinden biri de 22 Mayıs Çarşamba günü Köln'de Amerikan Haus'un önünde gerçekleştirildi. Eyleme BİR-KAR ve DIDİF'in dışında Türkiyeli grup ya da çevrelerden katılan olmadı.

Bush'u protesto gösterisine dövizlerimiz ve emperyalist savaşı teşhir eden BİR-KAR imzalı bildirilerimizle katıldık. Gösteriye büyük çoğunluğu yerli olan savaş karşıtı çeşitli sol çevreler katılmıştı. Hemen her yerde tanık olduğumuz gerçek şudur ki; bu çevreler, kendilerini savaş karşıtı olarak tanımlamakla birlikte, gerçekte savaşın niteliği konusunda doğru ve tutarlı bir görüşleri ve tutumları yoktur. Haklı-haksız savaş ayrımı yapamıyorlar. Örneğin, İsrail siyonizminin vahşeti ile Filistin kurtuluş mücadelesini özel biçimde birbirlerinden ayıramıyorlar. Dahası, İsrail ve siyonizm karşıtı

Berlin'deki yürüyüşten sonra miting alanına gelen kalabalığın şiarları hiç susmadı. Kitle saat 22:00'ye kadar alanı terketmedi. Eylemin bitirildiğinin ilan edildiği anda haftalardır medya aracılığı ile de olay çıkacağı üzerine nutuklar çekilen, terörize edilmeye çalışılan eylemde bir türlü olay çıkmaması üzerine polis kitleye saldırdı. Gitmeye hazırlanan kitle alanı terketmedi, polisle çatıştı. Polis ve eylemcilerden onlarca kişi yaralandı ve onlarca kişi gözaltına alındı. Ve böylece TV kanallarında eylem, kitle arasında sıkışıp kalmış bir grup polis bir-iki röportaj ile verilerek geçirilecekti. Alman emperyalistlerinin tüm kanalları Bush'un Moskova ve Paris'ten önceki ilk durağı Berlin'de yoğun ve kitlesel

protestolarla karşılandığını gizleyemedi.

Bu eylemlerin gösterdiği tartışmasız gerçek şudur: Amerikan emperyalizmine öfke ve nefret tüm dünya halklarında büyüyor, emperyalist ülkeleri de sarıyor. Kapitalizmin anavatanı Avrupa'da anti-emperyalist hareket, halen toplumsal bir güç olduğunu gösteren barış hareketi ile anti-kapitalist küreselleşme hareketini de içine alarak genişliyor ve militanlaşıyor.

"Duvarlar"ın varlığı döneminde otomobilleriyle kent içinde halkın sevinç çılgınlıkları arasında boy gösteren emperyalist şefler duvarların yıkıldığı ve "sosyalizmin öldüğü" iddia edildiği günlerden sonra ancak binlerce kişilik özel korumalar, ablukaya alınmış sokaklar, zırhlı araçlar arasında gezebilecek duruma geldiler.

Emperyalist zirveler gibi emperyalist şeflerin ziyaretleri de işçi ve emekçilerin direnişleriyle karşılanıyor. Emperyalist saldırganlığın ve savaşın püskürtüleceği günler de yakındır.

SY Kızıl Bayrak/Berlin

ajitasyon ve şiarları anti-semitizm olarak niteleyip tepki gösteriyorlar.

Bu aynı şeyi Bush protestosu sırasında bir kez daha yaşadık. "BUSH=SHARON=HITLER" yazılı dövizlerimize, bu çevreler oldukça sert tepki gösterdiler. Mikrofondan, bu şiarın yanlış olduğunu ilan edip alkışla protesto ettiler. Dahası, bu tepkilerini fiili müdahale noktasına dek vardırıdılar. Açıkta dövizini indirmemiz istendi. Fakat biz soğukkanlı davranarak ve mümkün mertebe dövizde yazılı olanın doğru olduğunu anlatarak bu saldırıları durdurduk. İsrarlı ve süreklilik arzeden saldırılara karşın, eylemin sonuna kadar söz konusu dövizlerimizi indirmedi.

Savaş karşıtı kampanyamız sırasında da bu tür tepkilerle hep karşılaşılıyor ve karşılaşmaya da devam edeceğiz. Fakat tüm bunlar, tutarlı anti-emperyalist bakışımızı ve pratik tutumumuz konusundaki kararlılığımızı etkilemeyecektir. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını haykırmaya devam edeceğiz.

BİR-KAR/Köln

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mayıs sayısından...

Her gün 1 Mayıs ruhuyla mücadeleye!

Merhaba işçi, emekçi arkadaş!

1 Mayıs'ta alanlarda kol kola, omuz omuza yürüyerek insanca yaşamaya dair taleplerimizi, yeni bir dünyaya olan özlemlerimizi haykırdık. Ama şunu çok iyi bilmeliyiz ki, 1 Mayıs'ta yakaladığımız coşku ve kitleselliğimizi aşan bir birlik, mücadele, dayanışma ruhu ve bilinciyle ortak sorun ve taleplerimiz etrafında işyerlerimizde, fabrikalarımızda ve tüm alanlarda sınıfa karşı sınıf politikasını hayata geçirdiğimiz ölçüde her günü 1 Mayıs yapabiliriz. Sermayenin her türlü saldırısını püskürterek, haklarımızı koruyabilir ve gaspedilen haklarımızı

1 Mayıs'ta alanlardaydık!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan bir Mayıs'ta talep ve şiarlarımızla alanlardaydık. "Emperyalist savaşa, İMF programlarına, baskı ve teröre HAYIR!/Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi" yazılı pankartımızla işçi sendikalarının arkasında yerimizi aldık. Attığımız sloganlar, taşıdığımız dövizler; yaşadığımız iktisadi-sosyal yıkıma, işsizliğe, yoksulluğa, emperyalist ve siyonist saldırganlığa, faşist baskı ve teröre karşı tepkimizi dile getirmekteydi.

Alana girerken Öncü İşçi Platformu Girişimi pankartımız anons edildiğinde, "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganımıza çevredeki sendikalardan işçi ve emekçiler de katılarak bizleri selamladılar. Alandaki duruşumuz, canlılığımız, pankart ve dövizlerimizle olumlu bir etki bıraktık.

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi çalışanı

kazanabiliriz. Öncelikle sahip olduğumuz değer ve mevzileri korumasını bilmeli, sınıf duyarlılığımızı gösterebilmeliyiz.

Bültenimizle sahip olduğumuz değerler için; emeğimiz, alınterimiz için; gelecek güzel günler ve onurumuz için diğer işçi ve emekçi kardeşlerimize sesimizi duyurabilmeliyiz. Yaşamı her gün tekrar tekrar üreten biz işçi ve emekçiler bültenimize sahip çıkmalı, düşünce, öneri ve eleştirilerimizle katkı sunmalıyız. Ancak böyle yaparsak bülten gerçekten işlevini yerine getirecek, belediye işçi arkadaşımız BOSSA'daki işçi kardeşimizin sesini duyacak, SASA işçisi kardeşimiz farklı sektör ve alanlarda çalışan işçi kardeşlerinin sesine, sorunlarına kulak verebilecektir.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları yalnızca iktisadi ve sosyal alanlarla sınırlı değildir. Sınıfın sahip olduğu her değer ve mevziye azgınca saldırmaktadır. İşçi sınıfı bu saldırılara karşı ancak birlikte mücadele ederek ve dayanışma göstererek yanıt verebilir. Bu ihtiyaç çok açık ve net bir şekilde hepimiz tarafından görülmekte ve hissedilmektedir. Sınıf birliğini ve mücadelesini geliştirmek, sahip olduğumuz değer ve mevzileri koruyup geliştirmek temel ve güncel bir öneme sahiptir.

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak tarihe geçtiği için, sermaye devleti bugünü bahar bayramı ilan ederek içini boşaltmaya çalışmış ya da gün gelmiş katliamlar yapmış, gün gelmiş yasaklama yoluna gitmiştir. Yine de 1 Mayıs geleneğini yok edememiştir. İşçi sınıfı her

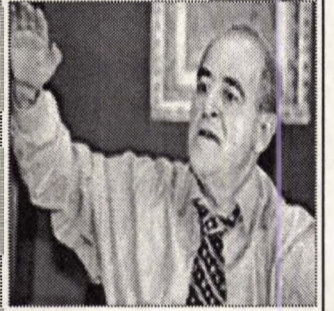
Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbimiz!

- ✓ Esnek çalışmaya,
- ✓ Taşeronlaştırmaya,
- ✓ İşsizliğe,
- ✓ Düşük ücretlere,

HAYIR

**SASA
BRISA
GOODYEAR
PIRELLİ
İŞÇİSİ
GREV diyor!**

**YAŞASIN SINIF
DAYANIŞMASI!**

gün 1 Mayıs bilinciyle hareket etmeli, bugüne sahip çıkarak sınıf düşmanlarının her türlü saldırısını boşa çıkaracak duyarlılığı göstermeli ve yarımlara bu bilinçle hazırlanmalıdır.

Öncü bir işçi

SASA işçisi esnek çalışmaya, düşük ücretlere ve taşeronlaştırmaya karşı

Grev silahını kuşanıyor

SASA'da 2 ay önce başlayan TİS görüşmeleri işverenin esnek çalışma ve düşük ücretler konusundaki ısrarcı tutumundan dolayı tıkanmıştır. Arabulucuyla da bir antlaşma sağlanamayınca, işyerinde örgütlü bulunan Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası bir basın açıklamasıyla grev kararını astı. Sendikanın enflasyon artışı kadar zam talebine işveren, sözleşme görüşmelerinin 6'şar aylık dilimlerde yapılmasını ve her 6'şar aylık ücret artışlarının %8-9 gibi düşük bir ücret olmasını dayatmıştır. Bunun yanında ilk işe girenlerin ihbar tazminatlarının kaldırılmasını, Pazar çalışmasının normal çalışma gibi sayılmasını dayatmıştır. Sendika 200 taşeron işçisinin kadroya alınması ve sendikal haklardan yararlanmasını talep etmektedir.

SASA'da işverenin esnek çalışma ve düşük ücret dayatmalarına karşı tıkanan görüşmeler sonucunda grev kararı alındı. Grev kararının alınmasının ardından işverenin 36 işçiyi ücretsiz izne ayırması bu sürecin ne kadar çetin geçeceğini gösteriyor. İşverenin tutumu ne kadar katı olursa olsun, bu sorunu kendi lehine çevirecek ve bu saldırıyı püskürtecek olan SASA işçisidir. Yeter ki SASA işçisi geçmiş deneyimlerinden doğru sonuçlar çıkarabilsin. Bundan önceki dönemde de sözleşme tıkanmış ve greve çıkılmıştı. Grevin 13. gününde imzalanan sözleşmede alınan ücret zammı, işverenin grevden önce vermiş olduğunun altında bir ücret olmuştu. Sözleşmeden sonra 137 işçi kadroya alınırken 91 işçi işten atılmıştı. SASA işçisinin

tutumu, gerek Türkiye'deki diğer işyerlerinde yapılacak TİS'ler için, gerekse Adana'da devam eden Büyükşehir Belediyesi, Seyhan Belediyesi ve önumüzdeki aylarda başlayacak olan tekstil sektöründe ki TİS'ler için örnek teşkil edeceği için önemlidir.

Diğer taraftan sermaye esnek üretimi çalışma yaşamına sokmak için hemen her TİS görüşmelerinde bunu dayatıyor. Bu anlamda SASA işçisine dayatılan esnek çalışmaya karşı koyacağı militan tutum özel bir önem taşımaktadır. Esnek çalışma saldırısı örgütsüz olan işyerlerinde sessiz sedasız hayata geçiriliyor. İşveren keyfi olarak işçileri ücretsiz izine gönderiyor ve istediği zaman geri çağırıyor. Ancak örgütlü işyerlerinde bu uygulamayı çok rahat hayata geçiremiyorlar. Bazı işyerleri hariç (Yüreğir Belediyesi). Ancak Çukobirlik'te ücretsiz izin uygulaması hayata geçirilmeye çalışıldı, sendika geç de olsa tabanın da basıncıyla bu saldırıya karşı işyerinde eylem hayata geçirerek anlamlı bir yanıt vermiş oldu. Bu saldırıyı '96'dan beri hayata geçirmeye çalışan sermaye, yaşadığımız ekonomik krizi de bahane ederek birçok iş yerinde işçi kıyımları yaptı, birçok işyerinde de ücretsiz izinleri gündeme getirdi. Ve sendika ağaları da sözüm ona sağduyuyla hareket ederek krizden kurtulma adı altında fedakarlık yapmak gerektiği yalanlarıyla, "ülke menfaatleri" söylemleriyle işçileri ikna etmişlerdir. SASA'da krizden sonra bir aylık ücretsiz izin uygulamasını sendika yönetimi böyle tanımlamaktadır. Oysa krizden

etkilenen sermaye olmamıştır. Sermaye kârına kâr katarken, işçiler aldıkları sefalet ücretlerine rağmen 1-2 ay ücret almadan yaşamak zorunda kalmışlardır.

Sermayenin bu saldırıyı bu kadar rahat ve pervasız hayata geçirmeye çalışmasında sendika yönetimlerinin bu ihanetçi tutumu da önemli ölçüde etkili olmuştur. Ve sendikaların bu tavizkar ve sermayenin çıkarlarıyla çakışan tutumları sermayeyi cesaretlendirmiştir. Yıllardan beri uygulanagelen taşeronlaştırma saldırılarına karşı anlamlı bir yanıt verilemeyişi sonucunda birçok işyerinde kadrolu işçilerle taşeron işçi sayısı hemen hemen birbirine yaklaşmıştır. Bu durum, işçi ücretlerinin düşük tutulmasından örgütlülüğün oluşturulamamasına kadar bir dizi olumsuz etki yaratmıştır. Bu anlamda SASA'da çalışan 200 taşeron işçisinin kadroya alınması talebi oldukça önemlidir. Bu talep daha da genişletilmeli, taşeron işçiler tamamen sendikal haklardan yararlandırılmalıdır.

Taşeronlaştırma yoluyla sendikal örgütlülüğü bitirme saldırısı sadece SASA işçisinin karşı karşıya olduğu bir sorun değildir. Bugün BOSSA'larda ve MENSA'da da görülmektedir. Dün Çimse-İş bu sorundan dolayı yetki kaybetmiş durumdadır. Ayrıca Paksoy Yağ fabrikasında yaşananları da eklemek gerekir.

Esnek çalışmaya, taşeronlaştırmaya, düşük ücretlere izin vermeyelim!

SASA işçisi yalnız değildir!

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Mayıs sayısından...

Sendikalar sermayeye değil işçi sınıfına hizmet etmelidir!

Türk-İş bundan bir süre önce Türkiye genelinde salon toplantıları örgütlemişti. Bu toplantılarda işçiler Türk-İş bürokratlarını "salonlara değil alanlara" sloganlarıyla karşıladılar. Tabanın bu basıncı karşısında Türk-İş, 15 Mayıs'tan sonra eylemlere başlayacaklarını, ayrıca kamuda tasfiyeye izin vermeyeceklerini ilan etmişti. Fakat Türk-İş'in tepesinde oturanların ne kadar samimiyetsiz ve ikiyüzlü oldukları çok geçmeden görüldü. Bayram Meral 3 Mayıs'ta hükümetle bir protokol imzaladı. Buna göre hükümet ve Bayram Meral hangi işçinin atılıp hangisinin atılmayacağını birlikte belirleyeceklerdi.

Oysa daha üç gün öncesine kadar Bayram Meral "kamuda fazla personel yok, bunlar IMF'nin dayatmaları, kimsenin işten atılmasına izin vermeyeceğiz" diyordu. Şimdi ise utanmadan işçilerin karşısına çıkıp, ülkenin ciddi bir kriz içerisinde olduğunu, düze çıkmak için bunu yapmak zorunda olduklarını, yani işçilerin bir kısmının atılmasının gerektiğini söylüyor.

Sermaye devleti yıllardır ülkeyi düze çıkarmak adına her türlü saldırıyı gerçekleştiriyor. Grevler yasaklanıyor, kazanılmış haklar gasp ediliyor. "Vatan-millet" diye diye ülkenin zenginlikleri tekelere peşkeş

çekiliyor. Bayram Meral de onların ağzından konuşarak bu hain saldırıya ortak oluyor. İşçi sınıfının mücadelesinin önünü kesmek için ne gerekiyorsa yapıyor. En son Ankara'da 800 profesyonel sendikacıyla yaptıkları işsiz eylem de hiçbir sonuç almadan bitirildi. Bu ihaneti yapan sadece Türk-İş bürokratları değil tabii ki. DİSK ve Hak-İş'in tepesinde oturanlar da Bayram Meral'le aynı noktada buluşuyor.

Buna kendi bölgemizden de örnekler verebiliriz. Bundan bir süre önce Başer Alüminyum ve Parsat Piston'da örgütlülüğü kırmak için temsilciler de dahil onlarca işçi işten atıldı. İşçilere sahip çıkmayı bir yana bırakalım; buralarda örgütlü Öz Çelik-İş Sendikası açıktan açığa patronla birlikte hareket etti. Aynı şekilde Beko'da ücretleri yüksek olan işçiler çıkarılıp yerine düşük ücretle işçiler işe alındı. Türk Metal saldırıyı onayladı. DİSK Tekstil'in örgütlü olduğu İnsa'da ise işveren daha önce imzaladığı sözleşmeyi tanımadığını açık açık ilan ediyor. Kendi keyfi şartlarını kabul etmeyen, toplu sözleşmedeki haklarını isteyen işçileri işten çıkarmakla tehdit ediyor. Sendika ise "işimizi kaybedeceğimize patronun önerisini kabul edelim" demeye gelen bir tutum sergiliyor. Ayrıca fabrikada taşeronlaştırma almış

başını gidiyor, sendika kılını bile kıpırdatmıyor. Taşeronlaştırmanın nasıl bir saldırı olduğu bile işçilere anlatılmıyor. Bunu sözleşme görüşmelerinde gündeme dahi getirmiyor.

Uzun lafın kısıası, bugün işçilerin ancak çok küçük bir kısmı sendikalarda örgütlü. Ama onların örgütlü olduğu sendikaların tepesi de patronlara borazanlık yapan bürokratlar tarafından ele geçirilmiş, parsellenmiş. Sermayenin karşısına dikilmek yerine adeta onunla aynı safta duran ya da en geri noktada uzlaşan bu bürokratlar başımızda olduğu sürece ne bir hak kazanabiliriz, ne de kazanılmış haklarımızı koruyabiliriz.

Bunun için, eğer haklarımızı korumak, yeni haklar kazanmak istiyorsak, sendika bürokratlarını da karşımıza almak zorundayız. Hem sendikalarımızı bu asalakların elinden kurtarmak için, hem de işçi sınıfının örgütlülüğünü yaygınlaştırmak ve güçlendirmek için sendika bürokratlarıyla mücadele etmeliyiz. Bunun için de bir taraftan sendikalarımıza şimdiden sahip çıkmayı öğrenmeli, diğer yandan ise tabana dayalı örgütlülükler geliştirmeliyiz. Taban inisiyatifini güçlendirmeliyiz. Bu görev öncü işçilerin omuzlarındadır.

Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi!

COLINS işçilerine mektup

Ben bir Colins işçisiyim. Yani aynı fabrikada sizlerle birlikte çalışıyorum. Ortak yaşadığımız sorunları dile getirmek için size Esenyurt İşçi Bülteni'nden seslenmek istiyorum.

Çoğunuzun da bildiği gibi son dönemlerde çalıştığımız fabrikada önemli değişiklikler beklenmektedir. Bunlardan en önemlisi ve kuşkusuz bizi en çok etkileyecek olanı kot üretiminin Çorlu'ya taşınacak olması. Patron en az masrafla fabrikayı Çorlu'ya nasıl taşıyabileceğini düşünüyor. Bizi iş yerinden bezdirip, kendi başımıza işten ayrılmamızı sağlamak için şu süreçte bazı yaptırımları devreye sokmaya çalışmaktadır. Örneğin eskiden yemekler az çok iyi çıkıyordu, ama şimdi ıvır zıvırlarla 4 çeşidi tamamlıyorlar. Çoğumuz karnımızı doyurmadan masadan kalkıyoruz. Eğer paramız varsa kantinden tost, bisküvi, çikolata, poğaça v.b. alarak karnımızı doyurmaya çalışıyoruz.

Tüm bunların yanı sıra bizlerle bölüm toplantısı yaparak, bantlara günde belli bir sayı verileceği ve bu sayı çıkmadığı koşullarda, sayıyı tamamlayana kadar akşam mesaiye kalınacağı, mesainin ücretsiz, yemeksiz ve servissiz olacağı söylendi. Hatta yer yer bunu uygulamaya çalıştılar, ama tutmadı.

Fabrikayı Çorlu'ya taşımak için bunlar daha ilk saldırılar sayılmalıdır. İleriki dönemde daha ciddi saldırılarla karşılaşacağımız kesindir. Onun içindir ki, bu saldırıları püskürtmek için bizim de belli hazırlıklar yapmamız gerekmektedir. Bu hazırlığın en önemli kısmı kendi haklarımızı öğrenmeye ve korumaya yönelik bir çabaya girmektir. Her imkanı kullanarak bir araya gelmeliyiz, neler yapabileceğimizi birlikte tartışmalıyız. İlerde iş hakkımızı elimizden almalarını sağlayacak evraklar önümüze koyup imzalatmaya çalışırlarsa şaşırılmamak gerekir. Bu tür evrakların imzalanmaması gerektiğini bütün arkadaşlara anlatmalıyız. İşverenin böylesi dayatmaları karşısında birlikte davranabilmek için şimdiden hazırlıklar yapmalıyız.

Fabrikayı Çorlu'ya taşıdıkları zaman Esenyurt'a servis koyacaklarını söylüyorlar. Hatta bazı arkadaşlar buradan Çorlu'ya işe gidilebileceğini bile düşünüyorlar. Tekstilin çalışma koşullarında zaten yıpranıyoruz, bir de üstüne üstlük üç saatlik yol keskinlikle çekilmez. Bu kadar uzun yolu kaldıramayacağımızı, sonra da kendiliğimizden işten ayrılacağımızı düşünüyor veya daha doğrusu böyle bir oyun tezgahlıyorlar. Böylece tazminatlarımızı ödemedi bizi fiilen kapı önüne koymuş olacaklar.

Şu durumda yapmamız gereken aynı işyerinde bize iş imkanı vermelerini sağlamaktır. Kot üretilen binada şimdi penye de üretilmeye başlandı. Penyeye her gün eleman alınıyor. Demek ki bizi de topluca penye bölümüne yerleştirebilirler. O halde işverenden bunu istememiz, şimdiden bunun için çaba göstermemiz gerekiyor. Aksi takdirde taşınma nedeniyle birçok arkadaşımız işinden olacaktır. İşyerinde 1500 kişi çalışıyor ve bunların 1000'e yakını Esenyurt'ta oturuyor. Bu nedenle işten çıkmaya mecbur bırakılmadan tavrımızı koymalıyız.

Atılan arkadaşımız kim olursa olsun atılmasının önüne geçmeliyiz. Çünkü bir gün sıranın bize de geleceğini unutmamalıyız. "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" şiarıyla hareket edersek çok şey kazanmış olacağız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bir COLINS işçisi

Filistin halkının direnişi ve gericilerin ikiyüzlü tutumu

Amerikan destekli İsrail siyonizmi, Nisan ayı başından bu yana yürüttüğü işgal ve katliam operasyonlarına devam etmektedir. Buna karşılık yiğit Filistin halkı, asla teslim olmayacağını ve direnişin devam edeceğini dosta düşmana göstermektedir.

Dünyanın her yanında işçiler, emekçiler ve ezilenler İsrail'in bu işgal ve katliamına karşı Filistin halkının onurlu direnişine destek verdiler. Türkiye'de de İsrail'in işgal ve katliamları lanetlendi, Filistin halkının direnişine destek verildi.

Bu eylemlerin birçoğuna gerici çevreler de katıldılar. Bugüne kadar kimi gerici istemler dışında alana çıkmayan bu çevreler, ne oldu da şimdi alanlara çıkıp ezilen bir halk için tepki veriyorlar? Bu sorunun yanıtı basittir. Çünkü; Filistin halkı Müslüman bir halktır. Yani gericiler İsrail ile Filistin halkı arasındaki bu savaşı bir din savaşı olarak görüyorlar ve kendileri de Müslüman oldukları için bir bakıma kendilerini buna zorunlu hissediyorlar. Demek ki; Filistin halkı Müslüman değil de Hıristiyan ya da Yahudi bir halk olsaydı, hiç de böyle bir zahmete girmeyeceklerdi. Bundan 35 yıl önce 1967'de Filistin İsrail tarafında işgal edildiğinde, Filistin saflarında savaşan Türkiye'nin devrimcilerine terörist, bölücü vb. isimlerle hitap edenlerden ne beklenebilir ki?

Bugün Filistin halkını sadece Müslüman oldukları için destekleyen bu gerici çevreler, kendi ülkelerinde, yani başlarında yaşayan ve yıllardır TC tarafından katledilen, zulmedilen ve sürgünlere gönderilen mazlum Kürt halkı için neden seslerini çıkarmadılar? Neden bugün İsrail'e karşı ortaya koydukları öfkeyi Kürt halkı için de haykırmadılar? O zaman işgal eden, köyleri yakıp yıkan, insanları işkenceden geçiren Türk ordusunun bugünkü İsrail ordusundan farkı var mıydı? Gerici ideolojiler bu sorulara yanıt veremezler.

Sonuç olarak bu savaş bir din savaşı değildir. Amerika'nın Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda siyonist İsrail'in yürüttüğü bir emperyalist savaş sözkonusudur. Bu savaşı bir din savaşı olarak göstermek büyük bir ikiyüzlülüktür başka bir şey değildir. Hele de bunu, yeri geldiğinde ABD emperyalizmine uşaklık yapma şampiyonluğunu kimselere bırakmayan dinci gerici çevreler yapıyorsa, bu düpedüz bir yalancılıktır.

İşçi ve emekçiler, Filistin halkının direnişini bu halk Müslüman olduğu için değil, emperyalizme karşı savaştığı için sahiplenmelidir. Çünkü emperyalist ABD'nin Ortadoğu planlarının boşa çıkartılması sadece Filistin halkının değil, tüm işçi ve emekçilerin çıkarlarının korunması demektir. Emperyalizme karşı bütün uluslardan işçi ve emekçilerin enternasyonalist mücadelesini yükseltmek için bugün en önemli görevlerimizden bir tanesi Filistin halkıyla dayanışmayı güçlendirmektir.

Şehitleri anmak, onları anlamak ve her koşulda mücadele ile yaşatmaktır!

Teslimiyet ve tasfiyeci ihanet çizgisi bize, devrimimize ait herşeyi düşmana altın tepside sunmasına ve ayaklar altında çiğnemesine rağmen, 8. Kongre ile resmen PKK ve ona ait değerleri tarihe gömme töreni yapmasına rağmen, şehitlerimizin adlarını ağızlarından düşürmüyorlar. İhaneti kitleselleştirmede değerlerin, bize ait kurumların ve olanakların kullanılması İmralı çizgisinin vazgeçmediği bir tarz olmuştur. Bugün şehitlerimizin şahsında somutlaşan ideallere ve değerlere sahip çıkmak her zamankinden daha fazla vazgeçilmez bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bunun için İmralı çizgisini teşhir ve tecrit etmek, tüm devrimci yurtsever güçlerin devrimci çizgi zemininde birleşmelerini sağlayıcı etkili bir çabanın içinde olmak kaçınılmaz olmaktadır.

İmralı Partisi ve yönetenleri tüm değerler karşısında olduğu kadar şehitlerimiz karşısında da iki yüzlü bir tutum içerisindeyler. Bu iki yüzlülükleri geçen yıl yayınladığımız bildiri de önemli ölçüde ortaya konulmuştu. O bildiri de vurguladığımız görüşler bugün de geçerlidir ve o nedenle olduğu gibi tekrarlıyoruz:

Şehitleri anmak, onları anlamaktır!

Bu ise, onların uğruna her şeylerini feda ettikleri idealleri ve siyasal çizgilerini anlamak, onurla taşıdıkları bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm bayraklarını zafere dek taşımak, silahlarını yere düşürmemektir.

"Şehitlerimiz, bizim için mücadele ve zafer gerekçeleridir" derken, bundan başka bir şey anlamadığımız çok açık değil mi? Şehitleri amaçlarından, ideallerinden, siyasal program ve ilkelerinden bağımsız ele almak, anlamak ve anmak mümkün mü?

Ama İmralı Partisi yönetenleri böyle yapıyor. Şehitlerimizin uğruna her şeylerini verdikleri bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm ideallerini İmralı kara sularının derinliklerine gömmelerine rağmen, şehitlerimizin adını ağızlarına alma pervasızlığını gösterebilmektedirler. "Şehitler Ayı" üzerine hiçbir şey olmamış gibi sayfalar dolusu laflar etmekte, İmralı'da şehitlerimizi mahkum eden, ama buna karşılık savaşta ölen özel savaş elemanlarını ise kendi şehidi ilan eden, bizim şehitlerimizi mahkum ederken faşist bir güruha dönüştürülen ölen asker ailelerini "şehit aileleri" olarak adlandırıp onlardan özür dileyen Öcalan'ı "Şehitler Önderliği" olarak tanımlayabilmektedirler. Şimdi bu noktada devrimci değerler ve devrimci bakış açımız çerçevesinde hep birlikte düşünelim ve soralım:

Gerçekten şehitler kimdir, şehitlerin tanımı nedir?

Şehitleri anmak nedir, ne anlama gelir?

Şehitlere bağlılık ne anlama gelir, onların amaçları, siyasal program ve ilkeleri dışında şehitlere bir bağlılıktan söz edilebilir mi?

Soruları daha da ayrıntılandırmamız gerekir. İmralı çizgisinin ve İmralı Partisi yönetenlerinin şehitler karşısındaki duruşunu daha net ve açık kavrayabilmek açısından bu kaçınılmazdır.

Şehitlerimizi ölümün üzerine korkusuzca götüren neydi, hangi gerekçelerdi? Hangi amaç, hangi idealler, hangi siyasal çizgi onları ölümün üzerine yürüttü?

Bu soruyu daha da somut bir biçimde formüle edecek olursak: Bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm ideali mi, yoksa TC'nin İmralı çizgisindeki kodu olan DC (Demokratik Cumhuriyet) için mi?

Özgür bir Kürdistan ideali için mi, yoksa en bayağı kültürel kırıntılar için mi? Dahası onurlu bir duruş mu, yoksa utanç verici diz çöküş ve af dileme mi şehitlerimizi anlatır? Evet, hangisi?

Haki Karer yoldaşı, bağımsızlık ve proleter enternasyonalizm idealleri ve kavramları dışında anlamak, anlatmak ve anmak mümkün mü? Peki, bugün İmralı çizgisinde, onun utanç verici bir ifadesi olan "7. Kongre" Programı'nda bağımsızlık ve enternasyonalizm kavramlarının esamesi okunuyor mu?

Peki **Mazlum**'un 21 Mart'ında çaktığı direniş kıvılcımı, teslimiyet ve ihanete karşı imha edilmek istenen Kürdistan

mahkumiyetidir. İmralı, soylu direnişlerin mahkumiyetidir!

İşte bunun en özlü ve somut belgeli kanıtı, Öcalan'ın DGM'ye verdiği ve "21. Yüzyıl Manifestosu" olarak adlandırılan savunmasında ifade ettiği şu sözlerdir: "*Daha sonra şunu çok açık gördüm ve söyledim: Kürt gerçeği üçte bir hasta, üçte bir delirmiş, üçte bir tutsaktır. Bu özellikler olduğu gibi, örgüt ve eylem yapısına yansımıştır. Ölüm oruçları, kendini yakmalar, binlercesinin bombayı kendinde patlatması, intihar eylemleri, yine asla tasvip edilmeyecek sivil kitle hedeflenmesi mevcut toplumsal yapının derin etkisi altında olmak kadar, yetersiz bilinç ve anormal duygu ve iradenin de sonucudur.*"

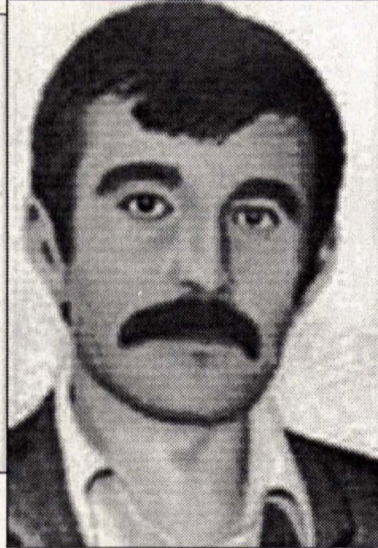
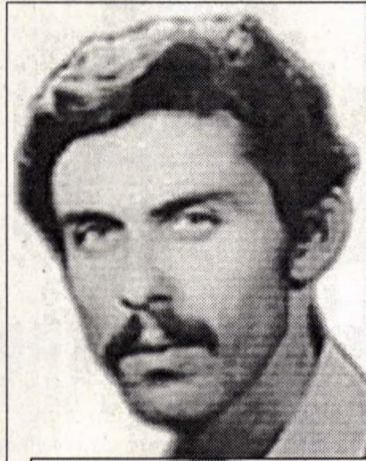
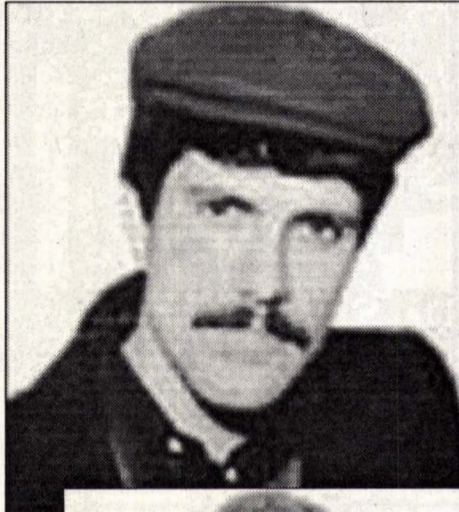
Dikkat edilirse, bugün adlarını ağızına aldıkları, anmaya çalıştıkları ve kimi zaman bugünkü duruşlarını meşrulaştırmak için ardına sığındıkları ölüm orucu şehitlerini, **Mazlumları, Kemalleri, Hayrileri**, kendini yakma ve bombalaştırma eylemini gerçekleştiren şehitlerimizi **Zilanları, Semaları, Öcalan, "yetersiz bilinç ve anormal duygu ve irade"** ile açıklamakta ve bir tür tarihsel kürsü niteliğini kazanan mahkeme kürsüsünde mahkum etmektedir.

Hatırlayalım: **Zilanlar**'ın eylemlerinden sonra özel savaş basın ve yayın organlarında boy gösteren sözde psikologlar, psikiyatristler neler diyorlardı? Onlar da "*yetersiz bilinç ve anormal duygu ve irade*"den söz edip bu eylemleri ve büyük eylemcileri mahkum etmiyorlar mıydı? Ya İmralı'dan önce Öcalan, anılan bu eylemleri böyle mi değerlendiriyordu? **Zilan** için "Tanrıça" kavramını kendisi kullanmadı mı? Peki niçin kullandı? Bugün neden tam tersi bir değerlendirmede bulunuyor, düşman karşısında bu eylemleri ve eylemcileri neden mahkum ediyor? Elbette en sıradan vicdan ve ilke sahibi partililer ve halkımız bu soruların yanıtlarını kovalayacak, gerçeğin bilincine ulaşacak ve gereklerini yerine getirecektir. Bunda kuşku yok, ama bunu zaman yitirmeden

yapmak ve İmralı Partisi'nin içinde bulunduğu topyekün teslimiyet ve tasfiye sürecini kavramak çok acil bir görev olmaktadır.

Düşman karşısında şehitlerimizi "*yetersiz bilinç ve anormal duygu ve irade*" ile suçla ve mahkum et, ardından halkımızı kandırmak ve İmralı ile birlikte hiçbir şeyin değişmediği yanılsamasını yarat ve dahası şehitlerimizin büyüklüğünün ardına gizlenerek gerçek PKK'lilere, onun bütün değerlerini savunan devrimcilere karşı saldırıya geç; buna ne denir? Evet, bir kez daha soruyoruz, bu tutuma ne denir? Açık ki bu yaklaşımları, bizi şaşırtmıyor, devrimimizi ve partimizi, onların bütün değerlerini altın tepside düşmana sunanların değerlerimizle oynamaları bizi şaşırtmıyor...

Bizim şehitlerimizi "*yetersiz bilinç ve anormal duygu ve irade*" ile suçlayıp mahkum eden Öcalan, yine aynı savunmasında Türkiye Cumhuriyeti devleti için ölenleri ise kendi şehidi olarak değerlendirmekte bir sakınca görmüyor, tersine bundan sevinç ve gurur duyuyor. Bizim şehitlerimizi mahkum eden, ama Cumhuriyet için ölenleri ise kendi şehidi ilan

kurtuluş umutlarını ateşleme çağrısı değil miydi?

Mazlum'un yolunda yürüyen **Dörtler**'in görkemli direnişi teslimiyet ve ihanete vurulmuş büyük bir tokat değil miydi? Onların zindan duvarlarını aşan ateşleri özgürlük ve bağımsızlık ideallerinden dönülmezliği anlatmıyor muydu?

Ya büyük devrimcilerin, **Denizler**'in idam sehpasında haykırdıkları sloganlar bağımsızlık ve sosyalizm ideallerinin kahramanca savunulması değil miydi? Bizi bu davaya çeken onların soylu idealleri ve yiğitçe duruşları değil miydi?

Ya Diyarbakır zindan tezgahlarında "ser verip sır vermeyen" **İbrahim Kaypakkaya**'yı devrimci idealleri dışında ele almak, değerlendirmek ve anmak mümkün mü?

Soruları uzatmak mümkün, ancak bunların bile yeterli olduğunu düşünüyoruz. Her yurtseverin, her devrimcinin, her PKK'linin bu sorular üzerinde derin derin düşünceleri şehitlere bağlılığın bir gereğidir. İmralı gerçekliğini kavramadan, İmralı ile birlikte şehitlerimizin adını anmak, onlara en büyük hakarettir. Hakarettir çünkü, İmralı, en başta şehitlerimizin ve onların temsil ettiği değerler ve ideallerin reddi ve

edenlerin, bizim şehitlerimizin adlarını ağızlarına almaya hakları yoktur, olamaz, olmamalıdır. Sözü daha fazla uzatmadan bu konuda söylediklerini de kısaca aktarmak istiyoruz: **"Cumhuriyetin kuruluş ve korunmasında emeği geçen tüm şehitleri, şehitlerimiz bilmek, kurucusunu minnettarlık ve saygıyla anmak, bayrağını gururla selamlamak bunun için esastır."**

Fazla söze gerek var mı? Herşey çok açık ve net, hiçbir yoruma ve tartışmaya yer vermeyecek kadar... İşte Öcalan, işte İmralı Partisi gerçekliğinin en yalın, en özlü ve tartışmasız kanıtı!.. Halkımız ve gerçek partililer sormalı ve İmralı Partisi'nin demagogluktan başka bir işlevi olmayan yönetenlerinin yakasına yapışmalıdır:

Siz kimden yanasınız? TC'den mi, Kürdistan özgürlük mücadelesinden mi? Kürdistan için savaşanlar mı sizin şehidiniz, yoksa 'Cumhuriyetin kuruluş ve korunmasında emeği geçen' özel savaş elemanları mı? Bir anda hem devrimci yurtsever amaçları için savaşarak yaşamını yitirenler ile özel savaş içinde ölen TC sömürgeci güçlerinin elemanları birlikte şehit olarak anılmayacağına göre siz kimi şehit kabul ediyorsunuz? Bu konuda hiçbir demagogjik yönelime girmeden açık ve net yanıt vermek durumundasınız!

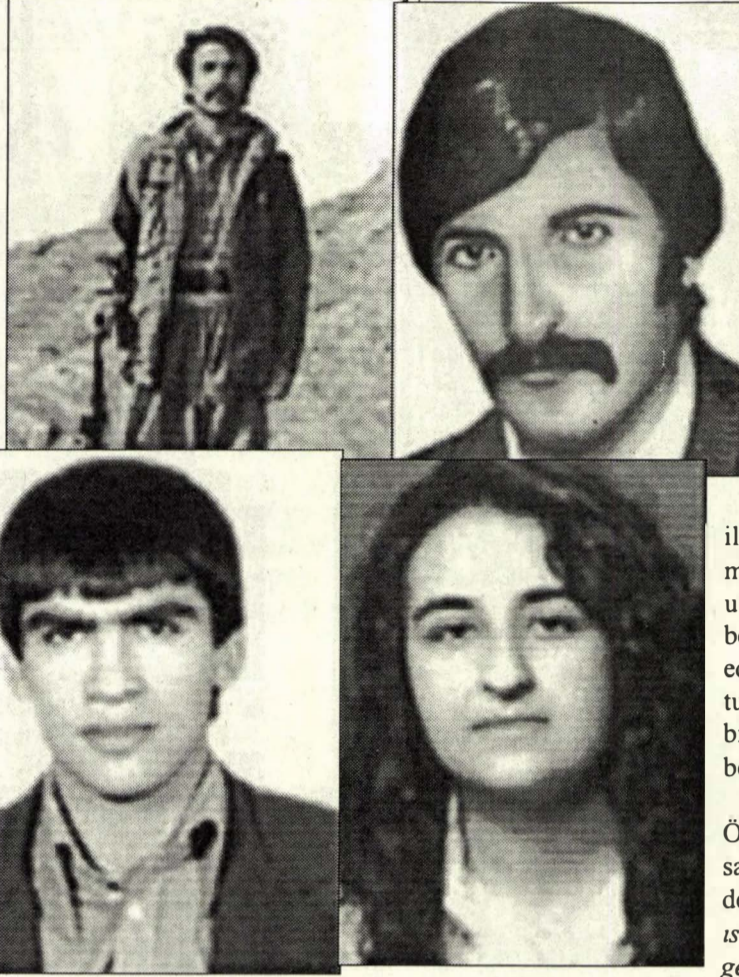
Şehitleri anmak, onları anlamaktır!

Partimizin ve devrimimizin ilk büyük şehidi **Haki Karer**'i Kürdistan'a çeken derin enternasyonalist bilinci ve devrim inancıydı. O, Türkiye halkının kurtuluşunun Kürdistan devriminden geçeceğini derinden kavradı ve bu nedenle büyük bir özveri ve cesaretle Kürdistan devrim mücadelesine öncü düzeyde katıldı. Kürdistan devrim teorisinin oluşturulması çalışmalarına en etkin bir biçimde katıldığı gibi, bu düşüncelerin kitlelere ulaştırılması çabalarına bizzat öncülük etti. Haki, gerçek bir önder ve gerçek bir emekçiydi, bağımsızlık ve proleterya enternasyonalizminin militan savaşçısıydı. Şahadetinden sonra yayınlanan bildirimlerde ve asılan afişlerde yazılan "Yaşasın bağımsızlık ve proleter enternasyonalizm!" sloganları, Haki'nin ideolojik ve politik kimliğini özetliyordu. Haki'yi elbette birkaç cümleyle anlatmak mümkün değildir. Biz burada O'nun kişiliğini özetleyen temel bir iki noktaya dokunmaya, Öcalan ve İmralı Partisi'nin O'nunla nasıl bir karşıtlık içinde olduğuna vurgu yapmaya çalışıyoruz. Bağımsızlık ve proleter enternasyonalizm sloganları bizim ideolojik ve politik çizgimizi özetliyordu. Haki'yi bu iki temel ilkedden bağımsız ele almak mümkün değildir. 18 Mayıs 1977 tarihinde katledilen Haki yoldaşın anısına bağlılık, herşeyden önce O'nun temsil ettiği bağımsızlık ve proleterya enternasyonalizm ideallerini bir örgüt ve yaşam gücüne dönüştürmekten başka bir şey değildi. Yapılan budur. Partinin kuruluşu ve geliştirilen çok yönlü ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel çalışmalar bu bağlamdaydı...

Evet, PKK, bir bakıma, şehitlere ve onların anılarına doğru karşılık vermenin adıdır. Bir yönüyle böyledir, ama bir gerçeklik daha var, ona da mutlaka değinmemiz gerekiyor: 1986'da gerçekleştirilen Üçüncü Kongre'den sonra tüm değerlerimize, emeklerimize ve mücadele olanaklarımıza el koyan, kendine mal eden, kendi mülkiyeti ve mutlak iktidarına alan Öcalan, şehitlerimizi de kendine mal etmeye, onları kendi iktidarını kurumsallaştırmada ve farklı sesleri susturmada pervasızca kullandı. Bu konu başlı başına bir tarihsel sürecin irdelenmesini gerektirir. Ancak burada Öcalan "çözümlemeleri"nin bu sözlerimizin kanıtı olduğunu vurgulamakla yetinelim.

Şehitleri anmak, onları anlamaktır!

Şehitlerimiz, çok yönlü direnişin, zalim karşısında

boyun eğmemenin, onur ve umudun simgesiydiler! **Halil Çavgun** yoldaşın faşist aşiretçi Süleymanlar karşısındaki yiğitçe duruşu, Diyarbakır karanlığını kendi bedenlerinde yükselttikleri ateşle aydınlatan **Dörtler**'in destansı direnişleri ve daha binlerce şehidin eylemi bunun en somut ve soylu kanıtıdır! Şehitlerimiz direnişin, onurun ve umudun abidesi iken Öcalan ve İmralı Partisi'nin duruşu neydi? Kısaca özetlemek gerekiyor:

A. Öcalan, Roma'da *Özgür Politika* ile yaptığı ikinci röportajda, *"Teslim olmaktansa kahramanlık eylemini tercih edeceğimi, bunu tereddütsüz yapacağımı herkes bilmelidir"* diyor ve uluslararası karşı-devrimci harekete karşı tavrını bu sözlerle ortaya koyuyordu. Daha sonra *Politik Rapor* adında yayınlanan bir kitapta ise Öcalan, tam tersi görüşler savunuyordu. *"İmha olacağına, diyordu Öcalan, sağ ele geçmek daha akıllıcadır. Bu, teslim oluyoruz demek değildir. Ama karşı tarafta öldürenler var. Kışlalı'yı bile öldürmediler mi? Baktın öleceksin, temsilcini gönderip 'ben sağ ele geçmek istiyorum' demelisin."* (A. Öcalan, *Politik Rapor*, Mem yayınları, sayfa: 150)

Teslimiyetin bu düzeyde teorileştirilmesine ve ardından *"Bu, teslim oluyoruz demek değildir"* biçiminde söz söylenmesine insanın ancak "pes" diyesi geliyor. Öcalan'ın dediği biçimde "sağ ele geçenler", "sağ ele geçmek için" araçlar kullananlar nasıl değerlendirildi, Öcalan'ın kendisi nasıl değerlendirdi? Bu konuda sayısız belge göstermek mümkün! Ya teslim olmaktansa son kurşunu ve bombayı kendisinde patlatan ve şehit olan yoldaşlarımız nasıl değerlendirildi? Onlar sağ ele geçmek yerine ölümün üzerine yürümekle "akılcı" olmayan bir davranış mı sergilediler? Sorular çoğaltılabilir, ancak şimdilik yeterlidir. Şehitler ayını andığımız bugünlerde bütün halkımız ve partililer bu sorular üzerinde bir kez daha düşünmelidirler.

Öcalan, İmralı'da avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede, "yeni" tutumunu ise şöyle açıklıyordu: *"Önce hiç konuşmamayı ve açlığa yatmayı düşündüm. Ama baktım iyi olmayacak. Konuştum."* "Hala da konuşmaya devam ettiğini" belirten Öcalan, "konuşma" kararını henüz uçakta iken veriyor, *"fırsat tanınırsa hizmet etmeye hazırım"* sözleri anılan bu kararın ilk icraatları oluyor. Öcalan olasılıkları tartışıyor; yıllardır savaştığımız TC'ye ve ardındaki güçlere karşı cepheden tavrı almayı, her türlü

teslimiyeti ve ihaneti reddetmeyi ve ödünsüz bir direniş çizgisini "basit ve kolay yol", "komplocuların oyununa gelmek", "iyi olmayacak" biçiminde değerlendiriyor, bunu her açıdan doğru bulmuyor, dahası çok tehlikeli buluyor. *"Kolay olanı, diyor Öcalan, yine ilk günde ölümüne direnmektir. Ama, bu, gerçekten içten ve dıştan dayatılan komploya düşmek olacaktır."* (BK'ye yazdığı 3 Ekim 1999 tarihli talimattan...)

Ölümüne direnmeyi "komploya düşme" olarak tanımlayan Öcalan, kararını, "konuşma", yani TC ve uluslararası karşı-devrimci güçlerin kabul edebileceği ve onların istediği ve hiçbir noktasına itiraz edemeyecekleri bir çizgi izleme yönünde veriyor. Başka bir deyişle Roma'da *Özgür Politika* ile yaptığı birinci röportajda amaçlarını, "ya imha, ya mutlak teslimiyeti dayatıyorlar" diye açıkladığı uluslararası komplocu güçlerin ikinci dayatmasına boyun eğme, yani "mutlak teslimiyet" yolunu tercih ediyor. 7. Kongre'ye sunduğu *Politik Rapor*'da bu tutumunu partilileri ve dünyayı şoke ettiğini ve siyasi bir çıkışla komployu önemli ölçüde boşa çıkardığını belirtiyordu.

Teslimiyeti ve tasfiyeciliği teorileştirmede BK, Öcalan'dan geri kalmıyor: *Ö. Halk*'ın Aralık 2000 sayısında yayınlanan bir değerlendirmelerinde, devrimci çizgide ısrarı kastederek, *"mevcut durumda ısrar yok olup gitmek, toplumsal ve tarihsel gelişmenin gerçeğine ters düşmektir"* demekte ve teslimiyeti meşrulaştırmakta, partimizi ve halkımızı kandırmaktadır.

Teslimiyet ve tasfiyeciliği böyle değerlendirenlerin, gerçekten şehitlerimizin adlarını ağızlarına almaya hakları var mı? Öcalan'ın "basit ve kolay yol" olarak mahkum ettiği şehitlerimizin direniş çizgisi sayısız kez doğrulanmıştır. Düşünelim, Diyarbakır zindan direnişi olmasaydı, PKK'den, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve halkımızın özgürlük umudundan geriye ne kalırdı?

İki yıldan fazla bir süredir partimize, devrimimize ve halkımıza dayatılan İmralı teslimiyet ve tasfiyeci çizgisinin sonuçları da ortadadır: Şimdi devrimden ve partimizden geriye ne kaldı? İçi ve özü boşaltılmış koca bir gövdeden ve kabuktan başka geriye ne kaldı? Esas olarak yılların birikimi ve yok edilemeyen ulusal taleplerin itkisiyle sokaklara dökülen yüzbinlerin bu duruşu yanıltıcı olmamalıdır! Amacını ve kendini utanç verici bir af yasasına endeksleyen İmralı Partisi'nin halkımızın en temiz bağlılık duygularını sömürmesi, başta şehitlerimiz olmak üzere tüm değerlerimizi kullanması, teslimiyet ve tasfiyeciliği, ihaneti derinleştirmekten başka bir işlev görmüyor. Bunun görülmesi ve mutlaka tavrı alınması gerekiyor. Çünkü;

Şehitleri anmak, onların ideallerinin ve mücadelelerinin reddi ve mahkumiyeti olan İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine karşı etkin ve kararlı tavrı almaktan geçer!

Şehitleri anmak, onları anlamaktır; şehitlerimizi anmak, onları yaşamaktır; bu ise, onları örgüt ve yaşam gücüne dönüştürmektir!

Teslimiyet ve tasfiye sürecinin dolu dizgin yol aldığı bu süreçte temel görev özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini, Kürdistan devrimini yeniden geliştirmek ve yükselişe geçirmek, bu doğrultudaki çabalara güç vermektir!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Mayıs ayı şehitleri ölümsüzdür!

Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın şehitler çizgisindeki direnişimiz!

Devrimci çizgide birleşelim!

Bir özgürlük abidesi, bir direniş türkücüsü: Jose Marti**Aynı yalınlıkla ölmek isterdim!..****Deniz İren**

*Aynı yalınlıkla ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi; sakin gösterişsiz.
Mum yerine yıldızlar parlasın üstümde
Yeryüzü uzansın altımda sessiz.*

*Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim.
Varsın hainleri gizlesinler soğuk bir taş altında
Dürüstçe yaşadım ben; karşılığında
Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim.*

Jose Julian Marti Perez

Şili, Nikaragua, Uruguay, Küba, Arjantin... Destansı başkaldırı ve direnişlerin, sanatı mücadele hattıyla bütünleştiren ateş ülkeleri. Uruguaylı edebiyatçı Eduardo Galeano'nun belirttiği gibi bu ülkelerde "yaşamak bir tehlike; düşünmek bir günah, yemek yemek, bir mucize"dir.

Yüzyıllardır önce Portekiz ve İspanya sömürgecileri, ardından ise İngiltere ve ABD emperyalizmi tarafından baskı ve soykırımlarla kimlikleri kültürleri yok edilmek istenen Latin Amerika ülkeleri halkları, buna karşı sürekli olarak direnmiş, Latin Amerika coğrafyasının her yanına direniş tohumları ekmişlerdir.

Şilili sosyalist şair Pablo Neruda'nın "Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerle" dizelerinde dile gelen evrensel gerçeği hatırlayalım. Büyük şairin bu dizelerinde, Şili'den Arjantin'e kıtanın ve dahası dünyanın bütün ülkelerinde zulme, her türlü işkence, kaybetme, katliam ve yargısız infazlara karşı

başkaldırının önüne geçilemeyeceği, filizlenen tohumların pırıl pırıl bir dünya yaratılıncaya kadar yeni tohumlarla çoğalacağı haykırılıyor.

Nikaragualı ressamların mücadelenin sıcaklığıyla devrimcileşip Somoza diktatörlüğüne karşı Sandinist gerillalardan yana tavır koymaları ve resimlerini direnişin bir biçimi olarak yansıtmaları... Victor Jara'nın 11 Eylül 1973 askeri darbesiyle tutuklanarak binlerce kişiyle birlikte kapatıldığı Santiago Stadyumu'nda gitar çalmasını engellemek için elleri kırıldığı halde direniş türkülerini söylemeye devam etmesi... Tüm bunları hatırlayalım ve anlamı üzerine yeniden düşünelim...

"Orada, herşeyin sona erdiği
Ve herşeyin başladığı yerde
Yürekli olan şarkı
Her zaman yeni kalacak."

(Victor Jara/Manifesto)

Bu dizeler, Latin Amerika ülkelerinde aydın sorumluluğunun ve sanatçı duyarlılığının direnişten aldıkları gücün yansımalarıdır.

Entellektüel birikimi, mücadelenin ivmelenmesinde kullanarak, bu birikimi halkıyla omuz omuza yaratan, İspanyol sömürgeciliğine karşı verilen bağımsızlık savaşının sembolü Jose Marti, Latin Amerika aydınlarının özgürlük mücadelesi içindeki yerine bir diğer örnektir.

28 Ocak 1853'te Havana'da doğan Jose Marti, İspanyol sömürgeciliğine karşı olduğu için henüz 17

yaşındayken 6 ay kürek cezasına çarptırıldı. Cezası sürgüne çevrilince Madrid'e gönderildi. Madrid ve Zaragoza üniversitelerinde hukuk, felsefe ve filoloji öğrenimi gördü. 1878'de ülkesine döndü, yine tutuklanıp İspanya'ya sürüldü. Sürgündeyken yazdığı "Küba'da Siyasal Zindanlar" adlı broşür, Küba'daki siyasal tutukluların içinde bulunduğu koşulları etkili bir dille anlatır. 1882'de yayınladığı ilk önemli yapıtı "Ismaellillo" yalnız Küba'da değil tüm Latin Amerika ülkelerinde büyük bir heyecanla karşılandı. "Özgür Şiirler" adını verdiği şiirleri ancak 1913'de basılabilmştir. Bu şiirlerde sömürgeciliğe başkaldırı, toplumsal eleştiri tutkularla birlikte örülmüştür. "Basit Şiirler" adlı kitabındaki şiirlerin çoğu türküleşerek dilden dile dolaşmıştır. "Mahvolan Dostluk" ise otobiyografik romanıdır.

Jose Marti 1892'de kurulan Küba Devrimci Partisi'nin önderliğine seçildi. Ulusal kurtuluş savaşına çağrı niteliğinde olan Monte Kristo bildirisi kendi imzasıyla yayınlandı. 1895 yılında gizlice Küba'ya girerek Antonio Maceo'nun başlattığı kurtuluş savaşına katıldı. 18 Mayıs 1895 tarihinde bir çatışmada yaşamını yitirdi. Kafası İspanyol askerlerince kesildi. Ama kafasının içinde dökülen özgürlük ışığını, ağızından dökülen direniş türkülerini asla yokedemediler. O ışık, o direniş Castrolar'ın, Cheler'in ve Küba halkının elinde meşale oldu.

Katledenler işgalci ve sömürücü haydutlar kaybetti. Jose Marti bugün devrimci Küba'da ulusal kahraman olarak yaşıyor, yaşatılıyor...

Bir yoldaşının anlatımından Okan Külekçi

Bir şehit haberiyle daha uyandık bu sabah. Tuncayımız, Alimiz, Lalemiz ve nice devrimci dostlarımızın yanında yerini aldı Okanımız.

Gazi antifaşist halk direnişi sonrası devrimci saflarda yerini sağlamlaştıran yoldaşlarımızdandı Okan. Ama bu kuşağın içerisinde en ileri olanı temsil etti her zaman. Sınıf kültürünü, proleter özelliklerini her çalışmaya taşıdı. Sadece duygusal etkileşimlerle değil aslolarak sınıf sezgilerinin verdiği bilinçle hareket ediyordu. Kırılmaz bir iradeyle devrimci mücadele içerisinde sürekli kendini yenilemesi bundandı. 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunduğu işçi sınıfı devrimcileriyle birlikte

edindiği devrimci bilinci sınıfa ve emekçi kitlelere taşımakta usanmaz bir özveri ve çaba harcadı. (...)

Maraş'taki ailesinin yanından ayrılıp İstanbul'a geldiğinde, ekonomik olarak yaşadığı sıkışmaya rağmen hiçbir savrulma yaşamadan ve kimsenin desteğini almadan dürüst kişilik ve kimliğini korumasını bildi. Oysa yerleştiği mahallede gençler, yaşamlarını sağlamak için her türlü pis işe bulaşabiliyordu. Okan gençleri o bataklıktan çekip çıkarmaya çalıştı. Bir fırında iş bulmuştu.

Geceleri de çalıştığı fırında kalıyordu.

Bu sırada bölgede gazetemizi satan işçi sınıfı devrimcileriyle tanıştı. İçinde kendini bulduğunu söylüyordu. Akarabalarından kaynaklı zaten devrimci bir çevre içerisinde büyümüştü. Fakat onların kendini temsil etmediğini düşünüyordu. İşçi gazetesini eline aldığı anda 'Tamam aradığımı buldum' diyordu. İşte bu yüzden tanıştığı günden ileriye gazeteye biçtiği değer anlamlıydı. Bu değeri çalışma pratiğine her zaman taşımış oldu. (...)

Okan yoldaşın örgütlü yaşamındaki devrimci duruşuna yön veren işte bu sınıf bilinciydi. 1 Mayıs

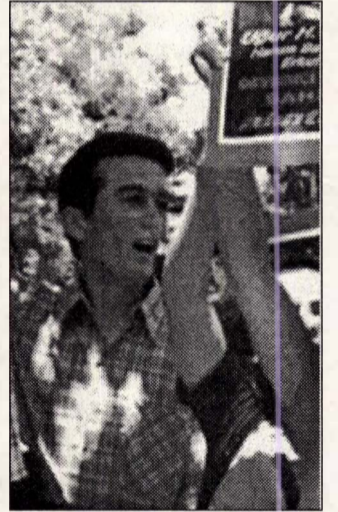
Mahallesi'nde yürüttüğü kitle çalışmasından dolayı bir devrimci olarak sıyrılıp öne çıkmıştı. Polis Okan'ın bu performansından rahatsız olmuştu. '99'da düzmece bir bahaneyle Okan yoldaş gözaltına alınıp tutuklandı. Tutuklanmasına neden olan şey '98 seçimlerinde

1 Mayıs Mahallesi'nde yürütülen etkin devrimci faaliyeti.

ANAP'ın seçim bürosu AFMK tarafından bombalanarak kullanılamaz hale getirilmişti. Eylemi kimlerin yaptığını tespit edemeyen polis, bölgede devrimci çalışmanın mimarlarından olan Okan yoldaş gözaltına alıp tutukladı. Bu suçlamadan dolayı Ümraniye Cezaevi'nde kısa bir süre yattı. Bu kısa cezaevi kesitini de devrimci gelişiminin kaldırıcı haline getirdi. Genç yaşına rağmen yaşamdaki disiplini, eğitim çalışmalarındaki performansı ile öne çıktı. Cezaevi ortamının rahatına kapılmadan kendisini diri tutan bir hat izledi. Her sabah düzenli bir şekilde spora kalkıyor, yapılması gereken rutin (temizlik, nöbet vb.) işlerde öne atılıyordu. Yoldaş konuşmayı, hele gereksiz gevezeliği sevmezdi. Bütünüyle pratik yaşamdaki duruşuyla öne çıkıyordu. (...)

Bir işçi sınıfı devrimcisi olarak, mücadele pratiğin ve eylem içerisindeki duruşuyla bize çok şey öğrettin. Öğrendiklerimize uygun davranacağız.

(Alinteri gazetesinin internet sayfasından alınmıştır...)

Ölüm Orucu Direnişi bir şehit daha verdi...**Okan Külekçi de ölümsüzleşti!**

Zindanlarda süren ÖO direnişinde bir devrimciyi daha yitirdik. TİKB davasından cezaevinde yatan Okan Külekçi eyleminin 240. gününde kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

Okan Külekçi Maraşlı'ydı. Devrimci mücadeleyle İstanbul'a geldikten sonra 1997 yılında tanıştı. Kendi bölgesinde kesintisiz bir devrimci faaliyet yürüttü. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki işçi ve emekçileri devrime kazanmak için çalıştı, giderek daha öne çıktı. Polis bu duruma seyirci kalmadı. '99'da düzmece bir bahaneyle Okan'ı gözaltına alıp tutuklanmasını sağladılar. Bölgedeki ANAP'ın seçim bürosunun bombalanması eylemini gerçekleştirdiği suçlamasıyla gözaltına alınıp tutuklanan Okan, Ümraniye

Cezaevi'nde yattı. Burada kısa bir süre kaldıktan sonra tahliye oldu.

Okan Külekçi F tipi karşıtı eylemlerinden dolayı 2000 Şubat'ında yeniden tutuklandı. Önce Kartal Özel Tip'e oradan da Tekirdağ F tipine götürüldü. Ölüm Orucu'na katıldı. Eylemin 110'lu günlerinde bilincini yitirdiği günlerde zorla müdahaleye uğradı. Cezaevine dönüp bilinci yerine geldiğinde tekrar ÖO'na başladı. Fakat direniş ekipler üzerinden yürüdüğü için yoldaşları tarafından ÖO bıraktırıldı. 7. ekipler çıkartıldığında yeniden ÖO'na katıldı.

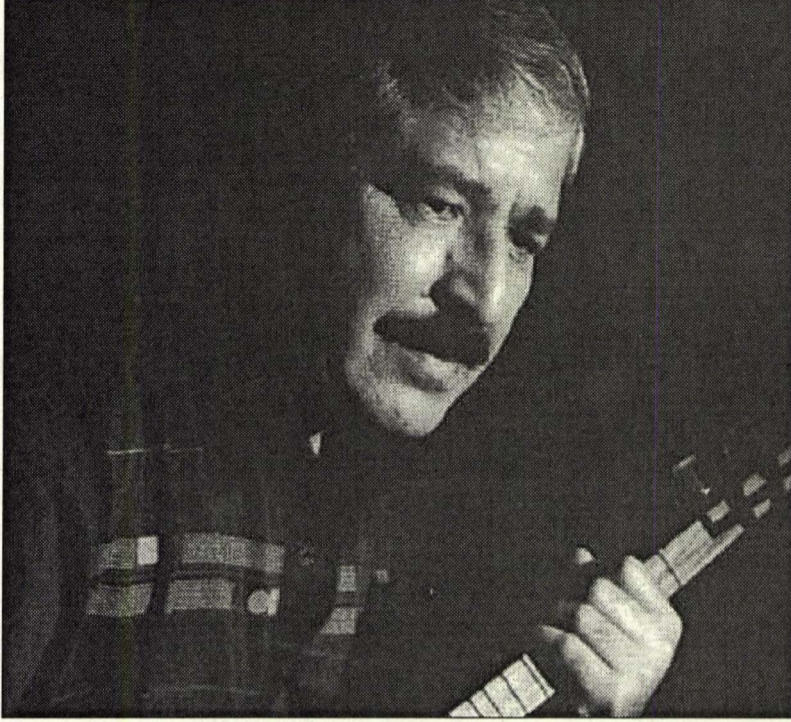
Okan Külekçi eyleminin 240. gününde kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Halk ozanlığı geleneğinin en büyük temsilcilerinden Mahsuni Şerif'i kaybettik...

Ozanlar ölür, türküler susmaz!

Halk ozanı aşık Mahsuni Şerif, konser vermek için gittiği Almanya'da 17 Mayıs'ta hayatını kaybetti. Vasiyeti üzerine cenazesi Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde onbinlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Ölümü, milyonlarca seveninin bulunduğu halk arasında büyük bir üzüntü yarattı. Burjuva medyada da sınırlı bir ilgiyle karşılandı ölümü. Kişiliği, kimliği düşünüldüğünde, bunun nedeni anlaşılır. Halk arasında bu kadar sevilen bir insan olması nedeniyle sessizce geçirilemezdi ölümü ve eserleri. Ama bir Barış Manço'nunki kadar da ilgi göstermek olmazdı. Çünkü o, muhalif ve ilerici bir kişilik; halkın acılarını ve sorunlarını işlemeyi, halkın sesi olmayı kendine rehber edinmiş namuslu bir sanatçıydı.

Baskı, sömürü, zulüm ve katliamların hiç eksik olmadığı bir ülkede doğdu Mahsuni. Ezilen bir mezhebin ve sınıfın mensubu, Pir Sultanlar'dan gelen halk ozanlığı geleneğinin en büyük son temsilcilerinden biriydi. Yaşadığı ülkedeki sorunlara, halkının çektiği acılara karşı duyarsız, zalimlere ve sömürücü sınıflara karşı sessiz kalmadı hiçbir zaman. Türküleriyle halkın dertlerini ve öfkesini dile getirdi. Sanatıyla ve kimliğiyle ezilen ve sömürülenlerden yana safını tuttu. Kendine böyle bir misyon biçti ve sanatçı yeteneğini ve yaratıcılığını bu yönde başarıyla kullananlardan biri olarak, hemen her kesimden halk tarafından sevildi ve sahiplenildi.

Bu güçlü ve içten bağlılık onu sürekli üretmeye sevketti. Bu nedenle, başkaları gibi kendisini saraylara, konaklara beğendirmek kaygısı taşımadı hiçbir zaman. Büyük bir tevazuyla ve üretkenlikle halkından, onun sorunlarından ve özelemlerinden kopmadı. Özellikle dinsel gericiliğe çatan taşlamaları, halk

üzerindeki gerici din kalpazanlarına karşı verilmiş iyi ve etkili birer örnek oldular. Katledilen

devrimci gençler için ağıtlar yaktı. Halkın öfkesini ve isyanını notalara döken eserler besteledi. Politik bir iddiayla olmasa da, aktif mücadelede de yer aldı Mahsuni Şerif. Bir dönem pek çok aydın gibi TIP içinde çalıştı. '70'lerde zaman zaman CHP çizgisine yaklaştı. Fakat her zaman muhalif ve sivri dilli oldu. Bu, egemenleri çok rahatsız eden ve sonuna kadar da taşıdığı bir özellik oldu. Bu nedenle sık sık tutuklandı, saldırılara maruz kaldı. 1993'te 33

aydın ve sanatçıyı yakanlar, 1972'de eviyle birlikte onu da yakmaya çalıştılar. Bu büyük katliamda Muhlis Akarsuları, Nesimi Çimenleri, Hasret Gültekinleri katledenler halk ozanlarının sesini susturamadılar. Sesleriyle, sözleriyle gelenek Mahsuni gibi temsilcilerce hep ileriye taşındı. Onun elindeki silahın gücünü bilen egemenler, bu silahı susturmak için baskıları hiç eksik etmediler üzerinden. Kendi deyimiyle, kişisel olarak en çok istediği şey, "sınırsızca ve özgürce sanatını icra etmek"ti. Yani, halkının dertlerini, özelemlerini türkülerle dökmek.

Bu topraklarda yetişmiş aşık geleneğinin son büyük çınarlarından olan Mahsuni ölse de, eserleri yaşayacak. Ruhi Su, Ahmed Arif, Nazım Hikmet, Yılmaz Güney, Orhan Kemal, Aziz Nesin, Mahsuni gibi ilerici, devrimci aydın ve sanatçılar sınıf mücadelesinde güç aldığımız değerlerdir. Onlara sahip çıkmak, mücadelelerine sahip çıkmak demektir. Uğruna hayatlarını koydukları özelem ve değerler er ya da geç elde edilecektir. İşçi sınıfı, bu değerleri, bu özelemleri yaşatan ilerici, devrimci aydın ve sanatçıları unutmayacak, unutturmayacaktır.

Amerika katil katil!

*Bütün insanlık adına
Amerika katil katil
Kanun yapar kendi teper
Amerika katil katil*

*Vietnam'ın suçu nedir?
Hür yaşamak ayıp mıdır?
Atom patlat ister kudur?
Amerika katil katil*

*Türk Milleti Türk Milleti
Nerden gelmiş elin iti?
Bu gidişin sonu kötü
Amerika katil katil*

*Birgün gramlar bir olur
Kilodan hakkını alır
Zalim olan bela bulur
Amerika katil katil*

*Mahsuni Şerif uyuma
Gün geldi çattı akşama
Bizden selam Vietnam'a
Amerika katil katil*

Yuh yuh soyanlara!

*Uzaktan yakından yuh çekme bana
Sana senin gibi baktım ise yuh
Efendi görünüp bütün insana
Hak'kın kullarını yıktım ise yuh*

*Ben hoca değilim muska yazmadım
Ben hacı değilim Arap gezmedim
Kuvvetliyi sevip zayıf ezmedim
Namussuza boyun büktüm ise yuh*

*Ne demek efendim bey ve amele
Fakir soymak yakışır mı kemale
Rüşveti hak bilip her dakika hile
Yapıp yapıp kafa çektim ise yuh*

*Bu kadar milletin hakkın alanlar
Onları kandırıp zevke dalanlar
Diplomayla olmaz hakim olanlar
Suçsuzun başına çöktüm ise yuh*

*Mahsuni'yim benden başlar asalet
Asiliğe paydos bey'e nihayet
Şu insanlık derde girerse şayet
O'na yar olmaktan bıktım ise yuh*

*Yuh yuh soyanlara, soyup kaçıp doyanlara
İnsana kıyanlara, yazık şu uyuyanlara*

"Yasaklı Mahsuni" 50 bin kişilik bir kitle tarafından uğurlandı...

Mahsuni Şerif halkı gibi düşünen bir ozandı. Mücadelenin yüseldiği zamanlar ileri çıkan, gerilediği zaman geriye düşen...

'70'li yıllarda anti-emperyalist mücadelenin yükseldiği zaman Amerika'ya "katil katil!", Denizleri asan Nihat Erim'e "Erim erim eriyessin..." demişti. Halkın durumunu dile getirdiği için, kendilerini Mahsuni'de gören ezilen kitlelerin Mahsuni'yi benimsemesi de zor olmamıştı. Yıllarca kendini herhangi bir siyasi çizgide varetmeyen Mahsuni'nin farklı siyasal eğilimlerden büyük bir dinleyici kitlesi vardı. Çıktığı programlarda kendisini "yasaklı Mahsuni" olarak tanımlamıştır. Ne kadar devrimci bir çizgide olmasa da, kendisini tam anlamıyla düzen içinde de var etmemiştir. Bundan dolayı 12 Eylül'de ve öncesinde payına düşeni almıştır.

'90'lı yıllara gelindiğinde Mahsuni kendini Alevi bir çizgide var etmiştir. Bunun için vasiyetinde Hacı Bektaş-i Veli'ye gömülmek istemiştir.

Almanya'da gittiği konser sırasında yaşamını

ytiren Mahsuni ayın 19'unda gömülmek üzere Hacı Bektaş'a getirildi. Cenazeye Türkiye'nin dört bir yanından yaklaşık 50 bin kişi katıldı. Cenaze Hacı Bektaş'a CHP aracı ile (Deniz Baykal'la birlikte) geldi. Halk CHP aracını yuhaladı; bu, Alevi kitesinin "sosyal demokratlar"a tepkisi idi. Tören sırasında kitle "Türküler susmaz ozanlar ölmez!" şeklinde slogan attı. Zafer işareti yapıp yumruğunu kaldıran kitle, sermaye basınına da tepkisini dile getirdi. Basını yuhalayarak, "Siz gidin Tarkan'ı, Sibel Can'ı çekin!" diye bağırıldılar.

Konuşmalarda Mahsuni'nin iki ayrı yönü ortaya konuldu. Konuşmacıların bir kısmı Mahsuni'nin Atatürkçü ve Alevi yanına değinirken, diğer kesim ise muhalif yanını ortaya koydu. Belediyenin tabelasına Mahsuni'nin "Amerika kovulsun gitsin" şiiri asıldı. İlyas Salman'ın Ahmet Arif'ten okuduğu şiir kitle tarafından coşkuyla alkışlandı.

Daha sonra ozan delikli taşın bulunduğu tepeye gömüldü.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Nepal'de Yeni Demokratik Halk İktidarına Selam!

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (HUML) Nepal halkının emperyalizme, faşizme, Hindistan yayılcılığına ve her türden gericiliğe karşı kahraman ve haklı mücadelesiyle sınırsız dayanışmasını sürdürüyor ve Nepal'de yükselen halkın demokratik hareketini destekliyor.

Yiğit Nepal halkının kurtuluş mücadelesi bütün dünya ezilen halkları ve işçi sınıfının emperyalizme ve gericiliğe karşı çıkarlarının ve hedeflerinin bir simgesini oluşturmaktadır. Nepal halkının cesur mücadelesi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının ABD'nin "terörizme karşı savaş" maskesiyle sürdürdüğü emperyalist saldırganlığın şiddetlenmesine karşı mücadele ve direnişine esin kaynağı olmaktadır.

Eylül 2001'de Nepal halkının çıkarlarını koruyan ve onları temsil eden alternatif yeni bir sistem kuruldu. En demokratik yolla, ezilen kitleler ve azınlıklar Ulusal Kongre'ye temsilcilerini seçtiler. Bu tarihi Kongre'de "Birleşik Devrimci Halk Konseyi" oluşturuldu ve Nepal'de Yeni Demokratik Devleti kurma görevi kabul edildi.

İktidardaki Nepal gerici devleti, halk tarafından sürdürülen devrimci savaşın başarılı gelişimini bozmakta başarısızlığa uğramakta; çeşitli entrikalarla ve dürüst olmayan yöntemlerle (1 Haziran 2001 tarihinde CIA ve Hindistan yayılcı devletiyle işbirliği içinde Kral Birendra ve ailesi vahşice katledildi) 1 Kasım 2001'de "olağanüstü hal" ilan etti ve zalim ve vahşi bir kampanya başlattı.

ABD-İngiltere emperyalistleri ve Hindistan yayılcı devletinin güvenini arkasına alan gerici Nepal devleti halka şiddetle saldırmaktadır; tüm demokratik hak ve özgürlükler yok edilmiş, karşı medya harekete geçirilmiş, işçilere işkence yapılmış ve işten atılmış ve ilerici-devrimci güçlere karşı bir terör kampanyası başlatılmış durumdadır.

Emperyalist güçler ve Hindistan yayılcı devleti, kukla Nepal devletini yıkılmaktan kurtarmak için seferber oldu. Emperyalist güçler Nepal devletine ekonomik-politik-askeri yardım sağlarken, Hindistan yayılcı devleti Nepal'i hemen işgal edebilmek için sınırına füzelerini yığdı. Tüm bunlar, Nepal devlet başkanı Sher Bahadur Deuba'nın halkın demokratik hareketini yok etmek için askeri ve ekonomik yardım için dilenmek üzere yaptığı Washington ve Avrupa ülkeleri ziyaretleri koşulları altında gerçekleşmektedir.

HUML, ezilen Nepal halkının özgür iradesiyle seçtiği Birleşik Devrimci Halk

Konseyi'ni selamlıyor ve destekliyor; tüm dünya ezilen halklarını, ilerici demokratik kurumları ve anti-emperyalist güçleri Nepal halkının demokratik ve özgür iradesini ve oluşturulan alternatif devlet sistemini tanımaya, savunmaya ve desteklemeye çağırıyor.

Şubat 2002'de HUML'in Uluslararası Koordinasyon Komitesi (UKK) Nepal'deki ulusal kurtuluş ve demokrasi için yeni demokratik hareketini desteklemek üzere bir açıklama yapmış ve Nepal Kraliyet Ordusu (NKO), diğer paramiliter güçler ve polis tarafından yapılan kitle katliamlarını, kaçırımları, köy yakmaları ve yağmalamaları lanetlemiştir. UKK bildirisinde aynı zamanda Nepal yetkililerinden derhal olağanüstü halin bitirilmesini, NKO ve paramiliter güçlerin dağıtılmasını, sözde anti-terörist savaşın kaldırılmasını, savaş esirlerinin tüm politik tutsakların serbest bırakılmasını ve "kaybedilen" insanların hesabının verilmesini istemiştir.

40 ülkeden 230'un üzerinde kitle örgütünün enternasyonal birliği HUML, tüm üye örgütlerini ve tüm demokratik ve anti-emperyalist güçleri Nepal halkının kahraman mücadelesiyle dünya halklarının dayanışmasını ifade etmek ve ABD-İngiltere'nin başını çektiği emperyalist güçleri, Hindistan yayılcılığını ve iktidardaki Nepal gerici devletini protesto etmek için bir araya gelmeye ve güçlerini seferber etmeye çağırıyor.

Dünyanın tüm gericipleri, kahraman Nepal halkının kurtuluş savaşını ve Yeni Demokratik İktidarı yok etmek için tüm gücüyle yüklenirken; Halkların Uluslararası Mücadele Ligi tüm dünya çapında demokratik ve anti-emperyalist güçleri, Nepal halkıyla uluslararası dayanışma için oluşturulan ve koordine edilen kampanyaya katılmaya ve bölgedeki korkunç emperyalist emellere karşı direnmek için tüm çabaları yükseltmeye acil olarak davet ediyor.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Yaşasın Nepal halkının Yeni Demokratik İktidarı!

Emperyalizm ve Hindistan yayılcılığı Nepal'den defol!

Kahrolsun emperyalizm, feodalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Şan olsun Nepal halkının demokratik ve anti-emperyalist mücadelesine!

Mayıs 2002

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi

(Kampanya için kontak adresi: nepal@ilps2001.com)

TİHV'den tedavi için destek çağrısı

F Tipi cezaevlerinin faturası gittikçe ağırlaşıyor. Ölüm Orucu'nda ve 'Hayata Dönüş Operasyonu'nda ölen onlarca insanın yanı sıra eylemden sonra tedavi olması gereken bir kişinin 10 günlük tedavi masrafı 1 milyar 250 milyon lirayı buluyor. Eylem sırasında rahatsızlanmalar nedeniyle tahliye edilenlerin bir çoğu bu parayı bulamazken TİHV bugüne kadar tedaviler için 220 milyar lira harcadı.

TİHV yetkilileri 441 tutuklu ve hükümlünün tedavisini üstlendiklerini ancak kaynak yetersizliği nedeniyle zorlandıklarını söylüyor. Bugüne kadar 294'ü İstanbul, 80'i Ankara, 44'ü İzmir ve 23'ü Adana'dan olmak üzere 441 kişi tedavi için Vakfa başvurdu. Bir kişinin 10 günlük süreyle hastane tedavi giderinin yaklaşık 750 milyon lira, FTR tedavisinin aylık tedavi gideri ise kişi başına ortalama 500 milyon lira. Yoğun kas erimesi olan kişilerin beslenmesi için gerekli olan mama için günlük 30 milyon lira civarında tedavi sonrası yapılması gereken periyodik testler ve ilaç için ise kişi başına 70 milyon lira gerekiyor.

TİHV başvurularına göz, kulak, psikiyatri, nöroloji, dahiliye, cerrahi, fizik tedavi, diş ve laboratuvar tetkikleri yapılmasını sağlarken, muayeneler sırasında ilaç, vitamin, mama, gözlük, boyunluk, tabanlık, yatak, tekerlekli sandalye, ambulans sağlanması için de yardımcı oluyor.

Maddi imkansızlıklar nedeniyle tıkanma noktasına geldiğini belirten TİHV yetkilileri, hala vücudundaki şarapnel parçalarının çıkarılması için ameliyat olmayı bekleyenlerin bulunduğunu belirtiyor. Tedavilerin devamı için 10 bin doların üzerinde desteğe ihtiyaç duyulduğunu belirtiyor.

(Kaynak: Medyakoop-<http://www.medyakoop.org>)

TİHV Hesap No:

T. Vakıflar Bankası,

Ankara Yenışehir Şubesi

(TL) Hesap No. 2001047

(\$) Hesap No. 4000310

e-mail: tihv@tr.net

(<http://www.tihv.org.tr>)

Katilleri affetmeyeceğiz!

Hüseyin Duman davası sona erdi...

MHP yöneticisine cinayetten mahkumiyet...

Siyasi cinayetin cezası altı ay tutukluluk...

TKP'li işçi Hüseyin Duman'ın öldürülmesi ile ilgili olarak görülen davada bugün karar verildi. Savunma avukatlarının beraat talebine karşılık, "kasten adam öldürmek" suçunu sabit gören mahkeme Ülkü Ocakları Küçükbakkalköy Şube Başkanı ve MHP üyesi İhsan Bal'a 24 yıl 1 gün hapis cezası verdi. Katil ve çeteciler için çıkartılmış af yasası doğal olarak Bal'a da uygulandı ve katilin tahliyesine karar verildi.

Hatırlanacağı gibi 1999 yılında genel seçimlerin bir gün öncesinde İstanbul Küçükbakkalköy'de parti konvoyuna düzenlenen bir saldırı sırasında tekstil işçisi Hüseyin tabancayla vurularak öldürülmüştü. Ülkü Ocakları Şube Başkanı İhsan Bal af yasasının çıkarıldığı günlerde teslim olmuş, bir süre tutuksuz yargılandıktan sonra 30 Kasım 2001 tarihinde tutuklanmıştı.

TKP Genel Başkanı Aydemir Güler gelişmeyle ilgili olarak şu açıklamayı yapmıştır:

* Bu kararın birinci anlamı ülkemizde şu anda iktidarda bulunan faşist MHP'nin bir üyesinin cinayetten mahkum olmasıdır. MHP'nin gerçek yüzü budur ve bir kez daha mahkeme kararıyla tescil edilmiştir: MHP bir siyasi parti değil, suç örgütüdür.

* Ülkemizde faşistlerin siyasi cinayetlerine, pratikte 6 ay tutukluluk cezası uygulanmaktadır. Bu sonuç herhangi bir tartışma kaldırmayacak açıklıktadır ve mevcut hükümetin çıkardığı af yasasının kimleri gözettiğini de gözler önüne sermektedir.

TKP Hukuk Bürosu da mahkemenin cezaı kanunda gösterilen alt sınırdan verdiğini belirterek temyize gidileceğini bildirdi.

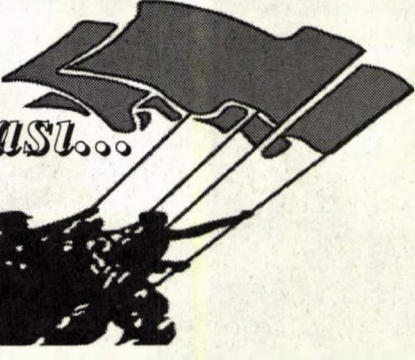
Mahkeme bugün verdiği mahkumiyet ve tahliye kararı ile yalnızca önündeki dosyayı kapatmıştır. Faşizmin suçlarıyla ilgili dosya ise TKP'nin mücadele konusu olmaya devam etmektedir.

Katilleri affetmeyeceğiz!

TKP Basın Bürosu

16 Mayıs 2002

Mücadele Postası...

TÜPRAŞ'ta patlama...

İş kazası değil cinayet!

Türkiye'nin en önemli sanayi kuruluşlarından bir olan TÜPRAŞ'ın Aliğa Rafinerisi'nde 20 Mayıs günü meydana gelen patlamada bir işçi yaşamını yitirdi. Patlama TÜPRAŞ'ın FCC ünitesinde meydana geldi. Yüksek oktanlı benzin üreten tankta gaz sıkışması sonucu meydana gelen patlamada, üniteye temizlik çalışması yapan Mehmet Kul adlı işçi yaşamını yitirdi. Ali Hıdır Karakaş adlı işçi ise ağır yaralandı. Patlamada ölen Mehmet Kul'un 4 gün önce taşeron işçi olarak temizlik bölümünde işe başladığı öğrenildi. Geçtiğimiz aylarda da aynı üniteye patlama olmuş, bir işçi ölmüş, iki işçi ağır yaralanmıştı.

Son zamanlarda bölgede olağan hale gelen iş kazalarına karşı gerek Petrol-İş ve diğer sendikalar, gerekse de işçiler arasında bir duyarsızlık mevcut. İş kazalarına karşı Petrol-İş Aliğa Şubesi basın açıklamasıyla yetinirken, bölgede bulunan siyasi partiler de gereken duyarlılığı göstermiyorlar. Patronlar ise iş kazalarıyla ilgili demeçlerinde, bu kazaların işçinin dikkatsizliği ve işe gereken önemi vermemesinden kaynaklandığını iddia ederek işçileri suçlamakta ve sorumlu tutmaktadırlar.

Ağır sanayide çalışan işçilerin iş kazalarına uğramalarının nedenleri hep aynı; "işçinin dikkatsizliği!" Oysa geçtiğimiz son birkaç aya baktığımızda, Bakırçay Havzası'nda meydana gelen kazaların tümünün yoğun mesai, ağır iş koşulları ve korunmasız biçimde işbaşı yapma gibi nedenlerden kaynaklandığı görülüyor. Habaş, Ege Metal, TÜPRAŞ ve Gemi Söküm'de son aylarda meydana gelen olaylarda beş işçi yaşamını yitirdi, onlarca işçi ağır yaralandı. Ama hala adına "iş kazası" deniliyor.

Sonucunu bilerek ağır iş koşullarında çalıştırma, iş güvenliğini dikkate almayarak en basit maske, eldiven vb. malzemeleri vermeme sonucu meydana gelen ölümler kaza değil cinayettir. Kapitalizmin cinayeti.

Kapitalizm işçinin emeğini sömürerek, kanının son damlasına kadar emip yaşamına kastederek düzenini sürdürüyor. Kapitalizmde insan hayatı bir maskeden, korunmak için takılan bir eldivenden daha önemsizdir. İşçi kendi emeğinin ve gücünün bilincine varamadığı sürece, iş kazaları iş yaşamının bir parçası gibi olağan hale gelir. Nice Mehmet Kul'lar ölür, kapitalizmin cinayetleri sürer gider. Buna duyarsız kalmak cinayete ortak olmak demektir.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Y. Çelik/İzmir

Kayıplar Haftası için eylem

17-31 Mayıs Uluslararası Kayıplar Haftası nedeniyle İzmir İHD tarafından ayın 17'sinde bir eylem düzenlendi. Eylemde dünyada ve Türkiye'de kayıplar üzerinde duruldu, nedenleri dile getirildi. 17 Mayıs'ta İHD önünden başlayan yürüyüş Konak Sümerbank önünde yapılan basın açıklamasıyla son buldu. 80 kişinin katıldığı eylemde "Gözaltında kayıp istemiyoruz/İHD" yazılı pankart taşındı. Eylem boyunca "Gözaltında kayıp istemiyoruz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Susma sustukça sıra sana gelecektir!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Okunan basın metninde, "insanlık suçu işleyenler bir gün mutlaka hesap verecekler" denildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Birleşik-Metal: Sözler ve gerçekler

Merhaba işçi ve emekçi kardeşlerim!

Ben bu ülkede örgütsüz ve pek çok haktan yoksun olarak çalışan, milyonlarca işçiden yalnızca biriyim. Birebir yaşadığımız sorunlar, her geçen gün artan baskılar iki yıl önce çalıştığım fabrikada sendikalaşma isteğini geliştirdi. Birkaç yıl önce yanı başımızdaki bir fabrikada çalışan işçilerin, böyle bir girişimde (başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen) bulunmuş olmasının biraz etkisi vardı. Çünkü oradan atılan kimi işçiler bizim fabrikada çalışmaya başlamıştı.

Ben o zamanlar henüz işe yeni girmiştim. Buna rağmen güvenilir biri olduğumu hissettirmiş olmalıyım ki, toplantılara ben de katılmaya başladım. Bu benim işçilik hayatım boyunca ilk sendikalaşma deneyimim olacaktı. Toplantılar değişik bölümlerden işçilerin katılımıyla birkaç defa yapıldı. 4-5 ayı bulan bu sürecin ardından, fabrikada baskının artması, işten çıkarmaların olması, çalışmanın düzenli ve hedefli bir şekilde yürütülmemesi işçilerde bir gerilemeye neden oldu. Buna fabrika ortamının kendi havası, yarattığı etkiyi de eklemek gerekiyor. Bir süre sonra çalışma kendiliğinden dağıldı.

Yaşanan bu sürecin o zamanlar tam içinde olamamıştım. Ama dışında da değildim. Zaman geçtikçe ancak kendi gözlemlerim ve çabamla ortamı ve durumu tanıyıp öğrenebildim. Bireysel olarak insanlarla konuşmaya çalışıyor ve bir şeyler yapmak gerektiğini anlatıyordum. Ama bu yetmiyor, daha çok çaba ve deneyim gerektiriyordu. Yani insanlara sendikanın ne olduğunu anlatırken, öncelikle benim bunu iyice kavramam gerekiyordu.

Örgütsüz ve duyarlı bir işçi olarak, sendikaya gitmeye ve onu yakından tanımaya başladım. Bu sendika DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası. Genel olarak Türk Metal diğer sendikalardan farklı olduğunu her zaman söyleyen ve bununla da övünen bir sendika. Ancak böyle bir sendika nedense kapılarını örgütsüz işçilere kapatıyor. Bir varlık yokluk sorunuyla nerdeyse karşı karşıya olan sendikalar örgütsüz, bilinçlenmek isteyen işçilere kapılarını kapatıyorlar. Yani örgütsüz işçileri örgütlemek için hiçbir çaba harcamıyorlar, bu yetmezmiş gibi bir de sendikaya gelen işçileri geri çeviriyorlar. Birleşik Metal yöneticilerinin dillerinden düşürmediği o farklılık bu işte!

Öncelikle bu durumun yaşandığı ortamı açıklamak gerekiyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 2002 Mart-Nisan aylarında üyelerine yönelik gerçekleştirdiği eğitim toplantıları yapıldı. Bu eğitimler kriz, emek hareketi, sendikalar vb. konulardan oluşuyordu. Örneğin kriz adlı eğitimde Türkiye devletinin tarihinde yaşadığı krizleri, bunun sonuçları vb., emek hareketinde ise bunun yarattığı etkiler, emek hareketinin içinde bulunduğu durum, gene geçmiş süreçle bugünün bağı kurularak anlatıldı. Sendikalar bölümünde ise Türkiye'de sendikaların doğuşu, işçi sınıfının mücadeleleri ve günümüze kadar gelinen süreç kısaca anlatıldı.

Eğitimler üç gün sürüyor ve çoğunluğu genç olmak üzere Türkiye'nin değişik bölgelerinden

karma üyelerle yapılıyor. İşçiler üç gün boyunca kaynaşıyor, birbirleriyle tanışma imkanı buluyorlar.

İşte bu eğitim gurubunun ilk iki gününe ve bir bölümüne katıldım. Üçüncü gün ise iki arkadaşla beraber gittiğimizde, gündemin toplu sözleşme olduğunu ve buna dışardan kimsenin katılmasını uygun bulmadıklarını söylediler. Biz de işçilerle uygun bulmadıklarını söylediler. Biz de işçilerle mola arasında biraz sohbet ettikten sonra çıktık. Birkaç gün sonra ise fabrikadan bir işçi arkadaşla beraber gittik. Daha adımımızı atar atmaz bundan sonra dışardan katılıma izin verilmeyeceği, bunun daire başkanı Hamza Kılavuz'un kararı olduğu söylendi bize. Bir önceki sefer bunu değişik bahanelerle açıklayanlar, sonrasında kibarca kapıları yüzümüze kapattılar. Adı geçen başkanla görüşmek talebimiz ise, "hiçbir şeyi değiştirmeyecek" denilerek, geri çevrildi.

Benimle beraber gelen işçi arkadaşın söylediği tek söz "bir daha bizi içeriye almayan bu sendikaya adımımı atmam" oldu. Bu ise sendikalaşmak konusunda o kadar konuştuğumuz bu arkadaş karşısında beni boşa düşürmüş oldu. Sadece bu değil, tek olarak katılmama bir şey denmiyor ama işçilerle beraber geldiğimizde bu engelleniyor, kibarca sendikanın kapıları yüzümüze kapanıyor. Şunu yeri gelmişken sormak lazım, bu sendikanın başında duranlara. *Neden sendika, neden Birleşik Metal-İş* adlı broşürün "*Birleşik Metal-İş nasıl bir sendikadır*" başlıklı ara bölümünde şu ifade yer alıyor: "*Bağımsız ve demokratik bir örgüt olan Birleşik Metal-İş'in kapısı metal işkolundaki bütün işçilere açıktır*" (Sayfa 34) Böyle bir ifadeyi kitaba koyan bir sendika, gerçek hayatta anlattığı gibi davranabiliyorsa eğer, bu durumda başka sendikalardan farklı olduğunu nasıl iddia edebilir?

Sendikalar kimsenin tekelinde değildir. Sendikalar bizzat işçilerin aidaatlarıyla varolan ve bütün varlık koşullarını işçi sınıfının maddi gücünden alan kurumlardır. Varolma nedenlerinden biri işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesinde ve sermaye karşı mücadelesinde bir araç olmasıdır. Sendika yönetimlerinin şu an içinde buldukları sınıf düşmanı tutuma rağmen yine de bu böyledir. Ve kapılarını sendikaya gelmek isteyen bilinçli işçilere karşı kapatan bir sendikanın, bugün geldiği durumu gösterir bu. Ve bunu yapan kendine "ilericiyim" diyen bir sendika da olsa, bu davranış sermayenin değirmenine su taşımaktır. İşte sendikalarımızın başlarına çöreklenenler bunlardır. Ve bunlar sayesinde sermayenin de işi bir hayli rahat. Bundan dolayı işçilerden sürekli fedakarlık istiyor, hatta bunlar aracılığıyla bu fedakarlıkların bugün birçoğunu yaptırıyor da.

Karşı karşıya kaldığımız bu tutum Aksan işçilerinin işten atılmalarına karşı kılını kıpırdatmayan, Gökteş işçilerinin direnişinde onlara sahip çıkmayan, Lombardini işçilerinin esnek üretim adı altında kölece koşullarda çalıştırılmalarına ses çıkarmayan tutumla aynıdır. Buna karşı mücadele örgütlü ve örgütsüz bütün metal işçilerinin görevidir.

Sınıf bilinçli bir metal işçisi/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Nurhak şehitlerini saygıyla anıyoruz!

Güneşi içenlerin türküsü

**Bu bir türkü:-
toprak çanaklarda
güneşi içenlerin türküsü!
Bu bir örgü:-
alev bir saç örgüsü!**

**kıvraniyor;
kanlı, kızıl bir meş'ale gibi yanıyor
esmer alınlarında
bakır ayakları çıplak kahramanların!**

**Ben de gördüm o kahramanları,
ben de sardım o örgüyü,
ben de onlarla
güneşe giden köprüden geçtim!**

**Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi.
Ben de söyledim o türküyü!
Yüreğimiz topraktan aldı hızını;
altın yeleli aslanların ağzını
yırtarak
gerindik!**

**Sıçradık;
şimşekli rüzgara bindik!.
Kayalardan
kayalarla kopan kartallar
Çırpıyor ışıkta yaldızlanan kanatlarını.
Alev bilekli süvariler kamçılıyor
kamçılıyor şaha kalkan atlarını!**

**(...)
Ölenler
döğüşerek öldüler;
güneşe gömüldüler.**

Nazım Hikmet